

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 53 • 17 Nisan '99 • 5 DM

Bağımsız sosyalist ve devrimci adayları destekle!

Bu adayların olmadığı yerde boş oy kullan!

**Kokuşmuş düzen partilerine
oy verme, hesap sor!**

**İşçi sınıfının bağımsız sosyalist
platformu etrafında birleşelim!**

İÇİNDEKİLER

- Seçim çözüm değil, çözüm devrimde! 3
- Düzenin çeteci-mafyacı kokuşmuş adayları oy bekliyor 5
- Seçim çalışmalarından 6-9
- TKİP Kuruluş Kongresi belgeleri Uluslararası durum değerlendirmeleri/3 (Orta Sayfa). 16-20
- Emperyalist saldırı ve muhtemel seçenekler-C. Kaynak 26
- Komünist Balkan Federasyonunun Balkan ülkelerinin işçi ve köylülerine manifestosu Aralık 1922/Sofya....29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:53 • 17 Nisan 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

- Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05
853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50
- İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19
- Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31
- Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05
- Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78
- Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90
- Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92
- Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR
- Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14
- Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Düzen partilerinden hesap sormak için 1 Mayıs'ta

Seçim startı nihayet sona ermek üzere. Düzen partileri ve adayları bu sözde yarışta her argümanı kullandı. Çeteciler çetelerle mücadeleden, Amerikan uşakları milliyetçilikten dem vurdu. Hepsi döne döne kendini övdü, ama geçmiş seçimlerdeki kadar birbirlerini karalamamaya da özen gösterdiler. Ne de olsa aynı programa sahiptiler. Ve seçimlerden sonra büyük olasılıkla, aynı programa sahip bu partilerden en az ikisi bir araya gelerek bir hükümet kuracaklar.

Sermaye sınıfının penceresinden bakıldığında belki oyunculukta kusur bulunmayabilir. Her şeyin yolunda gittiği de düşünülebilir. Fakat işçi sınıfının penceresinden görünen manzara biraz farklı. İşçi ve emekçilerin seçimlere ve düzen partilerine karşı tutumuna bakılırsa, yeni seçim hükümetinin düzene ne kadar destek sağlayabileceği meçhuldür. Seçim çalışmamız boyunca genel izlenim, işçi ve emekçilerin düzen partileri ve parlamentoya güvenlerinin iyice sarsıldığı yönündedir. Bu nedenledir ki, "düzen partilerine oy verme, hesap sor!" şiarımız, işçi-emekçiler arasında coşkuyla karşılanmaktadır.

18 Nisan'da, şiarın ilk bölümü uygulanacak. Hemen ardından ise, dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs geliyor. Şiarın ikinci bölümünü en etkin biçimde hayata geçirmenin, yani özelleştirmeci, İMF'ci, Amerikancı partilerden hesap sormanın ilk fırsatı olacak 1 Mayıs.

Sınıf devrimcileri, seçim çalışmalarında kazandıkları mevzileri 1 Mayıs alanlarına taşımak için, görevlerine daha büyük bir hırs, daha büyük bir şevkle asılmalıydılar. Seçimlerin sonuçlanması için bekletilen ve akabinde hayata geçirilecek olan yeni saldırı

programlarına karşı işçi-emekçi kitlelerini uyarmak, birleştirmek ve mücadele alanlarına taşımak dönemin temel görevidir.

*Sistem o derece bunalmıştır ki, seçim oyununu dahi usulüne uygun oynayamamaktadır. Bu seçimler, işçi-emekçilere ve Kürt halkına, sömürgeci sermayenin demokrasi sınırlarını bir kez daha göstermiş bulunuyor. Sermaye düzeninin "demokratik seçimi", sadece sermayenin has partileri arasında bir seçimi ifade ediyor. Yani, sadece sermayeye hizmette yarışır söz konusu olan. Bu yarışın dışında kalan, bir muhalefet hareketi olarak seçimlere katılmak isteyenler ise, burjuva demokrasisi tarafından

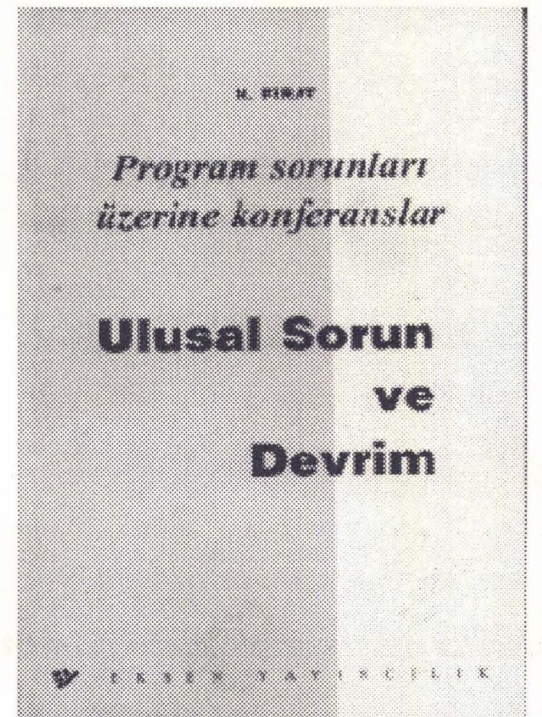
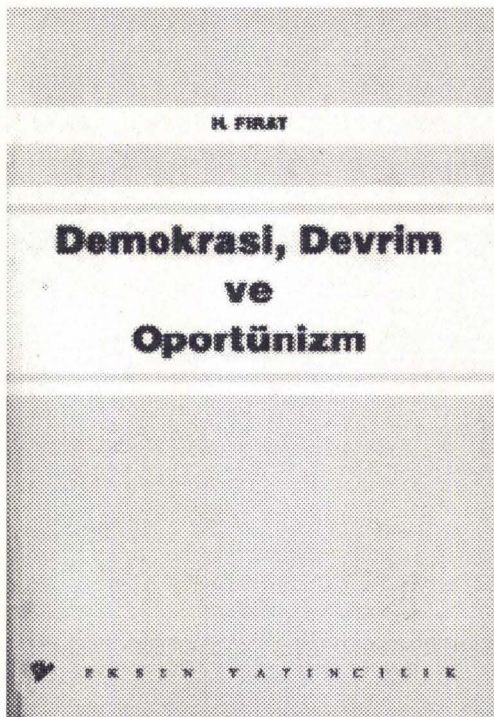
dışlanıyor. Polisi tarafından engellenmeye çalışılıyor.

HADEP'in seçim çalışmalarına yönelik saldırıları bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Sömürgeci sermaye düzeninin ve uşaklarının öfkesi öylesine büyüktür ki, HADEP'in mitingleri yasaklanmakta, propaganda çalışmalarına ve mitinglerine saldırılmakta, kadın ve çocuklar (özellikle bunlar) öldürüsiye dövülmektedir.

Sınıf devrimcilerinin bağımsız-sosyalist adaylarının kampanya çalışmalarına saldırılar da, yine, sistemin açmazını ve korkularını sergileyen bir özelliğe sahiptir. Onlarca düzen partisi ve yüzlerce adayının karşısına sadece iki adayla çıkmamıza rağmen, bu derece huysuzlanmaları, elbette ki, seçim oyunlarını bozma hedefimiz yüzündendir.

Bu seçim çalışması boyunca, hazırladığımız broşürün alacalece toplatılmasından, çalışanlarımızın gözaltına alınmasına kadar, bir dizi saldırıya rağmen, düzenin seçim oyunlarından bıkan kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermeyi sürdürdük. Onların oyununda, perdeler 18 Nisan'da iniyor. Bizim mücadelemiz ise sosyalizmi kurana dek sürecek.

Kitapçılarda

Kokuşmuş düzen partilerine oy verme, hesap sor!

Seçim çözüm değil, çözüm devrimde!

18 Nisan seçimlerinde yine karşımıza geçip oy istiyorlar. Düzen partilerine oy vermek, sermayenin kanlı iktidarını desteklemek, ona güç vermek demektir. Düzen partilerine oy vermek özelleştirmelere, sendikasıztırmalara, sefalet ücretlerine, mezarda emekliliğe devam edin demektir. Düzen partilerine oy vermek, Kürt halkına yönelik baskıların ve kirli savaşın, Alevi emekçilere yöneltilen tüm saldırı ve haksızlıkların, kamu emekçilerine uygun görülen hak gasplarının, öğrenci gençlik üzerindeki terörün sürmesini istemektir.

Sermaye devleti yeni bir seçime gidiyor. İşçi ve emekçi kitleler için bu seçimin anlamı nedir? Seçimler işçi ve emekçi kitlelerin yaşadığı acil sorunlar için ne getirecek? Ağır çalışma ve yaşam koşulları, işsizlik, sendikasızt ve sigortasızt çalışma, parasızlıktan eğitim görememe, hastane kapılarında ölme, sağlıksız konutlarda hastalıklı çocuklar yetiştirme... Bunlar emekçi kitlelerin acil ve yaşamsal sorunlarından yalnızca birkaçı. Bu sorunlar için seçim ne vaadediyor? Hiçbir şey! Tersine, bütün bu çekilen sefalet ve yoksunluğun daha da ağırlaşmasını sağlayacak önlem paketleri hedefleniyor. İstisnasız bütün düzen partileri, İMF-TÜSİAD'ın dayattığı yıkım programını uygulayacaklarını, sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye edeceklerini, özelleştirmeleri hızla gerçekleştireceklerini söylüyorlar. Tümü de işçi ve emekçilere terörle, baskıyla yıkımı, sefaleti, açlığı, işsizliği dayatıyorlar. Tümü de bugün Balkan halkları için tam bir yıkım anlamına gelen emperyalist saldırganlığı destekliyorlar, ülkemizden kalkan uçaklarla kardeş Irak halkının üstüne bombalar yağdırılmasını onaylıyorlar.

Kim seçilecek?

Emekçi kitlelerin hiçbir sorununu çözemeyecek olan seçimler, sermaye sınıfı için bir ihtiyaç, emekçi kitleler için ise bir aldatmacadır. Aldatmacadır, çünkü kim seçilirse seçilsin, iktidar dümeninde hep sermaye oturmaktadır ve oturacaktır. Sermaye sınıfının çıkarlarına uygun politikalar uygulanmaktadır ve uygulanacaktır. Bunu bizzat Türkiye'nin en büyük sermaye patronu Vehbi Koç '95 seçimlerinde veciz bir şekilde dile getirmişti. Vehbi Koç oyunu sandığa atarken, gazetecilerin "sizce hangi parti kazanacak?" sorusuna, "kimin kazanacağını bilmem, ama ben kazanacağım" cevabını vermişti.

Bugün parlamentoda bulunan partilerin hepsi son on yıl içinde hükümetlerde yeraldılar. ANAP hükümetinden sonra DYP-SHP, ardından RP-DYP, son olarak ANAP-DSP-DTP ve tek başına DSP.. Bu on yıl içinde uygulanan politikalar ise hiç değişmedi. İMF-

TÜSİAD'ın yıkım programları kararlılıkla uygulandı. Kendine "sol" parti diyenlerden "adil düzen" getireceğini ilan edenlere kadar, hiçbir en küçük bir değişiklik yapmaya çalışmadı. Hepsi sermaye düzenini korudular, kolladılar. ABD ne dediyse, İMF ne istediye, TÜSİAD ve ordu ne buyurduysa o oldu. Böylece aralarında en küçük bir farklılık olmadığını, tümüne birden "düzen partileri", "sermaye partileri" denmesinin ne denli isabetli olduğunu gösterdiler.

Bütün sermaye partileri sermayeye kredi, teşvik, ihale, özelleştirme, gibi yollarla tatlı kârlar sağladılar. İşçilere ise sendikasıztlaştırma, özelleştirme, taşeronlaştırma, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik gibi saldırı politikalarıyla açlık ve sefaleti dayattılar. Kamu işçilerine ve kamu emekçilerine, "İMF'ye sözümüz var, kurus fazla veremeyiz" diyebilecek kadar alçaldılar. Toplumsal muhalefeti ezmek için açık terörü, işkenceyi, faili meçhul cinayetleri, gözaltında kayıpları, hukuk terörünü, baskıları, sürgünleri uyguladılar. Çünkü hepsi işçi ve emekçilerin kanıyla besleniyordu. Hepsi sermaye uşağı, hepsi işçi-emekçi düşmanıydı.

18 Nisan seçimlerinde yine karşımıza geçip oy istiyorlar. Düzen partilerine oy vermek, sermayenin kanlı iktidarını desteklemek, ona güç vermek demektir. Düzen partilerine oy vermek özelleştirmelere, sendikasıztırmalara, sefalet ücretlerine, mezarda emekliliğe devam edin demektir. Düzen partilerine oy vermek, Kürt halkına yönelik baskıların ve kirli savaşın, Alevi emekçilere yöneltilen tüm saldırı ve haksızlıkların, kamu emekçilerine uygun görülen hak gasplarının, öğrenci gençlik üzerindeki terörün sürmesini istemektir. Düzen partilerine oy vermek, emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin çıkarları için kardeş halklara karşı yürütülen kanlı savaşırlara onay vermek demektir.

Sermaye düzeni içinde kurtuluş yoktur

İşçi-emekçi yığınların sorunlarının parlamentoya girerek çözeceğini iddia edenler, hükümete gelirlerse aydınlık bir Türkiye yaratacaklarını söyleyenler, reformları hedef olarak koyanlar, önce demokrasi yaratalım diyenler, parlamenter hayallerle kitleleri aldatıyorlar, yalan söylüyorlar.

Teslimiyetçi reformist partiler, sermayenin medyasında hergün parlatılıyorlar. Burjuva köşe yazarları "oyum size" diyerek, reformizme patronlarının desteklerini sunuyorlar. Reformistler sefalet içindeki işçi-emekçi yığınlardan kopmuş bir takım aydınları toplayıp kokteyller vererek, şovlar sergileyerek, oy avcılığı yapıyorlar.

Onların çözebilecekleri tek bir sorun yoktur. Çünkü bugüne kadar yeterli açıklıkta ortaya çıkmıştır ki, en basit haklar bile parlamento koltuklarında değil, yığınların devrimci mücadelesiyle kazanılabilmektedir.

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Bir sermaye partisinin gidip bir diğerinin gelmesiyle hiçbir şeyin değişmediğini artık gördük. Bu partilerin tümü emperyalisttir. Dahası bunlar artık kitleleri aldatmak

için oynanan "demokrasi" oyunun gereklerini bile yerine getirememekte, tümüyle MGK'nın emirlerine dönüşmüş bulunmaktadır. Gerçek iktidar sahibi olan sermaye sınıfının çıkarları bunu gerektirmektedir. Tüm politikaları TÜSİAD ve MGK belirlemektedir. Hükümetteki partiler değişse de, düzen yine aynı çürümüş düzen, devlet yine aynı çeteleşmiş devlet olarak kalacaktır.

Sermaye düzeni bir seçime gidiyor. Bununla siyasi vitrinini yenileyecek. Döne döne denediği partilerin bir-ikisi daha öne çıkacak. Değişen birşey olmayacak. İşçi-emekçi kitlelerin ise partileri değil düzeni değiştirmeye ihtiyacı var. Sermaye düzenini ve devletini yıkmaya ihtiyacı var.

Seçimle sermaye düzeni değiştirilemez, seçimle sermaye iktidarı yıkılamaz. Bu yüzden işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrime ihtiyacı var. İşçi sınıfının kendi iktidarına, sosyalizme ihtiyacı var.

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformunu destekle!

Komünistler iki işçi kentinde bağımsız adaylarla seçime katılıyorlar. Ancak oy avcılığı için değil, bu düzeni teşhir etmek, emekçi yığınların bilincini ve kendi özgücüne dayalı mücadelesini geliştirmek için katılıyorlar. Ne seçimin, ne de meclisin çözüm olmadığını, çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu anlatmak için katılıyorlar.

Komünistler işçi-emekçilerin oylarını değil, mücadeleye atılmalarını istiyorlar. Düzene karşı devrim için, kapitalizme karşı sosyalizm için mücadele etmelerini istiyorlar. Bağımsız komünist adaylara verilecek her oy düzene karşı verilecek bir oydur. Devrim için verilecek bir oydur.

Devrim ve sosyalizm için seçimlerde komünist adayları destekle! Mücadelelerine güç ver!

Düzen partileri tek programda ortaklaştı

İMF-TÜSİAD programını kabul etme!

Bağımsız sosyalist işçi platformunu destekle!

Seçim oyunu sürüyor. Allanıp pullanan seçim kampanyaları, şarkılı türkülü mitingler ve tam sayfa gazete ilanları... Bunların hiçbiri düzen partilerinin gerçekte aynı programla seçimlere girdiğini gizlemeye yetmiyor. Biraz yakından bakıldığında, hepsinin sermaye sınıfının diliyle konuştukları anlaşılıyor. İşçi ve emekçilere düşmanlıkta birbirleriyle yarışıyorlar.

Hepsinin de ortaklaştığı tek bir program var. Bu program, İMF-TÜSİAD patentli sermayeye uşaklık, işçi ve emekçilere ise saldırı programıdır.

Düzen partilerini böyle bir tekleşmeye zorlayan, sermayenin yapısal krizinin yarattığı çözümsüzlüktür. Düzenin, işçi ve emekçi yığınlarının talepleri karşısında esneme olanaklarını hemen bütünüyle yitirmesi, düzen partilerine İMF-TÜSİAD programlarını terör ve şiddet yardımı ile uygulamaktan başka bir alternatif bırakmamaktadır.

Daha önce farklı mıydı? Elbette değildi. Düzen partileri her zaman sermayenin çıkarları ve düzenin bekası için çalışıyorlardı. Fakat geçmiş seçim dönemlerine baktığımızda bunu daha farklı bir biçimde yaptıklarını görüyoruz. Sanki birbirlerinin alternatifi programlar savunuyormuş gibi bir görüntü yaratan düzen partileri, oy verecek işçi ve emekçilerin kafasını karıştırıyorlar, onların önemli bir kesimi için umut olmayı başarabiliyorlardı. Böylece de onları düzen içerisinde tutmayı başarıyorlardı.

Tüm düzen partileri özelleştirmecidir. Emperyalizmin ve sermaye sınıfının uşağıdır. Hepsi, işçi ve emekçilere karşı sermayenin saldırı politikalarının yürütücüsüdür. Sömürü ve yağma düzeninin, Kürt halkına yönelik sömürgeci savaşın suç ortağıdır. Yağmadan pay kapmaya çalışan birer leş kargasıdır. İhale fesatçılığı, yolsuzluk ve soygunculuk tüm düzen politikalarının ortak özelliğidir. Hepsi işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülenlerin, yokedilmek istenen Kürt halkının düşmanıdır. Hepsi emperyalizmin uşağıdır. İncirlik'ten kalkan ABD uçaklarının kardeş Irak halkını bombalamasını destekliyorlar. Hepsi emperyalist savaş makinası NATO'nun Balkanlar'ı ateşe vermesini, Balkan halklarını köleleştirici adımlarını alkışlıyorlar.

Fakat artık takke düşmüş, kel görünmüştür. İşçi ve emekçilerin ezici bir kesimi düzen partilerinin vaatlerine inanmamakta, onların sorunlarına çözüm, taleplerine yanıt olacağına güvenmemektedir. Özellikle '91 genel seçimlerinden bu yana düzen partileriyle icraatlarının tam bir tezatlık oluşturmaları, onların maskesini önemli ölçüde düşürmüştür.

İşçi ve emekçiler, tüm düzen partilerinin İMF ve TÜSİAD'ın uşağı olduklarını yaşayarak öğrendiler.

Gördüler ki, bu partilerin hepsi özelleştirmecidir. Hepsi özelleştirmeyi savunmaktadır. Bunun memlekete ne kadar faydalı bir şey olduğuna işçi ve emekçileri inandırmakta birbirleriyle yarışmaktadırlar. İçlerinden bazıları, 1991 seçimlerinde, "KİT'ler satılmamalıdır, iyileştirilmelidir" ya da "özeleştirilmemeli ama özerkleştirilmelidir" gibi düşünceler savunuyorlardı. Bu vaatlerle oy avladıklarını her nasılsa bir süre sonra unuttular. Emperyalist tekellerin istekleri doğrultusunda hizaya geçtiler.

Benzer bir ikiyüzlülük çalışanların emeklilik yaşı için de geçerlidir. 1991 seçimlerinden önce, CHP'sinden DYP'sine hemen tüm düzen partileri, işçi ve emekçileri düzene bağlayabilmek için emeklilik yaşını düşüreceklerini ilan ettiler. Hükümet olduktan sonra ise ilgili yasada göstermelik bir değişikliklikle yetindiler. Bu aynı partiler bugün İMF ve TÜSİAD'ın istekleri karşısında bütünüyle çarkıtmış durumdadır. Seçimlerden sonra gündeme gelecek "Sosyal Güvenlik Reformu" saldırılarının içinde yer alan "mezarda emekliliği" hep bir ağızdan savunuyorlar.

Düzen partilerinin yalan ve ikiyüzlülükleri bunlarla sınırlı değil.

1991 seçimlerinde Demirel'in DYP'si, "herkese iki anahtar" ve "ihtiyacı olana yeşil kart" vaatmişti. Dahası kamu emekçilerine sendika hakkı tanıyacak, düşüncüyü de suç olmaktan çıkaracaktı. YÖK kapatılacak, 12 Eylül hukuku tasfiye edilecekti. DYP'nin bu vaatlerini aynı seçimlerde az çok değişik sözlerle İnönü'nün SHP'si de tekrarlıyordu. Fakat

İnönü bunlarla sınırlı kalmıyor, DGM'leri kaldıracığını, işkencenin kökünü kazıyacağını da ilan ediyordu. Diğer partiler de modaya şöyle veya böyle uyuyorlardı.

1991'den sonraki yıllarda bu partilerin hepsi bir şekilde hükümette söz sahibi oldular. En fazla esip savuran DYP ve CHP birlikte ilk hükümeti kurdular. Kurduklarında ise vaatlerinin tam tersi politikaları uyguladılar. "Demokrasi" maskesi altında yeni bir saldırı başlatıldı. Ne YÖK kalktı, ne de DGM'ler... Ne işkencenin kökü kazındı, ne de düşünce suç olmaktan çıktı. Tam tersine, bu yıllar faili meçhul cinayetlerin görülmemiş düzeyde artışına, en kanlı katliamlara, işçi ve emekçiler açısından en derin iktisadi-sosyal yıkımlara tanıklık etti. İşçi ve emekçilere seçimlerden önce vaat edilenlerin hiçbiri tutulmadığı gibi elindeki avucundaki de çalınıp yağmalandı. 5 Nisan Kararları ve Özelleştirme Kanunu yürürlüğe sokuldu. Yoksulluk ve sefaletin yanıbaşında, toplumsal çürümeye de hızlandı.

1991 genel seçimlerinde, düzen partileri programlarına "Kürt kimliğinin tanınması", "OHAL ve koruculuğun kaldırılması" gibi vaatler de koydular. SHP, seçimlerde HEP'le ittifak yaparak, böylece Kürt halkına şirin görünmeye çalıştı. Sonuçta tüm bunların kafaları karıştırmaktan, Kürt halkının yükselen mücadelesini dizginleme çabasından başka bir anlam taşımadığı görüldü. Hükümete gelen her parti, vaatlerinin aksine, sömürgeci kirli savaşı daha da derinleştirip yaygınlaştırdı. Kürt milletvekilleri cezaevine konuldu.

Şimdi seçim hazırlıkları vesilesiyle yine vaat bombardımanına başladılar. Seçim sonrası işçi ve emekçiler vaatlerinin boşa çıktığını bir kez daha yaşayarak görecekler.

Tüm düzen partileri özelleştirmecidir. Emperyalizmin ve sermaye sınıfının uşağıdır. Hepsi, işçi ve emekçilere karşı sermayenin saldırı politikalarının yürütücüsüdür. Sömürü ve yağma düzeninin, Kürt halkına yönelik sömürgeci savaşın suç ortağıdır. Yağmadan pay kapmaya çalışan birer leş kargasıdır. İhale fesatçılığı, yolsuzluk ve soygunculuk tüm düzen politikalarının ortak özelliğidir. Hepsi işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülenlerin, yokedilmek istenen Kürt halkının düşmanıdır. Hepsi emperyalizmin uşağıdır. İncirlik'ten kalkan ABD uçaklarının kardeş Irak halkını bombalamasını destekliyorlar. Hepsi emperyalist savaş makinası NATO'nun Balkanlar'ı ateşe vermesini, Balkan halklarını köleleştirici adımlarını alkışlıyorlar.

Sermayenin saldırı politikalarını uygulama konusunda tekleşen düzen partileri, giderek işçi ve emekçilerin gözünde de tekleşmeye başlamıştır.

İşçi ve emekçiler bu kez ikiyüzlü vaadlere değil, yaşayıp gördüklerine göre davranmalıdır. Seçimlerde hiçbir düzen partisini desteklememelidir. Kendi celladını seçmeyi reddetmelidir. Bağımsız sosyalist işçi platformunun adaylarının bulunduğu yerlerde bu adayları desteklemeli, adayların bulunmadığı yerlerde ise geçersiz oy kullanmalıdır.

Düzenin çeteci-mafyacı kokuşmuş adayları oy bekliyor!

Bu düzen, bu düzenin en temel kurumları ve siyaseti o kadar çürümüş ve kokuşmuştur ki, milletvekilliği adaylık başvuruları ve sıralamaları bile birer rant kaynağına dönüştürülebilmektedir. Listelerin üst sıralarından ve uygun bölgelerden adaylık kapmak için milyarlar harcanabilmektedir. Ne adına? Vatanın ve milletin çıkarları, ülkenin bekası adına! Bu öylesine ulvi bir görev aşkıdır ki, "Çakıcı'nın ağabey"i Eyüp Aşık'a seçim için 300 milyar lira harcatabiliyor. Asalak sömürücü patron Adnan Polat, belediye başkanlığı için kendi cebinden 3,5 trilyon ayırabiliyor.

Bu öylesine bir çürüme, yozlaşma ve aynı zamanda pervasızlıktır ki, teşhir olmuş eli kanlı adayları; Ağarlar'ı, Bucaklar'ı, İbrahim Dedeoğullar'ı (Birtan Altınbaş'ın işkenceci katilleri), Mehmet Tokuşlar'ı (Gazi katliamcısı),

Seçilme hakkını kullanmak, başvuruda bulunmak için bile milyarlar gerekmektedir. Böylece burjuvazi, işçi ve emekçilerin bu hakkını kullanmalarını engellemektedir. Onlara yalnızca seçim sabahı gidip belirlenen adaylara oy verme hakkı tanımaktadır.

Burjuvazinin domuzlar ahırının değişmeyen adayları

Öte yandan burjuva partilerinin milletvekili adayları sistemin bütün pisliklerini yansıtan birer ayna işlevi görüyor. İşçi ve emekçiler için binbir yolla kısıtlanan siyaset yapma hakkı ve olanağı fiili durumda, yalnızca mafya artıklarına, çetecilere, işkenceci katillere, satılmış sendika ağalarına, kontrgerilla şeflerine, patronlara ve onların sadık uşaklarına tanınıyor. Bu nedenledir ki, milletvekilliği, siyasal çürümenin en bariz yapısını temsil etmektedir. Çürüyen düzenin çeteleşen devleti, kanlı-kirli icraatlarını-icracılarını en kolay ve en etkili aklama yolu olarak, meclisi ve milletvekilliğini görmektedir. Dahası meclis ve milletvekilliği, esas olarak bu tür işleri sürdürmenin, icraatları büyütmeyen en güvenceli kurumlarıdır. Zira büyük vurgunların ve soygunların, yolsuzlukların planlandığı ve rantların paylaşıldığı yer meclistir. Çatlıları, Çakıcıları ağırlamanın, birlikte iş kovalamanın en güvenilir mekanı meclis, en elverişli örtüsü milletvekilliğidir. Çetelerle mücadele için namus sözü verip, asıl ve en büyük çete olan devlet çetesine daha iyi hizmet etmenin yolu da budur.

Bu düzen, bu düzenin en temel kurumları ve siyaseti o kadar çürümüş ve kokuşmuştur ki, milletvekilliği adaylık başvuruları ve sıralamaları bile birer rant kaynağına dönüştürülebilmektedir. Listelerin üst sıralarından ve uygun bölgelerden adaylık kapmak için milyarlar harcanabilmektedir. Ne adına? Vatanın ve milletin çıkarları, ülkenin bekası adına! Bu öylesine ulvi bir görev aşkıdır ki, "Çakıcı'nın ağabey"i Eyüp Aşık'a seçim için 300 milyar lira harcatabiliyor. Asalak sömürücü patron Adnan Polat, belediye başkanlığı için kendi cebinden 3,5 trilyon ayırabiliyor. Bu vatan ve milletperver baylar, yeniden seçilmeleri tehlikeye girdiğinde, bir anda sermaye partilerinin ve düzeninin anti-demokratik uygulamalarını keşfedip küskünleri oynayabiliyorlar, vb.

Mustafa Bozanlar'ı (eroin kaçakçısı), "temiz toplum temiz siyaset" aldatmacasını sürdürmek için öne sürülebiliyor.

Burjuvazi için hangi partinin-partilerin ya da hangi milletvekili uşaklarının meclis denilen ahırda kendisini temsil ettiğinin hiç mi hiç önemi yok. Çünkü ahıra giren her milletvekili esasta ona hizmet etmek zorundadır. Özelleştirmeleri, sosyal yıkım programlarını, sefalet ücretlerini, hak gasplarını uygulamak zorundadır. Kaldı ki bu kurumların hizmetleri bizzat sermayenin saldırı ve yıkım politikalarının altına imza atmaktan ibarettir. Meclisin bir MGK-TÜSİAD noteri gibi çalışması, milletvekillerinin elini kaldırıp indirmesi, vatan-millet hizmetlerini yerine getirebilmeleri için yeterlidir.

İşçi ve emekçiler bu mide bulandıran tablo karşısında henüz aktif olmasa da bir tutuma sahipler. Düzen partilerinin son birkaç yılda uğradığı oy kaybı bu tutumun bir ifadesidir. İşçi ve emekçiler düzen partilerinden giderek umutlarını kesmiş bulunuyorlar. Burjuva medya, çürüyen ve çeteleşen düzen partilerinden çekilen bu desteği "kararsız oy potansiyeli" (%35 civarında) olarak tanımlamak zorunda kalıyor. Henüz eyleme dökülemeyen bu tepkiyi devrimci sınıf mücadelesine kanalize etmek ise devrimci bir sorumluluktur. Devrimci mücadeleyi yükseltmek için her türlü olanaktan olduğu gibi seçimlerden de en etkili biçimde yararlanmak tam da bunun için gereklidir.

Komünistler bu amaçla seçim platformundan yararlanıyorlar. İşçi sınıfının bu sömürü düzeni ve onun çeteci mafyacı adayları karşısında alternatifsiz olmadığını, bu düzenden kurtuluş yolunun seçimlerden ve meclisten değil mücadeleden geçtiğini göstermeye çalışıyorlar. Her sınıf bilinçli işçi ve emekçi, bulunduğu yerde devrimin ve sosyalizmin adaylarını, bu adaylar üzerinden yürütülen çalışmalarını desteklemelidir. Günün görevi, sömürücü sınıfa ve çürüyen düzene karşı işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek için komünist işçi partisi saflarında birleşmektir.

Kahrolsun sermaye düzeni, kahrolsun sermaye partileri!

Yaşasın sosyalist işçi emekçi cumhuriyeti!

Düzen partilerine

Bağımsız sosyalist milletvekili adayı Adil Bozkurt Zonguldak işçisiyle elele...

Sermaye devleti çürüten ve her yanından dökülen düzenini tahkim etmek için yeni bir seçim oyunu daha tezgahlıyor. Düzenin binbir türlü manevrayla yaratmaya çalıştığı tahkimat operasyonu, kendi devamlılığını sağlamak için daha fazla sömürü ve yağma programlarını yaşama geçirecek siyasal ortamın oluşturulmasını amaçlıyor. Böylesi bir siyasal ortamın oluşturulmasında, düzen kendi içerisindeki çatlak seslere dahi tahammül edemezken, tüm düzen partileri aynı programda teklesmişlerdir. Bu program IMF-TÜSİAD programıdır. İşçi-emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren sermaye politikalarının çok daha yoğun ve kapsamlısı olacak olan ve seçimlerden sonra uygulanmak üzere hazırlanan bu programa, seçimle birlikte işçi ve emekçilerin oluru alınarak çok daha pervasızca uygulanma zemini yaratılmaya çalışılıyor.

İşçiler ve emekçiler düzenin yaşamalarını cehenneme çeviren politikaları karşısında bağımsız ve örgütlü bir karşı koyuşu gösterememekle birlikte, bir karşı koyuşun dinamik ve olanaklarını biriktirmekte ve öfkesini ortaya koyacağı bir çıkış yolu arayışı içerisinde bulunmaktadır. Biz sınıf devrimcileri olarak, böylesi bir arayışın yolunu açmak, devrimci ve örgütlü bir tarzda açığa çıkarmak görevi ile yüz yüzcüyüz. Düzenin yumuşak karnı olan seçimler bizlere bu hedef doğrultusunda bir yığın imkan yaratmaktadır. Bizler de bu seçim sürecinde çürümüş düzenin ve onun kokuşmuş partilerinin karşısına insanlığı bu çürümüşlükten kurtaracak olan düzeni, sosyalizmi ve bu düzeni kuracak olan devrimci sınıfın partisini ve politikalarını ortaya koyma amacıyla devrimci seçim platformumuzu örgütledik.

Ocaklar, belediye ve diğer işyerleriyle işçi ve

emekçi semtlerinde yoğunlaştırdığımız pratik faaliyette aday bildirimiz, afişimiz ve bültenimizle birlikte merkezi seçim bildirgemiz, bildirimiz, pul, afiş, kuş gibi materyallerimiz yoğun ve sistemli bir şekilde kullanıldı.

Aday bildirisi ve özgül sınıf faaliyetinin bir parçası olarak çıkartılan bülten ile iki merkezi bildiriden her biri, her ocak ve mahalleye ayrı ayrı dağıtıldı. Böylece önden hedeflediğimiz her ocak, işyeri ve mahalleye en az dörder defa, onbinlerce materyalimizle ulaşılmış olduk. Dağıtımlar, ocakların toplu giriş çıkış ve soyunma-giyinme yerlerinde, servislerde ve işçi kahvelerinde sözlü ajitasyon ve konuşmalarda birleştirilerek yapıldı.

Konuşmalar her bildirinin içeriğine ve işlevine göre farklılık gösterse de, genel olarak düzeni teşhir eden ve işçileri çürümüş düzene ve onun kokuşmuş partilerine karşı sınıfın devrimci platformunda birleşmeye, mücadele etmeye ve hesap sormaya çağırarak bir çerçeveye sahipti. İşçilerin bir kısmı sözlü ajitasyonumuza tepkilerini, ellerine aldıkları bildiriye ilgilerini daha fazla yoğunlaştırırken, bir kısmı da bizlere konuşmamızla ilgili sorular yönelttiler. Genelde “oy vermezsek ne yapacağız?” “Nasıl hesap soracağız ki?” şeklinde gelen sorular işçilerle aramızda kısa sohbet ortamları yarattı. Bu durumlarda işçilere militan sınıf kavgası üzerinden açıklamalarda bulunma ve devrimci sınıf platformumuzu tanıtmaya olanağını yakaladık.

Belediyede ise birimler tek tek dolaşarak bildirilerimiz dağıtıldı, sohbetler edilerek işçilerin bağımsız seçim platformumuza destekleri istendi. Platformumuzun belediyede tuttuğu ağırlık çalışan işçilerde de önden bir sıcaklık doğurdu. İP ve ÖDP gibi partilere üye ya da çeşitli yerlerden aday olan

bazı işçiler seçimlerde aday oldukları halde platformumuzu destekleyeceklerini, seçimlerden sonra ise ortak bir zeminde buluşmak istediklerini bildirdiler.

Çalışmamızın etkisiyle ev ziyaretinde bulunduğumuz ve ilk kez karşılaştığımız birçok kişi, henüz kendimizi tanıtmadan bağımsız platformumuzu destekleyeceklerini söylüyorlardı. Dağıtımlarımızdan biri de çarşı merkezinde bulunan halk pazarının giriş-çıkışında yapıldı.

10 günlük çalışma süresince, hedeflediğimiz kadar olmamakla birlikte, 100'den fazla ev ve 30-40 civarında kahveyi ziyaret ederek konuşma ve sohbetlerde bulunduk, bildirilerimizi bıraktık. Bazı evlerde insanlar bildirimizden dağıtmak üzere çok sayıda aldılar.

Seçim platformunun yüzlerce afişini çarşı merkezinin ana geçiş yerlerine astık. Yine yüzlerce merkezi seçim ve parti tanıtım afişlerini de yoğun bir tarzda kentin işlek yerlerine astık.

Bir maden işçisi de çalışmamıza, gerek afişlemede gerekse sesli duyurular ve müzik yayınları için, aracıyla iş çıkışında bir gün boyunca destek oldu. Böylece bu olanakla da hem çalışmamız rahatladı hem de araçla ses ve müzik yayını yapma imkanı bulduk. Marşlarımız ve duyurularımızla geniş etkinlik alanları yaratmış olduk.

Sonuç:

Kısacası 10 günlük seçim çalışmamız süresince çalışmaya onlarca işçi ve genç ilişkimizi seferber etmenin, yeni ilişkiler kurmanın, partimizi ve politikalarını geniş işçi ve emekçi yığınlarla tanıtmanın bir olanağı olarak değerlendirdik.

Kızıl Bayrak/Zonguldak

Zonguldak bağımsız adayı Adil Bozkurt ile söyleşi:

Kızıl Bayrak: Kendinizi tanıtır mısınız ?

Adil Bozkurt: Elli yaşında, evli ve üç çocuk babasıyım. 23 yıldır Zonguldak Belediyesi'nde işçi olarak çalışıyorum. İki dönem Belediye-İş Sendikası'nda görev aldım. Sendikada görev aldığım sürece, söz ve karar hakkına tabanın sahip olduğu ve bu hakkın işyeri birim komiteleri aracılığıyla güvenceye alındığı, sınıfın bağımsız çıkarları temelinde bir sınıf sendikacılığı anlayışı ile hareket etmeye çalıştım. İşyerinde yaşadığımız bir yığın soruna karşı verilen mücadelede olduğu gibi, maden işçisinin büyük yürüyüşü başta olmak üzere, işçi sınıfının değişik bölüklerinden gelen seslerle dayanışmanın kendi cephemizden örgütlenmesinde yer aldım, çaba sarfettim. Tabii ki böylesi bir çabayı sınıfımın bir neferi olarak hiçbir çıkar beklemeden yerine getirmeye çalıştım. Böylesi bir çaba ve mücadele ise benim kendi siyasal kimliğimi bulmamı ve netleşmemi getirdi. Sınıf mücadelesinin henüz geri bir evresinde işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan bir parti olarak gördüğüm CHP'yi desteklemekteydim. Ancak grevler, direnişler ve CHP'nin gerçek konumunu çok açıkça gösteren DYP ile koalisyon süreci benim CHP ve

dolayısıyla sosyal demokrasi ile de kopuşumu getirdi. Artık CHP ve sosyal demokrasinin konumu benim için netti. Sosyal demokrasi biz işçi ve emekçileri sermayenin çıkarlarına yedekleyen, sermayenin bir koltuk değneğiydi. Bizler, biz işçi ve emekçiler için bir avuç asalağın çıkarına işleyen düzenin çarklarını kırarak, kendi partimiz etrafında birleşip kendi iktidarımızı kurmaktan başka hiçbir kurtuluş yolumuz yoktur. Kısacası ben sınıfımın bir neferi olarak böylesi bir davanın işçi sınıfının kurtuluşu davasının hizmetinde ve davaya sekte vuracak her türden gücün karşısında bir işçiyim.

Kızıl Bayrak: Genel seçimlerde aday oldunuz. Aday olmanızı getiren nedenler nelerdi?

Adil Bozkurt: Biliyorsunuz ki seçimler, işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmak, tepkilerini düzenin potalarına akıtarak kendi kurtuluş davalarından saptırmak, dolayısıyla da düzene istikrar-emekçilere yıkım getirmeye dönük palanlanan bir oyundan başka birşey değildir. Bu seçimde de düzen emekçilerden, tam da böylesi bir oyun içerisinde kendi ölümlerine ferman vermelerini istemektedir. Binbir yalan ve sahtekarlığı bir arada kullanan düzen partilerinin

seçimden sonra uygulayacağı program şimdiden IMF ve TÜSİAD tarafından hazırlanmıştır. IMF-TÜSİAD programı özelleştirmeciler, zam paketlerini, sefaleti baskı ve zulmü, kısacası tam bir sosyal yıkımı getiriyor. Ben işçi ve emekçilerin bu aldatmacaya kanmalarının önüne geçebilmek için, onları uyarmak, kendi bağımsız çıkarları etrafında birleşik örgütlü mücadeleye çağırarak için aday oldum. Meclis gibi, sermaye diktatörlüğünün perdelenmesi dışında hiçbir işlevi olmayan bir kurumun bu gerçek işlevinin görülmesi, bu perdenin altındaki gerçeğin ortaya çıkartılması için aday oldum.

Kızıl Bayrak: Eğer parlamentoya seçilirseniz duruşunuz ne olacak?

Adil Bozkurt: Yukarıda söylediğim kimliğim ve duruşumu burada sürdüreceğim. Sermayenin her türlü aldatmacasını, oyununu ve kirli yüzünün ortaya çıkarılmaya, işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimlerin talep ve çıkarlarını sermaye ve onun temsilcilerine karşı cepheden savunmaya, ve tabii ki işçi sınıfını kendi kurtuluşu için mücadeleye çağırmaya, kısacası sınıfımın bir neferi olmaya devam edeceğim.

oy verme hesap sor

Kendi iktidar davan için birleşik-örgütlü mücadeleyi yükselt!

Ankara'da seçim çalışması

Emperyalizme bağımlılığında sadakatsizlik etmeyen sermaye devleti ve partileri, işçi-emekçilerin ve ezilen halkların oylarıyla parlamentoya girip sermayelerine sermaye katan bu utanmazlar, bu ülkeyi bu hale kendileri getirmemiş gibi, emekçi halkın karşısına çıkıp, birkez daha oy isteme yüzüzlüğünde bulunuyorlar.

Biz komünistler sermaye partilerinin bu oyunlarını boşa çıkartmak için seçim öncesi çok yoğun ve etkin bir politik faaliyet yürütmek zorundaydık. Amacımız mümkün olan her yerde, sermaye partilerine karşı bağımsız sosyalist işçi adaylarını çıkarmaktı. Biz Ankara olarak aday çıkartamamıştık. Ama bu, elimiz-kolumuzun bağlı olacağı anlamına gelmiyordu. Merkezi materyallerimizin gecikmesiyle daralan zamanımızda en etkin politik faaliyetimizi yürütmek zorundaydık. Bu bilinçle daha ilk günden çalışmalarımıza başladık.

Özellikle emekçilerin yoğun olarak yaşadığı bölgeleri seçmeye, buroşür, bildiri, pul ve kuşlarımızla etkin bir pratik faaliyet yürütmeye çalıştık. Diğer pratiklerimize nazaran daha farklı bir yöntemle hareket ediyorduk. Gündemimizin büyük bir kısmını seçim oluşturduğundan, materyalleri kapılara bırakmak yerine elden verip kısa kısa sohbetler yapıyorduk. Konuştuğumuz çok insan bizlere, "Evet, siz haklısınız" diyor, bu sefer oy kullanmayacağını söylüyordu. Kalabalık olan yerlerde ise ajitasyon ve propaganda konuşmalarıyla dağıtımlarımızı gerçekleştiriyorduk. Bu arada fabrikalara yönelmemiştik.

Yine birgün, dağıtım yaparken yolda karşılaştığımız bir inşaat işçisinin yanına yaklaşarak broşürümüzü verdik ve yol boyunca sohbet ederek yürümeye başladık. İşçi bizi o kadar sevmişti ki, çay içmeye evine çağırdı. Biz de, şu anda çalışmakta olduğumuzu, başka bir zaman gazetemizle birlikte geleceğimizi söyledik. O da, "sevinirim, ama kesin gelin" dedi. Dağıtıma devam ederken bir işçiyle daha karşılaştık. Onunla da sohbete başladık. İşçi bize 4 sene önce SİP'li olduğunu, ama sınıf partisi olmadığını anlayınca ayrıldığını ve bizim gazetemizi okumaya başladığını söyledi. Nasıl bulduğunu sorduk, o da çok iyi olduğunu, birkaç kez büromuza geldiğini söyledi. Ama Ankara dışında olduğunu belirtti. Biz de işçiye şu an oturduğunuz ilde büromuz var, orası ile iletişim kurabilirsiniz, dedik. O da kesin gideceğini söyledi ve ayrıldı. Daha sonra gittiğimiz evde ise bizi çok sıcak karşıladılar. Platformumuzu açıkladık. Onlar da pek çok işçi-emekçi gibi, "siz haklısınız, biz de oy vermeyeceğiz" dediler. Elimizdeki materyallerden epeyce bir işçi ailesine bıraktık. Komşularına da vermelerini ve onlarla seçim hakkında konuşmalarını rica ettik. "Tabii, hiç olmazsa size bir faydamız olur" dediler. Teşekkür edip ayrıldık.

Yukarıda aktardıklarımız seçim çalışmamız sırasında yaşadıklarımızdan sadece bir kaçı. Fakat hemen tümünü ifade edeceği için örnekleri uzatmayı gerekli görmedik. Çünkü hangi işçi-emekçi ile konuştu isek, benzer görüşlerle karşılaşıyorduk. Siz yanlış düşünüyorsunuz, şu veya bu parti bizim derdimize çare olacaktır diyen yoktu. Bu seçim çalışması vesilesiyle, aslında işçi-emekçilerin düzen partileri ve parlamento hakkındaki düşüncelerini de yakından, kendi ağızlarından öğrenmiş olduk. Sınıfa ve emekçilere taşıdığımız görüşler bir yana, çalışma boyunca sınıftan öğrendiklerimizi de ek bir kazanç sayıyoruz.

Sermaye partilerine oy verme hesap sor!
Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Kızıl Bayrak/Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adana'da seçim çalışması

0Sermaye iktidarı içinde debelendiği ekonomik krizini yönetme sorunundan doğan güçlü hükümet ihtiyacı nedeniyle yeni bir seçim oyununu gündeme sokmuştur. Biz sınıf devrimcilerininse bu seçim atmosferinden yararlanarak, bulunduğunuz her alanda sınıfımızın çıkarları doğrultusunda düzen partilerini teşhir etme, sömürgeci ve katliamcı yüzünü ortaya çıkarma, tek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu en geniş kitlelere yayma gibi bir görevimiz var.

İşçilerin emekçilerin yoğunlukta olduğu Adana'nın Şakirpaşa mahallesinde, CHP Seyhan belediye başkan adayı Erdoğan Çolak'ın bir sokak toplantısı yapacağını duyduk. Bunun üzerine teşhir amacıyla

toplantının yapılacağı alana gittik. Çolak ve yandaşları emekçi kitleyi bir saat beklettikten sonra cılız alkışlar eşliğinde alana girdi. Yaşlı bir yurtsever amca kitleye, "şak şak yok, şak şak yok. Önce bir dinleyin bakalım ne diyor" şeklinde tepki gösterdi. Çolak bir kaç yandaşıyla tokalaşma faslından sonra, "CHP harici partilerin, DSP de dahil, düzen partisi olduğunu, CHP'nin ise işçi-emekçilerin partisi olduğunu" anlatmaya koyuldu. Sonra da, "En soldaki partilerin (yani reformistlerin) de programlarında iyi olduğunu,

ama kazanamayacakları için CHP'ye oy vermek gerektiği"ni, kendisinin, yani CHP'nin kazanması durumunda Seyhan belediyesinin yönetimine, katılımcı, işçi-emekçilerin de yer alacağı gerçek demokrasinin hakim olacağını ekledi sözlerine. İzleyicilerden biri, "işçiler emekçiler diyorsunuz ama kaç tane işçi adayımız var?" diye sordu. Çolak cevaben, "kendisinin de emekçi çocuğu olduğunu, öğrencilik yıllarında sokaklarda dayak yediğini, öğrencilerin de işçilerin hakkını savunabileceğini" söyledi. Bunun üzerine Kızıl Bayrak okuru olarak soru sormak ve konuşmak istediğini söyledim. Ve Çolak'a, "Düzen partileri dedin, sistemin bozuk olduğundan, katılımcı demokrasiden söz ettin. Bunu nasıl başaracaksın, projelerin ne, kaynak nerde?" diye sordum. Sonra da kitleye hitaben, "arkadaşlar bu bir sistem sorundur, bu bir sınıf savaşımıdır. Bizler Dersim'de, Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi'deki katliamlarda kimlerin imzası olduğunu biliyoruz. İşçilerin emekçilerin yönetime katılması ancak kendi iktidarlarında, yani sosyalizmde olanaklıdır. Başka türlü gerçek demokrasiden söz edilemez" dedim. Bunun üzerine şaşırان Çolak, "Siz propagandanızı yapıyorsunuz. Herkes kendi parti toplantılarında konuşsun" gibi laflar gevelemeye başladı. Bunun üzerine bir bayan da, "işçiler emekçiler grevlerde sokaklardayken siz neredeydiniz?" sorusunu yöneltti. Çolak'ın yerine ben yanıtladım, "polis emir veriyorlardı." Ve konuşmamı sürdürdüm. "Biz işçilerin emekçilerin olduğu her yerde vardık, burada da varız. Bir dakika karanlık eylemlerinde de, Newroz'da da buradaydık. Ya siz! Siz çetelerle mecliste içiç-kolkolaydınız. Bu ülkede kirli bir savaş var, Kürtler katlediyor. Ve sen bize hala, CHP düzen partisi değil diyorsun. Siz kimi kandırıyorsunuz?" Bu sözlardan boğulan düzen temsilcisi, Kürt realitesini görmemek körüktür gibi bir söz söyledi. Bunun üzerine kitlede tepkiler oluştu. "Yalan söyleme, katliamı siz yapıyorsunuz" türünden bağırışmaların ardından, "Kahrolsun düzen partileri!", "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" sloganları atılmaya başlandı. Çolak sessizce arabaya binip gittikten sonra, kitle sınıf tavrını koymanın onuruyla yavaş yavaş dağıldı.

Yaşasın işçi sınıfının sosyalist partisi!
Kahrolsun düzen partileri!

Kızıl Bayrak /Adana

Düzen partilerine

İstanbul Birinci Bölge'de

ÜMRANIYE:

18 Nisan seçimleri yaklaşırken, “Çözüm ne mecliste, ne seçimde, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde” ana şiarı ile bağımsız sosyalist aday üzerinden sürdürdüğümüz seçim çalışması devam ediyor.

Çalışmanın bu zamana kadar olan bölümü, partinin “Seçimler kitlelerin politikaya en ilgili olduğu dönemlerdir” tespitinin ne kadar doğru olduğunu göstermeye yetti.

Düzen partilerinin, kendilerinin bile ciddiyetine inanmadığı, işçi ve emekçiler tarafından gülümsemeyle karşılanan kahve ve ev konuşmalarının muzip fıkralarının yerini alan, vaat ve programlarının yavanlığını bir panayır havası yaratarak şirinleştirme çabaları halkın tepkisinden kendini kurtaramadığı gözlemlenebiliyor.

Halkın bu hoşnutsuzluğunu, tepkisini sol söylemlerle parlamentaryer hayaller içinde boğmaya hizmet eden reformistlerin de yaygın bir afiş ve bildiri çalışması yaptığı, kullandıkları materyallerin en çelikleşmiş reformist platformda aralarındaki farkları sildiklerini de eklemek gerekir.

Devrimci hareketin bir bölümü HADEP reformizmine yedeklenirken, “aktif boykotçu!” solun faaliyetlerine ise çalıştığımız bölgede henüz rastlayamadık.

Böyle bir zeminde komünistler tarafından ortaya konulan taktik platformun ve pratik çalışmanın önemi ve anlamı daha da artıyor.

Çalışmanın Ümraniye birimi de bu bilinçle geç başlanılan pratik faaliyet ve akıllamaz teknik aksaklıklara rağmen, programladığımız seviyede olmasa da gerçek kurtuluşun devrimde, sosyalizmde olduğunu haykırmaya devam ediyor.

Bir işçi ile seçimler üzerine söyleşi:

Düzen partilerine oy yok! Kurtuluş sosyalizmde! Kurtuluş işçi-emekçi iktidarında!

Kızıl Bayrak: Seçimlerden beklentileriniz nelerdir?

İşçi: Bunların hangisi kazanırsa kazansın ezilecek olan biziz. Seçilenlerden beklentim işçi haklarını savunsun, patronlara muhtaç etmesinler. Fakat hiçbir böylesi bir amaca hizmet etmiyor, başa gelen biz işçileri, Türkiye’yi sömürüyor.

Daha önceleri oy veriyordum, şimdi vermiyorum. Çünkü hastaneye gidiyorum rehin tutuluyorum. İşsiz kaldım soran olmadı. Hastanede sabahtan akşama kadar kuyrukta bekleyip hiç muayene edilmeden reçete yazılıp gönderiyorlar. Fakat diğer yandan her partinin özellikle şu seçim masrafı milyarları aşıyor. Afişler, naylonlar, pankartlar vs...Paraların hepsi bizden çıkıyor.

Kızıl Bayrak: Son süreci toplam olarak nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Bir işveren işçiyi işten attığı zaman işçi mahkemeye başvuruyor ama kaybediyor, onların yasası böyle. Bugün demokrasi diyoruz. Bugün bir Kürt çıkıp, ben Kürdüm diyebiliyor mu? Geçen yıl Newroz’u kutlamaya gittik, arkadaşlarımız gözaltına alındılar, kötü muameleye maruz kaldılar. Beni de tek almak istediler ve bunun

meşru olmadığı noktasında ısrar edince vazgeçtiler.

Devlet Apo’yu yakalarsa herşeyi önleriz diye düşündüler fakat hala önleyemediler. Apo’nun peşinde insanlar var, bir ulus var. Zulmün olduğu yerde başkaldın mutlaka olacaktır. Devletin istediği,sürekli insanlarımız diz çöksün istiyor. Ama her insan diz çökmez.

Kızıl Bayrak: Fabrikada birlikte çalıştığınız işçi arkadaşların seçimlere ilişkin düşünceleri genelde nasıl?

İşçi: İşyerinde ortalama %90’ın fikri, oylarını boşa atmak yönünde.

Kızıl Bayrak: Son olarak söylemek istediğiniz birşeyler var mı?

İşçi: Biz işçiler makinalarımızın başına geldiğimizde bir olup yeri geldiği zaman beraber patrona karşı çıkalım. Sigortalı çalıştığımızı zannediyoruz, hastaneye gidiyoruz sigortalı olmadığımızı görüyoruz. Yapılmışsa bile, yıllardır çalışıyor olsak da giriş-çıkış yaparak yeni işçi gibi gösterebiliyorlar.

Sonuç olarak biz sosyalist bir düzen istiyoruz. Kurtuluşumuz ancak işçi-emekçilerin örgütlü, birleşik mücadeleyle iktidara gelmesiyle mümkündür.

Esenyurt/Kızıl Bayrak

Belediye otobüsünde seçim tartışması:

Bindiğimiz belediye otobüsündeki yolcuların hemen hepsi otobüsün geç gelmesinden şikayet ediyor. Bir kadın yolcunun, “bunlar hep, burası duyarlı bir mahalle olduğu için oluyor” demesiyle tartışma başlıyor. Bir başka kadının, “8 tane oyum var, bunlardan hiçbirine vermeyeceğim, hiçbirinin bu mahalleye faydası yok” demesi üzerine seçim tartışması halini alıyor. Bir başkasının da, “bunun onunla ne ilgisi var?” demesi tartışmayı alevlendiriyor. Bizim de katılmamızla tartışmanın yönü değişiyor, toplu taşıma sorununun bu sistem tarafından çözülemeyeceği, insanların toplu taşıt araçlarında biryerden biryerlere saatler sonra varabildiği, belediye otobüslerinin, özel araçları bol olan semtlere çalıştığını, varoşların varoş olmaktan çıkacağını iddia eden holding sahibi adayların ve onun benzerlerinin bir ciddiyetinin olmadığını ve bu sorunların sosyalizmde nasıl çözüleceğini anlattık. Tüm araba bizi dinlemesine rağmen, sesimizin ön tarafa ulaşabilmesi için bağırarak, çözümün işçi emekçi iktidarında olduğunu ekledik. Bunun için seçimlerde düzen partilerine oy vermeyip 1 Mayıs’ta alanlara çıkıp hesap sormak gerektiğini anlattık. İstemeyerek de olsa işimiz olması nedeniyle arabadan indik. Biz indiğimizde söylediklerimiz lehine-aleyhine bir tartışım dağınık da olsa sürmekteydi.

Fabrika dağıtımından (Packard):

Sabahın erken saatinde yola çıkıyoruz. Tam işçilerin çıkış saatinde servislerin önündeyiz. Metal süreci ve parti tanıtım kampanyasından Packard işçileriyle bir tanışıklığımız var. Her zaman iyi tepkiler aldığımız bir fabrika. Dağıtıma başlıyoruz, içerden beklediğimizden daha az işçinin çıkması bizi hayal kırıklığına uğrattıyor. İki kişi olmamızdan dolayı arzuladığımız tarzda bir sözlü ajitasyonu hayata geçiremesek de, mümkün olduğu kadar platformumuzu sözlü olarak da anlatmaya çalışıyoruz. Bildiri dağıtımının ardından, bir süre bir yerlerde oturduktan sonra yakın fabrikalardaki işyeri temsilciliklerini ziyarete gidiyoruz. Ancak sadece bir işyeri temsilcisiyle görüşebilirken, iki temsilciyi yerinde bulamıyoruz. Başka bir temsilci ile görüşmek için ise, randevu almak zorunludur tabiri ile karşılaşınca sendika bürokrasisi işyeri temsilciliklerine de mi bulaştı acaba diye korkuya kapılıyoruz.

oy verme hesap sor

seçim çalışmaları

ÜMRANIYE:

Düzenin teşhiri ve işçi sınıfının bağımsız sosyalist platformunu savunmak amacıyla çıkartmış olduğumuz: "Çözüm ne seçimde, ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde" adlı broşürümüzle, "Sermaye partilerine oy verme, hesap sor!" başlıklı bildirimizi Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan MAG'a ulaştırdık. MAG, yaklaşık 50-60 kişinin çalıştığı bir fabrika. Elimizde bulunan materyalleri tek tek işçilere, servislerine binerken veriyorduk. Bir yandan materyalleri uzatıyor, bir yandan da propaganda konuşması yapıyor, işçi arkadaşlara seçimler hakkında ne düşündüklerini soruyorduk. Aldığımız cevapların çoğu ise düzen partilerine karşı bir tepkileri olduğudur. Biz de bundan yararlanarak ve çelişkilerini netleştirmek amacıyla, bu düzenin çürüdüğünü, çeteleştğini ve Susurluk'la bunun açığa çıktığını anlatıyoruz. Fakat tepkinin tek başına işe yaramadığını, bunlardan hesap sormamız gerektiğini de ekliyoruz. İşçilerin çoğu materyallerimize ilgi duyuyor. "Bu broşürü hem ben okuyacağım, hem de arkadaşlarıma okutacağım" diyenler oluyor. Olumlu tepkilerin yanısıra olumsuzlar da var kuşkusuz. Anlatmaya devam ediyoruz; "düzen partilerinin yalan ve vaatlerine aldanmayın. Bugün seçim diye kapınıza gelenler, yarın ne seni tanıır, ne de sorunlarına çare bulurlar. Çare dedikleri şey türlü yalan ve demagojiden ibarettir. Bunlar IMF politikalarıyla sadece bugünümüzü değil yarınımızı da ipotek altına almadılar mı?"

MAG'la aynı saatte çıkan Tek-lz fabrikasına da materyallerimizi ulaştırdık. İşçiler servis araçlarına bindikten sonra servislere girip, düzeni ve partilerini teşhir eden kısa bir konuşma yaparak materyallerimizi dağıttık. Servis şöforü engellemeye çalıştıysa da işçilerden olumlu tepkiler aldık. Dağıtım bitince 15 dakika sonra dağılacak olan Mayer Wonisch fabrikasına doğru yürümeye başladık.

Bir önceki fabrikada diğer sınıf kardeşlerimizle yaptığımız uzun konuşmalar nedeniyle Mayer Wonisch'in çıkışına zar-zor yetiştik. Servislere binen işçilere seçimlerle ilgili materyallerimizi ulaştırmanın heyecanıyla hızlı hareket ediyor, bir yandan dağıtıp, bir yandan da konuşuyoruz ve olumlu tepkiler alıyoruz. Servis aracılığıyla birlikte fabrikadan çıkıyoruz, işçiler hemen bizimle diyaloga geçiyorlar. Bazı işçiler neden bağımsız aday çıkardığımızı soruyor. Bağımsız aday çıkartmamızın amacı düzenin teşhiri, devrim ve sosyalizmin propagandasıdır. Bu parlamento işlevsizdir. Bir sömürü aracıdır diye yanıtıyoruz soruyu. Başka bir arkadaşın, "Neden CHP'yi desteklemiyorsunuz?" sorusuna ise, "CHP'nin, ANAP'ın, DYP'nin, FP'nin birbirinden farkı yok, bu partilerin hepsi düzen partileri ve ancak sermayedarlara, çetelere hizmet ederler" yanıtını veriyoruz.

pSemt dağıtımı (Sarıgazi):

Semt oldukça geniş bir alan. Önceden planladığımız tarzda belirli bir bölgesine dağıtmaya başlıyoruz. Mümkün olan en uzun süre sözlü ajitasyon yapacak şekilde yürütüyoruz dağıtımı. Semtte yaşayanlar devrimcileri tanıdığı, yakınlık duyduğu için çok iyi tepkiler alıyoruz. Alışık olmadığımız tarzda, hiçbir ters tepki almadan dağıtımı bitiriyoruz. Sarıgazi'nin emekçi halkının bu olumlu tepkileri ve yapılan tartışmalar arasında en unutulmaz an, yoldaşın 80 yaşlarındaki bir teyzeye bildirgeyi vermesiyle başlıyor. Yoldaş sonra dönüp konuşmak üzere, karşı evin önünde oturan birkaç kişiye yönelirken bir tilili sesi duyuyoruz. Döndüğümüzde yaşlı teyzenin bir elinde bildirgemiz olduğu halde iki eliyle bize zafer işareti yaptığını görüyoruz. Biz de onu selamlıyoruz.

KARTAL:

Yanımıza 2 bin bildiri alıp iki grup oluşturarak işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu Gülsuyu mahallesine dağıtım çıkıştık. Materyallerin ağırlığı ve bölgeyi tanımamamız faaliyeti biraz zorlaştırıyordu. Dağıtım erken saatte başladığımız için insanlar sokaklardaydı. İlk elden sokaktaki insanlara dağıtmakla başladık. Olumlu tepkiler alıyorduk. Materyalleri bir yandan kapı altlarına bırakıyor, bir yandan da sokaktaki insanlara vererek, "düzen partilerine oy vermeyin, devrimci adayları destekleyin. Çözüm seçimde değil, devrimde-sosyalizmde" şeklinde kısa cümlelerle propaganda yapıyorduk. Girdiğimiz bir tekstil atölyesinde, "Arkadaşlar! Düzen partilerine oy vermeyin. Bunlar yıllardan beri bizleri açlığa, yoksulluğa mahkum eden patron sınıfının hizmetçiliğini yapıyorlar. Oy vermeyin, hesap sorun, bağımsız sosyalist adayları destekleyin, devrimcileri destekleyin." diyerek konuşmayı bitirdik.

Üç de kahveye girdik. Her kahvede 5-10 kişi vardı. Burada da benzer konuşmalar yapıp materyallerimizi dağıtarak bölgeden ayrıldık.

Esentepe, Kartal merkez, Uğur Mumcu mahallelerine de bildirilerimizi ulaştırdık. Bu semtlerde de inşaatçı çalışan işçilere ve atölyelere dağıtım yaptık. Ertesi gün Pendik Tersanesi ve ABB fabrikalarına da dağıtım yaptık. ABB'de işçiler mesaiye kaldıkları için 40-50 tane dağıtabildik. Pendik Tersanesi'nde ise 300'e yakın bildiri dağıttık. Bizimle aynı saatte CHP de bildiri dağıtıyordu. İşçilerin bir kısmı CHP'nin dağıttığı bildirileri yırttığı halde bizimkileri alıyorlardı. Hatta ilk başta bizi de CHP'li sanıp bildirileri almak istemediler, fakat devrimci olduğumuzu ve bağımsız aday çıkardığımızı öğrendince almaya başladılar.

Bir HABAŞ işçisi ile seçimler üzerine söyleşi

Soru 1- Seçimler yaklaşıyor ne düşünüyorsun?

Habaş işçisi; Daha düşünmedim, MHP veya FP'ye vereceğim herhalde.

-Kendi celladımıza sevdalanıyoruz yani, ben hiçbirisine oy vermeyeceğim. Hiçbirisi bizi temsil edemez.

Habaş işçisi; Aslında doğrusun ama ne yapalım, vatandaşlık borcu olmuş. Madem bu ülkede yaşıyoruz mecburen birine vereceğiz. Neyse kapat gitsin bu konuyu, biz dostluğumuza arkadaşlığımıza bakalım, sen değerli bir arkadaşımın seni severim.

Soru 2- Bu seçimler normal süresinden 1,5 yıl erkene alındı. Bu durumu hazırlayan ön süreçte 2-3 parti birleştiği ve bir koalisyon oluşturduğu halde bile hükümetler kurulamadı. Bu süreçte ANAP ve DSP, MGK ile en uyumlu çalışan partiler olarak gözüktüler. Seçimlerde de tahminimize göre bu iki partinin daha güçlü çıkacağı ve yeni bir koalisyon sürecine girecekleri, ardından da IMF'nin paketiyle bizleri selamlayacakları gözüküyor, düşüncelerin nedir ?

-Habaş işçisi; Seçimlerde ANAP veya DSP'nin 1. parti olacağı fikrine katılmıyorum. Türkiye'nin bir koalisyon sürecine gireceğine katılmıyorum. Bizi bir IMF paketinin beklediğine katılıyorum. Bugün bu paketin geciktirilmesi bir seçim yatırımıdır. Seçimler olmasaydı açılmış olacaktı.

Soru 3- Bu paketten ne çıkar?

Habaş işçisi; Seçimler bizim için bir umut olmuştur, her seçimde de umudumuzun suya düştüğünü gördük. Bu da onlardan pek bir farklı olmayacaktır. Günlerdir bir araba gürültüsü, bu harcamalar, bunlar nedir? Çok gürültü yapan çok mu oy alacak? Seçimler bana göre bir takım kurumları memnun etmek için yapıyor.

Soru 4-Peki bu seçimlerden bir beklentinin olmadığını söylüyorsun, bugün ne yapacaksın?

Habaş işçisi; Benim ferdi olarak yapacağım birşey yok, bekleyecek ve göreceğiz. Buraya bir soruda ben ekleyeceğim, günlerdir seçim propagandası sürüyor sen farklı bir vaat gördün mü?

-Görmedim, seçimlerin anlamını az çok bildiğim için dikkat bile etmiyorum. Vaadedecek birşeyleri kalmadı, burula bizim gibi beklentisi olmayan bir sürü insan var. Fabrikada mahallenizde birşeyler yapılamaz mı?

Habaş işçisi; Bana göre beklentiler farklı. Bizim için daha iyi bir ücret ve iş, küçük esnaf, tüccar, çiftçi onların beklentisi farklı. Sadece işçi olarak düşünürsek diğerlerini memnun edemeyiz.

Soru 5-Oyunu nereye kullanacaksın?

Habaş işçisi; Vallaha çok düşündüm, bir düşünce sistemim var ama şekillenmiş bir parti yok. Kullandığım oy ben ve benim gibi insanların geleceğini belirliyor, boykot etmek işi çözmez, bilemiyorum.

-Teşekkürler.

-Ben teşekkür ederim.

1 Mayıs'ta devrimci işçi platformları

1 Mayıs aynı zamanda, işçi sınıfının acil talepleri başta olmak üzere, toplumsal sorunların gündeme getirildiği, emekçi kitlelerin bu sorunlar etrafında birleştirilerek alanlara akıtıldığı bir gündür. Bu çerçevede önümüzdeki 1 Mayıs'ta, IMF reçeteleri ve yarattığı yıkım, emperyalist haydutluk, metal, tekstil ve kamu işçilerinin TİS'lerinin satılması gibi birçok sorun alanlarda haykırılacaktır.

1 Mayıs'ta sınıfın ve emekçilerin geniş kesimlerine politikalarını taşımak ve bu çerçevede onları harekete geçirmek komünistler için özel bir önem taşır. 1 Mayıs'ı bir gün olarak değil bir süreç olarak görmek, anlamını burada bulur. Tüm diğer eylemlere olduğu gibi, üstelik onlardan daha da fazla oranda, 1 Mayıs'ı, öncesi, eylem günü ve sonrasıyla birlikte değerlendirebilmek gerekir.

1 Mayıs'ın tarihsel anlamı

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs, işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı verdiği devrimci sınıf mücadelesinde sembolleşmiştir. 1 Mayıslar'da iki sınıf, burjuvazi ve proletarya karşı karşıya gelir. 1 Mayıslarda proletarya kapitalist düzenden kurtuluş isteğini ortaya koyar, devrim ve sosyalizm şiarlarını seslendirerek tüm toplumun devrimci öncüsü bir sınıf olduğunu gösterir. 1 Mayıs, bu yüzden, devrime hazırlanan proletarya ordusunun donanımının ortaya konulduğu bir tatbikat olarak görülür.

Onu sınıf hareketinin hem politik hem de kitleleşme düzeyini gösteren bir gün olarak kabullendiği için, burjuvazi de bugüne bütün önlemlerini alarak hazırlanır. İşçi sınıfının rüşvetler ve kırıntı haklarla kötürümleştiremediği bir dizi ülkede, 1 Mayıs gösterileri baskı ve kanlı bir terörle engellenmeye çalışılır.

1 Mayıs'ın politik anlamı

1 Mayıs aynı zamanda, işçi sınıfının acil talepleri başta olmak üzere, toplumsal sorunların gündeme getirildiği, emekçi kitlelerin bu sorunlar etrafında birleştirilerek alanlara akıtıldığı bir gündür. Bu çerçevede önümüzdeki 1 Mayıs'ta, IMF reçeteleri ve yarattığı yıkım, emperyalist haydutluk, metal, tekstil ve kamu işçilerinin TİS'lerinin satılması gibi birçok sorun alanlarda haykırılacaktır.

1 Mayıs'ta sınıfın ve emekçilerin geniş kesimlerine politikalarını taşımak ve bu çerçevede onları harekete

geçirmek komünistler için özel bir önem taşır. 1 Mayıs'ı bir gün olarak değil bir süreç olarak görmek, anlamını burada bulur. Tüm diğer eylemlere olduğu gibi, üstelik onlardan daha da fazla oranda, 1 Mayıs'ı, öncesi, eylem günü ve sonrasıyla birlikte değerlendirebilmek gerekir. Emperyalizmin dünya halklarına kan kusturduğu, başlattığı kirli savaşla Balkanlar'ı cehenneme çevirdiği, IMF'nin yıkım programını (özelleştirme, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, mezarda emeklilik, sendikasılaştırma vb.) işçi-emekçilere dayattığı bir dönemde, önceki temel ve taktik şiarların yanısıra emperyalizme karşı şiarları da öne çıkararak, 1 Mayıs'a hazırlanmak gereklidir.

Geçmiş 1 Mayıs'ların dersleri

'80 sonrasında 12 Eylül dönemi boyunca yasaklanan 1 Mayıs'lar, '87 ve '88 yıllarında ise salonlara kapatıldı. Toplumsal muhalefetin yeniden gelişmesiyle birlikte alanlara taşınmaya başlandı. Kitlesele eylemlerden öcü gibi korkan sendika bürokrasisine karşı 1 Mayıslar sokağa taşınınca, bu kez eylemin içini boşaltmak için bizzat bu bürokratlar tarafından mitingler düzenlenmeye başlandı. Sendika bürokrasisinin 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabaları, '94'de semt eksensiz emekçi kitle hareketinin yükselmesiyle kırılmaya başladı. '95 ve '96 1 Mayıs mitingleri, kent varoşlarından emekçi kitlelerin devrimci hareketin saflarında alanlara gelmesiyle yepyeni bir havaya büründü. '95 ve '96 1 Mayısları devrimci 1 Mayıslar olarak ülkemizin mücadele tarihine yazıldı. Ancak bu mitinglere ağırlığını koyan işçi sınıfı değil, semtlerden yükselen emekçi hareketliliği oldu. Gazi ile başlayan bu süreç, '96 1 Mayıs'ı sonrasında yoğun ve sistemli devlet terörü ile kırıldı. Küçük-burjuva devrimci akımların, '95 ve '96 1 Mayıslar'ında da kendini gösteren, ancak bu eylemler devrimci birer kitle eylemi olduğu ölçüde öne çıkmayan zaafı, semt hareketinin geriye çekilmesiyle birlikte daha belirgin biçimde kendini göstermeye başladı. Devrimci gruplar 1 Mayıs'ı fiilen bir grup devrimcinin devletle düellosu biçimine indirgediler. Bu zayıflama devlet tarafından sistemli bir biçimde kullanıldı. Bir grup "terörist" propagandası üzerinden çizilmeye çalışılan tablo, medyanın çirkin tarzıyla kitlelere yansıtıldı. Böylece bir taraftan devrimciler kitle dışı gösterilirken, bir taraftan da geri bilinçli kitleler devrimci gruplardan yalıtılmaya çalışıldı.

Devrimci kitle hareketi bir geri çekilme yaşarken, aynı dönemde reformizm de güç kazanmaya başladı. Önceki yıllarda yarattığı birikim, '97 ve '98'de devletin onu kollama doğrultusundaki özel tercihi ve küçük-burjuva devrimci akımların zaafının etkisiyle, reformizm belli bir güçlenme yaşadı. Bu güçlenme 1 Mayıs alanlarına da yansdı. Bu elbette, sendika bürokrasisinin işçi ve emekçi kitleleri denetleme imkanlarının genişlemesi, düzenin kitleler üzerinde daha rahat hakimiyet kurabilmesi anlamına geliyordu.

Komünistler '98 1 Mayıs'ı öncesi süreçte kapsamlı bir ön hazırlık çalışması gerçekleştirdiler. Bu, herşeyden önce, devrimci politikaları sınıfın geniş kesiminin gündemine sokabilmek ve işçi sınıfının devrimci kimliğini alanlara akıtılabilmekle mümkündü. Komünistler bu perspektifle 1 Mayıs öncesinde oluşturulan "devrimci 1 Mayıs için işçi platformları" üzerinden anlamlı bir politik faaliyet yürüttüler. 1 Mayıs'ta işçi-emekçi kortejleri içinde yürüdüler ve politikalarını sınıfın geniş kesimlerine taşıdılar. Sendika bürokratlarıyla ve reformistlerle her adımda karşı karşıya geldiler. Emekçi kitleleri zehirleyen bu kesimlere karşı en etkin mücadelenin ancak emekçi kitlelerini içinde yeralarak, onları bu kesimlerin denetimine terketmeyerek verilebileceğini '98 1 Mayıs'ı bir kez daha tüm açıklığı ile gösterdi.

Sendika bürokrasisi ve taban inisiyatifi

Sendika bürokrasisi sınıf hareketinin toplamını olduğu gibi, 1 Mayıslar'ı da kötürüm etmek doğrultusunda bilinçli bir çaba içinde. Bu hain rol, 1 Mayıs'ın politik içeriğini boşaltma, devrimci militan kimliğini yoketme ve taban inisiyatifi dağıtma şeklinde özetlenebilir.

1 Mayıs'ın nasıl bir politik içerik taşıdığı yeterince açık. Sendika bürokrasisinin buradaki rolü, sınıfın taleplerini en dar bir çerçevede tutma, sendikalı işçilerin fabrika ya da işkoluna ilişkin sorunlarına daraltma biçiminde olmaktadır. Toplumsal sorunların kendini dayattığı durumlarda ise, burjuva-liberal, en fazla sosyal-reformist bir ele alış tarzı getirilmektedir.

Komünistler '98 1 Mayıs'ı öncesi süreçte kapsamlı bir ön hazırlık çalışması gerçekleştirdiler. Bu, herşeyden önce, devrimci politikaları sınıfın geniş kesiminin gündemine sokabilmek ve işçi sınıfının devrimci kimliğini alanlara akıtılabilmekle mümkündü. Komünistler bu perspektifle 1 Mayıs öncesinde oluşturulan "devrimci 1 Mayıs için işçi platformları" üzerinden anlamlı bir politik faaliyet yürüttüler. 1 Mayıs'ta işçi-emekçi kortejleri içinde yürüdüler ve politikalarını sınıfın geniş kesimlerine taşıdılar. Sendika bürokratlarıyla ve reformistlerle her adımda karşı karşıya geldiler. Emekçi kitleleri zehirleyen bu kesimlere karşı en etkin mücadelenin ancak emekçi kitlelerini içinde yeralarak, onları bu kesimlerin denetimine terketmeyerek verilebileceğini '98 1 Mayıs'ı bir kez daha tüm açıklığı ile gösterdi.

Bu ise düzene karşı yönelen öfkenin tekrar düzen sınırlarına çekilmesi anlamına elmektedir. Sınıfın yaşadığı yıkımın nedeni olan emperyalist kurumlara ve onun iç dayanaklarına (İMF, NATO, CIA, MGK, MİT, ordu, düzen partileri, parlamento, başta DGM olmak üzere yargı kurumları vb.) bilinçli bir şekilde saldırılamamakta, bunların uygulamaları (sözleşmelere yapılan saldırılar, sendikacıların gözaltına alınması, tutuklanması, toplumsal muhalefete saldırılar, işkenceler, kaybetmeler, cezaevlerindeki uygulamalar vb.) öne çıkarılmamaktadır. İşçi ve emekçi kitleler, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, özelleştirmeler vb.'ne karşı mücadelede yönetilmek bir yana, oyalanmaya çalışılmaktadır.

1 Mayıslar, Türkiye devrimci hareketinde ve sınıf hareketinde militan devrimci duruşun sergilendiği günler olarak özel bir yere ve öneme sahiptir. DİSK'in İstanbul'da düzenlediği '77 1 Mayıs'ında, '89'da bir, '96'da ise üç devrimci devletin provokasyonu ve polis kurşunlarıyla şehit düşmüştür. Her 1 Mayıs bu ülkede devlet saldırıları ile karşılanmıştır. 1 Mayıs öncesinde devrimci potansiyelin olduğu semtlere, kitle örgütlerine, devrimci basın ve kurumlara karşı sistematik bir terör uygulanmıştır. Bu saldırılarla, sınıf içindeki devrimci öncü kesimlere gözdağı verilmek istenmekte, geri kesimler ise korkutulup yıldırılmaya çalışılmaktadır. Devletin amacı devrimci 1 Mayıs'ı engelleyip onu bir kez daha bir tür "bahar bayramı"na dönüştürmektir. Devletin bir ayağı olan hain sendika bürokrasisi de bu çerçevede üzerine düşen rolü fazlasıyla yerine getirmektedir. Sendika bürokrasisi tarafından devrimci öncü işçiler, devrimci hareketler, devrimci basın tecrit edilmeye çalışılır. Reformizme, reformist parti ve kurumlara ise kanallar açılır.

Sendika bürokrasinin yukardaki iki başlıkla uyumlu bir diğer politikası ise, taban inisiyatifini ezip dağıtmaktır. Sendikalarda yaratılan bürokrasi ile zaten sendikal demokrasi tümüyle ayak altına alınmıştır. Temsilciler seçimle getirilmez, sendika yöneticileri sendikanın bütün maddi olanaklarını kişisel ihtiyaçlarını ve egemenliklerini sürdürebilmek için kullanırlar. Sendika seçimlerinde bile binbir ayak oyunu oynanır. Aynı zamanda tabanda gelişebilecek bir inisiyatifin önlenmesi için de bütün önlemler önden alınır. Bir miktar ileri çıkan işçiler içerisinde ilerici, devrimci, hatta sendika yönetimlerine muhalif olanlar, işverenlerle kurulmuş olan "uyumlu" ilişkilerden yararlanılarak işten atılır.

1 Mayıs gibi dönemlerde ise, tabanda gelişen işçi inisiyatiflerine karşı önlem almak daha da önemli hale gelir. Bunu engellemek için de kimi yerlerde göstermelik fabrika içi bildiriler okumak, kimi yerlerde sendikanın işine gelen işçileri seçip işverenden izinli olarak mitinge götürmek vb. yöntemler kullanılır.

Sendika bürokrasisinin politik devrimci sınıf kimliği üzerinde yarattığı baskı ve tahribatı aşmanın yolu ise, taban inisiyatifini güçlendirmekten geçmektedir. Komünistlerin sınıf çalışmasında ısrarla vurguladıkları işyeri komiteleri, toplu sözleşme komiteleri, grev komiteleri, direniş komiteleri gibi taban örgütlülüklerinin anlamı ve önemi burada yatmaktadır.

Tabandaki işçi potansiyeli sendika bürokrasisinin karşısında, sınıf çıkarlarının yanındadır. Ancak bunun çoğu kez yetmediğini pratikler yeterince göstermiştir. En azından iki ayrı sınıfın varlığını ve bu iki sınıfın çıkarlarının birbirine karşı olduğunu bilmek, bir başka deyişle asgari oranda sınıf kimliğine sahip çıkmak gerekmektedir. Bunun olmadığı koşullarda işverenin ya da sendika bürokrasisinin ayak oyunları bilinçsiz işçinin kafasını kolayca karıştırıp kendilerine

'98 1 Mayıs'ından önce oluşturulan platformların en önemli eksikliği, aşağı doğru ayaklarının kurulmamış olması idi. Halbuki bu platformların asıl yaşam alanı, asıl çalışma ve etki alanı fabrika, işletme birimleridir. Buralarda yeterli çalışma yapılmaması, aynı zamanda katılan/katılacak öncü işçileri de zayıflatan bir etkene dönüşür. Platformlar adına hazırlanacak materyaller sadece kendi dar çevremiz, çeperimiz üzerinden değil, ilişkide olduğumuz işyeri temsilcileri, ilerici sendikacılar, öncü işçiler vb. üzerinden dağıtılacak, kullanılacak şekilde tasarlanmalıdır. Önemli olan politikalarımızın sınıfın en geniş kesimlerine ulaştırılmasıdır.

çekmeleriyle sonuçlanabilmektedir.

Komünistlerin '98 1 Mayıs'ından önce oluşturdukları "Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları" bu bilinçle atılmış önemli bir adımdı. Önümüzdeki 1 Mayıs öncesi de aynı politikayla taban inisiyatifleri geliştirecek araçlar yaratmak görevi bulunmaktadır.

Emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları

'98 yılındaki 1 Mayıs hazırlıklarını komünistler 1,5 ay öncesinden başlatmış ve anlamlı bir mesafe almışlardı. Burada önemli olan miting alanına işçi yığmak değil, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının geniş kesimlerine ulaştırabilmek ve bu çalışmayı politik faaliyetlerinin güçlü bir aracına dönüştürebilmektir.

'99 yılı Mart-Mayıs süreci iki önemli çalışmayı üstüste getirdi. Sermaye devletin vitrinini yenilemek için yapma ihtiyacı duyduğu seçimler, 1 Mayıs'ın hemen 10 gün öncesine getirildi. Seçimlerde bağımsız sosyalist adaylarla seçimlere girip bağımsız sınıf tavrını geliştirmek yoluna giden komünistler seçimlere dönük çalışmalarını doğal olarak, oy toplamaya dönük bir seçmen çalışması olarak değil, emekçi kitlelere devrimci sınıf politikalarını götüren bir tarzda hayata geçirdiler/geçiriyorlar. Önümüzdeki görev seçimlerde gerçekleştirilen çalışmayı 1 Mayıs çalışmasına bağlamak, ona taşımaktır. Seçim çalışması çerçevesinde ulaşılan işçi ve emekçiler 1 Mayıs çalışmamızın da en doğal alıcılarıdır.

Seçimler ve 1 Mayıs çalışması çerçevesinde ortaya konulan politik platformun temel unsurlarından biri anti-emperyalist mücadeledir. İçinde bulunduğumuz günlerde siyasal gelişmelerin de etkisiyle anti-emperyalist mücadele için doğal bir etki alanı oluşmuştur. NATO'nun emperyalist haydutluğu, ABD-İsrail işbirliği ile Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye verilmesi, seçimlerden sonra hayata geçirileceği açıkça söylenen IMF reçeteleri, bu mücadelenin zeminini

güçlendirmiştir. İşçi ve emekçi kitlelerde, özellikle de taşradaki harekette görülen anti-emperyalist duyarlılık, burjuva-milliyetçi sol partiler ve reformizm tarafından (birincisinde kaba ikincisinde ise ince bir milliyetçilikle) kullanılmaya çalışılmaktadır. Komünistler işçi sınıfının biriken anti-emperyalist öfkesini bu hain takımının sömürmesine izin vermemeli ve bu tepkileri ant-kapitalist düzen karşıtı bir politik platforma bağlamalıdır.

1 Mayıs öncesinde oluşturulacak emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı "Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları" en çok işçi ve emekçiyi biraraya getirmeyi hedeflemelidir. Komünistler sadece toplantı mekanlarına işçileri getirip konuşturmayı değil, fabrikalarında da bu platformun

propagandasını yapmalarını sağlamalı, bunu örgütlemelidir. Böyle bir çalışmanın en iyi araçlarından biri, örneğin bu platform adına özel sayı, bildiri, broşür gibi materyaller hazırlayıp, böylece platforma katılan işçi ve emekçileri çalışmamızın aktif bir katılımcısı haline getirmektir.

'98 1 Mayıs'ından önce oluşturulan platformların en önemli eksikliği, aşağı doğru ayaklarının kurulmamış olması idi. Halbuki bu platformların asıl yaşam alanı, asıl çalışma ve etki alanı fabrika, işletme birimleridir. Buralarda yeterli çalışma yapılmaması, aynı zamanda katılan/katılacak öncü işçileri de zayıflatan bir etkene dönüşür. Platformlar adına hazırlanacak materyaller sadece kendi dar çevremiz, çeperimiz üzerinden değil, ilişkide olduğumuz işyeri temsilcileri, ilerici sendikacılar, öncü işçiler vb. üzerinden dağıtılacak, kullanılacak şekilde tasarlanmalıdır. Önemli olan politikalarımızın sınıfın en geniş kesimlerine ulaştırılmasıdır. Bu noktada kullanılacak araçların biçiminde, imzasında vb. her türlü esneklik gösterilebilmelidir. Tali olan temel olana tabi olmak durumundadır. Temel olan emperyalizme karşı için sınıfın en geniş kesimlerini uyarmak, harekete geçirmektir.

Toplumsal muhalefetin diğer kesimleri

İşçi sınıfının 1 Mayıs'a hazırlanması çerçevesinde belirlenen esnek platformlar yaratma ve işçi emekçi kartejleriyle birlikte 1 Mayıs'a katılım, toplumsal muhalefetin işçi sınıfı dışındaki kesimleri için de kendi örgütlülüklerine uyarlanarak hayata geçirilmelidir. Öğrenci gençlik, kamu çalışanları gibi kesimler için çalışma yapılan yerin özelliklerine uygun politikalar belirlenmelidir. Örneğin birkaç okulu kapsayan bir lise çalışmasının olduğu yerlerde, duruma göre bu ilişkiler, emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı "Devrimci 1 Mayıs İçin Liseliler Platformu" şeklinde bağımsız katılabilecekleri gibi, eğitim ya da okullardaki çalışanların örgütlendikleri Genel-İş gibi bir sendikayla birlikte katılmayı da tercih edebilirler. Bu tür durumlarda somut durumlar değerlendirilerek, ana amaca uygun düşecek bir tutum geliştirilebilir.

Sonuç olarak

1 Mayıs burjuvazi ile proleterya arasında bir kavga günüdür. Burjuvaziye karşı işçi sınıfının tarihsel kavgasında komünistlerin görevi işçi sınıfının bu kavgaya atılmasını sağlamak ve onu yönlendirmektir. Bu çerçevede komünistlerin politikası net ve açıktır. Öncü işçi ve emekçilerin yapması gereken, bu politika etrafında birleşmek, komünist işçi partisinin kıvılcık bayrağı etrafında kenetlenmektir.

Türkiye Komünist İşçi Partisi(TKİP)'nin 1 Mayıs Çağrısı:

Devrimci 1 Mayıs için mücadele alanlarına!

eğitim saldırıları artarak devam edecektir. Personel Yasası adı altında memurun iş güvencesi ortadan kaldırılacaktır. İflas içindeki küçük üreticiler tefeciye daha çok borçlandırılacak, yoksul köylülerin yıkımı derinleştirilecektir. Hangi sermaye partisi hükümete gelirse gelsin, IMF-TÜSİAD'ın bu yıkım programı uygulanacaktır.

Tüm bunları başarılabilmek içinse, faşist baskı ve terör daha da koyulaştırılacaktır. Zaten sermaye iktidarının kriz yönetim karargahları işçi sınıfı ve emekçilerin ayağa kalkışını engellemek, direnişini ezmek hedefiyle gece gündüz çalışmaktadır. MGK, baskının, zulmün, işkencenin, yargısız infazların, kayıpların kol gezdiği, faşist yasa ve yasakların hüküm sürdüğü, mafya ve çetelerin cirit attığı bir kontr-gerilla cumhuriyeti yönetiyor. Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin vurucu gücü ordu, "şeriata, bölücü ve yıkıcı teröre karşı ulusal birlik beraberlik" kisvesi altında, öncü işçi ve emekçilere, devrimcilere, Kürt halkına, kısaca, hak ve özgürlükleri için ayağa kalkan her kesime karşı saldırıları kumanda ediyor. Hain sendika ağaları ve sermaye medyası, "sosyal barış, toplumsal uzlaşma, ulusal fedakarlık" demagogileriyle, boyun eğişi ve teslimiyeti örgütlemeye çalışıyorlar. Düzen ve MGK solcuları ise, "provokasyona gelmeyelim, sokaklara çıkmayalım" diyerek bu koroya katılıyor ve onlara destek veriyorlar.

Tüm bu gelişmeler yaklaşan 1 Mayıs'a daha özel bir önem kazandırıyor. Emperyalizmin uşağı sermaye iktidarı, hain sendika ağalarıyla işbirliği içinde 1 Mayıs'ı teslim almanın hesaplarını yapıyor. Bunun için bir yandan kolluk kuvvetleri eliyle faşist baskı ve terörün dozu artırılacak, diğer yandan ise sendika ağaları eliyle 1 Mayıs salonlara hapsedilmeye, eğer bunu başaramazlarsa resmi bir geçit törenine dönüştürülmeye çalışılacaktır. Çünkü sendika ağalarının derdi ne işçi sınıfının sorunlarıdır, ne de birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak 1 Mayıs'tır. Onların tek derdi, 1 Mayıs'ın, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen yığınların emperyalizme, emperyalist savaşa ve sermayenin saldırılarına karşı direnişin, mücadelenin ve başkaldırının günü haline gelmesini engellemektir.

Partimizin 1 Mayıs politikası bellidir. 1 Mayıs devrimci sınıf mücadelesini yükseltmenin, ileriye sıçratmanın bir imkanı, bir basamağıdır. Sermaye iktidarının yasa ve yasaklarını çiğnemek, faşist terör kuşatmasını yarmak zorundayız. Bunun için, taban inisiyatifini harekete geçirip sendika ağalarının oyununu bozmak; 1 Mayıs İçin Devrimci İşçi Platformları etrafında birleşerek ve 1 Mayıs komitelerinde örgütlenerek en geniş işçi, emekçi ve gençlik kitlelerini, sermaye iktidarı ve saldırılarına karşı mücadele alanlarına çekmek, partimizin 1 Mayıs politikasının özü ve esasını oluşturmaktadır. Sermaye iktidarının 1 Mayıs'ı teslim alma saldırısını boşa çıkarmanın da, işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ını kazanmanın da yegane yolu budur. İşçi sınıfı devrimcileri tüm güç ve olanaklarını bu politikanın hayata geçirilmesi için seferber edeceklerdir.

Öncü işçilere ve devrimcilere sesleniyoruz:

İçinde bulunduğumuz koşullarda 1 Mayıs sorumluluğu, herimizin omuzlarındadır. 1 Mayıs güç gösterisi, rekabet, slogan yarışırma

günü değildir. 1 Mayıs düzenin kolluk kuvvetleriyle düelloya tutuşma günü de değildir. Düzen ve uşakları 1 Mayıs'ta her zaman olduğu gibi devrimcileri, mücadelenin dar alanlarına ve dar biçimlerine hapsederek, işçi ve emekçi yığınlardan tecrit etmeye çalışacaklardır. Bu tuzağa düşmeyelim.

1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Görev, en geniş işçi ve emekçi yığınları sermaye iktidarı ve saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çekmektir. Tüm güç ve imkanlarımızı 1 Mayıs'ta işçi sınıfının, ezilen ve sömürülen yığınların mücadele gücünü ve kararlılığını sergilemek için seferber edelim. Devrimci kararlılığımızı, direnişçi kimliğimizi, militan değerlerimizi bu temelde ortaya koyalım.

Devrim ve sosyalizm şiarlarını 1 Mayıs alanlarında işçi-emekçi kitlelerin mücadele talepleriyle birlikte haykıralım. Tek ses, tek yumruk, tek barikat olalım. 1 Mayıs'ta devrimci güç birliğinin ve devrimci dayanışmanın ileri bir örneğini hayata geçirelim. Böyle yaparak 1 Mayıs'ı sermaye iktidarı ve uşakları için bir kabusa çevirelim.

İşçiler, emekçiler, gençler, devrimciler;

Sermaye iktidarı, ordusu, polisi, medyası, hain sendika ağalarıyla tüm güç ve imkanlarını seferber ederek 1 Mayıs'ı teslim almaya çalışacaktır. Buna izin vermeyelim. 1 Mayıs bizim için sınıf kavgası günüdür. Biz onu can ve kan pahasına, bedeller ödeyerek kazandık. 1 Mayıs'ı gerçek içeriğine uygun olarak özgürce kutlamak bizim en meşru hakkımızdır. Sermaye iktidarının faşist baskı ve terörüne boyun eğmeyelim. Emperyalizme, emperyalist savaşa, sermaye iktidarı ve saldırılarına karşı Devrimci İşçi Platformları etrafında birleşelim, 1 Mayıs komitelerinde örgütlenelim, 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çıkalım.

Partimiz işçileri, emekçileri, gençleri ve tüm devrimci güçleri 1 Mayıs'ta emperyalizme ve savaşa karşı; sermayenin saldırılarına ve faşist devlet terörüne karşı; IMF-TÜSİAD'ın ekonomik ve sosyal yıkım programlarına karşı; şovenizme ve kirli savaşa karşı mücadele etmeye, mücadele alanlarında birleşmeye çağırıyor.

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

Partimizin 1 Mayıs politikası bellidir. 1 Mayıs devrimci sınıf mücadelesini yükseltmenin, ileriye sıçratmanın bir imkanı, bir basamağıdır. Sermaye iktidarının yasa ve yasaklarını çiğnemek, faşist terör kuşatmasını yarmak zorundayız. Bunun için, taban inisiyatifini harekete geçirip sendika ağalarının oyununu bozmak; 1 Mayıs İçin Devrimci İşçi Platformları etrafında birleşerek ve 1 Mayıs komitelerinde örgütlenerek en geniş işçi, emekçi ve gençlik kitlelerini, sermaye iktidarı ve saldırılarına karşı mücadele alanlarına çekmek, partimizin 1 Mayıs politikasının özü ve esasını oluşturmaktadır.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist haydutlar '91 yılındaki Körfez Savaşı'yla Ortadoğu'yu yangın yerine çevirmişlerdi. Emperyalizm şimdi de Balkanlar'ı ateşe vermiştir. 50 yıl önce kardeşçe kenetlenerek özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını kazanmış olan ve on yıllarca sosyalizmin bayrağı altında kardeşçe birarada yaşayan Yugoslavya halklarını, emperyalizm önce birbirinden ayırdı, sonra birbirine kırdırdı, şimdi de kendi kanlı ellerini devreye sokuyor.

Türk sermaye iktidarı, yegane amacı tüm Balkan halklarını esaret altına almak ve Balkanlar'da emperyalist egemenliği pekiştirmek olan bu kanlı savaşa bizzat katılarak tam destek veriyor. Artık tüm Türkiye bölge halklarına ölüm ve yıkım kusan bir NATO üssü haline getirilmiştir. Türk sermaye iktidarı bir kez daha, on milyonlarca emekçinin kaderini ABD'nin çıkarlarına, emperyalizmin savaş arabasına ve onun kanlı yıkım politikalarına teslim ediyor.

Emperyalizmin sadık uşağı sermaye iktidarı, tüm bunları sözde Kosova halkının özgürlük mücadelesini desteklemek için yaptığını söylüyor. Kürt halkının ulusal varlığı dahil her türden ulusal haklarını inkar eden ve yıllardır Kürt halkının özgürlük mücadelesini kanla boğan sermaye iktidarının bu sözleri, aşağılık bir yalandan başka bir şey değildir. Sermaye iktidarı emperyalist efendilerinden bir kaç parça yağlı kemik kapmak için, emekçi halkın çocuklarını kurbanlık koyun gibi savaşa sürmek istiyor. Bu kanlı ve kirli maceralarının, emperyalizme onursuzca uşaklığının faturasını ise, Körfez Savaşı'nda olduğu gibi, yine işçi sınıfı ve emekçilere ödetmeye çalışıyor.

İşbirlikçi burjuvazi bir süredir işçi sınıfı ve emekçileri seçim aldatmacasıyla oyalıyor. Gerçek yönetim gücü MGK'nın istek ve emirleri doğrultusunda başvurulacak seçimler, işçi sınıfı ve emekçilerin hiçbir sorununa çözüm olamayacaktır. Seçimlerden ve yeni hükümetin kurulmasından sonra uygulamaya sokulacak kapsamlı bir IMF-TÜSİAD yıkım programı ise şimdiden hazır bekletiliyor. Bu yıkım programı ile işçi sınıfı ve emekçilerin, gençlerin bugünü ve geleceği daha da karartılacaktır. Reform adına sosyal güvenlik kurumları, SSK tasfiye edilecek, özelleştirmeler hızlandırılacaktır. Sıfır zamlar, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, paralı

Türkiye Komünist İşçi Partisi(TKİP)'nin 1 Mayıs bildirisi

İşçi sınıfının devrimci

1 MAYIS'ı için görev başına!

emekçiler!

1 Mayıs yaklaşıyor! 1 Mayıs, tüm dünya işçilerinin sömürü ve baskı düzenine karşı birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında işçiler ve diğer ezilenler sokaklara çıkacak güçlerini birleştirecekler. Emperyalizme köleliğe ve uşaklığa, kapitalist sömürüye, faşist zorbalığa, sınıfsal, ulusal, cinsel her türlü baskı, eşitsizlik ve ayrımcılığa karşı mücadele bayrağını yükseltecekler.

Sermaye düzeninin mezara gömüldüğü, insanın insana kulluğuna, sömürüye, baskıya son verildiği, halkların eşitlik, emekçilerin özgürlük içinde yaşadığı, zenginliklerin üretkenler tarafından kardeşçe paylaşıldığı, emekçilerin aç, asalakların tok gezmediği bir dünyaya olan özlemlerini haykıracaklar. Devrim ve sosyalizm için mücadele kararlılıklarını gösterecekler.

İşçiler, emekçiler!

Sermayenin egemenliğinin ne demek olduğunu, en iyi siz bu topraklarda kendi yaşadığınız sorunlar üzerinden biliyorsunuz. İşsizlik, sefalet ücretleri, tensikatlar, özelleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, sosyal hak gaspları ile insanlık dışı bir yaşama mahkum ediliyorsunuz. Esnek üretim adı altında keyfi ve vahşi sömürü koşulları dayatılıyor. SSK tasfiye ediliyor. Mezarda emeklilik gündemde. Paralı eğitim ile işçi-emekçi çocuklarının eğitim hakları ellerinden alınıyor. Tüm zenginlikleri biz kendi emeğimizle yaratıyoruz. Karşılığında beslenemiyor, barınamıyor, dinlenemiyor, gülemiyor, eğlenemiyoruz.

Sermayenin egemenliği altında, bu ülkenin ekonomisi borç ve faiz batağında bir maya ekonomisine dönüştü. Emperyalistler ve işbirlikçi egemen sınıfı ülkenin bütün kaynaklarını, zenginliklerini gaspediyor ve yağmıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilere kapitalist sömürü ve yıkımın sonsuz felaketlerini yaşıyorlar. Bu topraklarda bağımsızlığın zerresi bile yok. Türkiye emperyalizmin bölgedeki üssü durumunda. Irak Türkiye'den bombalanıyor, Balkanlar'a emperyalist müdahaleye Türkiye emperyalistlerin hizmetinde katılıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler kendi ülkelerinde emperyalizmin çizimleri altında eziliyorlar. Bu ülkede işçi sınıfı ve emekçiler için demokrasi ve özgürlüğün de kırıntısı yok. Bu topraklar bir ezilen halklar hapishanesi. Kürt halkının ulusal varlığı ve hakları 75 yıldır inkar ediliyor. Eşitlik ve özgürlük için verdiği mücadele kirliliğe kana boğuluyor.

Sermaye sınıfı ve uşakları, çete devleti, ordusu, polisi, meclisi, partileri, medyası, sendika ağaları, mahkemesi, zindanları, bu sözde halkın temsilcileri ve adaletin dağıtıcıları, bizler haklarımız için başımızı kaldırdığımızda karşınıza dikiliyorlar. Sesimizi boğmaya, taleplerimizi bastırmaya, mücadelemizi ezmeye çalışıyorlar. Hak ve özgürlük isteyen, bunun

için mücadele eden, sömürü ve zulme boyun eğmeyen her kesim "terörist", "bölücü", "vatan haini" ilan ediliyor.

Tüm bunların perde arkasında, bir avuç sömürücü asalağın sınıf saltanatı yatıyor ve bu saltanatın arkasında da emperyalizme kölece bağımlılık duruyor. Onların sefahatları ezilen sömürülen milyonların sefaleti üzerinde yükseliyor. Sermaye düzeni tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların bugününü ve geleceğini karartıyor. İşsizlik ve sefalet, zulüm ve esaret, savaş, kan ve gözyaşından başka hiç bir şey veremiyor. Kanlı sömürü çarkları faşist terör ve zorbalık, yalan ve hilekarlık sayesinde dönüyor. Bu düzen çürümüş ve yıkılmayı bekliyor.

Kölelik zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yok! Ama kazanacağımız koskoca bir dünya var! Kurtuluşumuz kendi ellerimizde. Türkiye işçi sınıfının, ezilen ve sömürülen milyonların kurtuluşu, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin bayrağı altında birleşmekten geçiyor. Sermaye iktidarını yıkmak ve proletaryanın devrimci iktidarını, sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurmaktan geçiyor.

1 Mayıs'ta sokağa, alanlara, mücadeleye! İşçi ve emekçi arkadaş!

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşen devletin hükmü, biz ona boyun eğdiğimiz sürece vardır. Sen sustukça bu düzenin kanlı çarkları dönmeye devam edecek. Düzen, seçimlerden, meclisten, düzen partilerinden, sendika ağalarından çözüm bekleme. Çözüm kendi ellerimizde! Çözüm örgütlenmekte ve mücadeleyi yükseltmekte!

İnsanca yaşamak istiyorsan, sömürüye ve baskıya son diyorsan, insanca yaşanacak bir düzen istiyorsan 1 Mayıs'ta alanlara çıkmak, sınıf taleplerini haykırmak, devrimci gücünü, mücadele kararlılığını dostuna da düşmanına da göstermek zorundasın.

İşçiler, emekçiler!

Sermaye sınıfı ve uşakları 1 Mayıs'tan korkuyor. Onların 1 Mayıs korkuları, işçi sınıfının sömürü ve baskı düzenine karşı dizleri üzerinden doğrulup ayağa kalkmasından duydukları korkudur. Onların korkuları ezilenlerin haklı isyanından duydukları korkudur. Korkuları, Türkiye işçi sınıfının nasırlı yumruğunun, ezilenlerin öfkesi ile birleşip, Kürt halkının özgürlük ateşiyle harlanıp, sömürücülerin kafasına balyoz gibi inmesinden duydukları korkudur. Korkuları yersiz değildir. Bu yüzden başta sendika ağaları olmak üzere sermayenin tüm uşakları seferber olup 1 Mayıs'ı teslim almaya, tutsak etmeye çalışacaklar. Bizi eylemden ve alanlardan alıkoymaya, 1 Mayıs'ı bir kez daha ruhsuz salon toplantılarına dönüştürmeye çalışacaklar.

TÜSİAD kodamanları, "sosyal barış", "toplumsal barış" gibi sloganlarla, "devrimci

buyuracaklar. Bu yalanlara aldanmayalım! Sermayenin bekçi köpekleri, Amerikancı ordusuyla, faşist polisiyle 1 Mayıs'a katılımı engellemek için terörün, baskının dozunu artıracaktır. Boyun eğmeyelim, geri adım atmayalım, mevzilerimizi terketmeyelim! Sermaye medyası, devletin geçmiş katliam manzaralarını gösterip korku salmaya, tereddüt yaratmaya çalışacaktır. Katillerden katliamların, şehitlerimizin hesabını soralım!

Eğer yasaklamayı başaramazlarsa, sendika ağaları eliyle 1 Mayıs'ı sermaye iktidarına ve saldırılarına karşı sınıf mücadelesi günü olmaktan çıkartıp, diz çökmenin, hak dilenmenin günü olarak tertiplemeye çalışacaklar. Düzenin resmi bir geçit törenine, cansız, ruhsuz bir merasim gününe dönüştürmeye çalışacaklar. Dahası, "durumun nazikliği" türünden haince bahanelerin arkasına saklanarak, salon toplantılarıyla bu mücadele gününü geçiştirmek isteyecekler. Düzen solcuları da bu tertibe karşı çıkmayacak, destek verecekler.

İşçiler, emekçiler!

Eğer biz izin verirsek, 1 Mayıs'ta kan emiciler ve kan dökücüler, sermaye ve uşakları bayram edecekler. Buna izin vermeyelim!

1 Mayıs'ta MGK yaveri, sermaye uşağı, ESK'cı, sınıf işbirlikçisi, TİS ihanetçisi sendika ağalarının tertibini bozmak için, inisiyatifi biz kendi ellerimize alalım! 1 Mayıs İçin Devrimci İşçi Platformları etrafında birleşelim! Fabrikalarımızdan en geniş katılımı örgütlemek için 1 Mayıs Komiteleri kuralım, seferber olalım, hazırlanalım!

İşçiler, emekçiler, gençler!

1 Mayıs'ta fabrikalardan, semtlerden, okullardan sokaklara inelim, meydanlarda birleşelim! Sermaye iktidarı ve saldırılarına boyun eğmeyeceğimizi, diz çökmeyeceğimizi mücadele kararlılığımız ile göstereyim! Emperyalizme, köleliğe ve savaşa, kapitalist sömürüye ve faşist zorbalığa, sömürgeci zulme ve kirliliğe karşı mücadele ve kurtuluşun bayrağı olan, işçi sınıfının kırmızı bayrağı altında birleşelim!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Faşist devlet terörüne son!

Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!

İMF-TÜSİAD yıkım programlarına hayır!

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Kirli savaşa son!

Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!

Kahrolsun faşist sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

İşçiler seçimi tartışıyor...

- Fabrikada hangi sorun olsa sen bir çözüm öneriyorsun: şöyle yapalım, böyle yapalım. Seçimlerde ne yapmamız gerektiği hakkında da yine radikal fikirlerin vardır senin.

- Aslında herşey ortada. Benim bildiğimi sen de biliyorsun. Güya 8 saat çalışıyoruz. Aldığımız maaş bir insanı doyurmaya yetmez, biz beş-altı boğaza bakıyoruz, yani bakamıyoruz. Ücretsiz izin vermeyenler, bizim kanımız üzerinden ülkenin en güzel kıyılarında tatil yapıyorlar. Millet ekmek için çamur içinde yuvarlanıyor, çocuklar çöplüklerde yiyecek arıyor. İşsizlik öyle artmış ki, kendimizi sömürtmek için bile torpil bulmak zorunda kalıyoruz. Biz otomobil yapıyoruz arabamız yok, villa yapıyoruz kondu sahibi değiliz. Bizim çocuklarımız sabah atölyeye gidiyor, onlarınki Avrupa'da eğitim görmeye. Biz hastane kuyruklarında geberiyoruz, onların aile doktorları evlerine gidiyor. Biz gün be gün ölüyoruz, onlar sürekli semiriyor.

Niye tüm bunlar? Çünkü bir ülkeyi bir sınıf yönetir. Türkiye'yi de sermaye sınıfı yani burjuvazi yönetiyor. Devlet onların devleti, IMF buyuruyor onlar SSK'yı tasfiye ediyor. Değerleri yaratan biziz, zenginliklere elkoyan onlar. Devlet dediğin işçiden alıp sermayeye veren emme basma bir tulumba. Vermeyenin de kafasına vurup alıyor. Onlar asgari ücreti çocuklarına haftalık harçlık olarak veriyorlar. Devlet ise bizim asgari ücretimizden aldığı vergiyi, faiz, kredi, teşvik, yolsuzluk ile sermayeye aktarıyor. 40 haramilerin adı olmuş TÜSİAD.

Tüm bunlar bir seçimle çözülecek iş değil. Bir tek çözüm var, o da belli. Birleşecek, savaşıacak ve kazanacağız. İktidarı alacak, tüm bankalara, fabrikalara, toprağa el koyacağız, yoksa bize yaşamak haram!

-Yani boykot mu diyorsun, seçimlere katılmayalım mı? Daha dün işçilerin aday çıkartacağı gibi bir şey söylemiştin.

-Daha bitirmedim ki. Evet, bu ülkeyi ancak devrim paklar. Parlamentoyu, orduyu, bürokrasiyi bilmülle tüm devlet kurumlarını parçalayıp iktidara el koyacağız ve ondan sonra kendimiz üretip, kendimiz yöneteceğiz. Tabii ki bunlar mecliste çoğunluk elde etmekle yapabilecek işler değil. O zaman biz niye aday çıkartıyoruz? Sözünü ettiğim bağımsız komünist adaylar, bu anlattıklarımı her yerde anlatmak için aday oluyorlar. İşçi sınıfının adaylarının her yerde işçi ve emekçilere çağrısı, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına birleşmek, örgütlenmek ve sınıf mücadelesini yükseltmektir. Onlar işçilere mücadelemizin ve kurtuluşun yolunu gösteriyor. Burjuvazinin kokuşmuş düzenini yıkıp sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kuralım diyorlar.

Yoksa bizim sorunlarımız seçimle meçimle çözülmez. Seçimle olsaydı çoktan çözüldü. Hükümet olmayan parti mi kaldı? Bu ülke zaten parlamentoyla yönetilmiyor ki. ABD'de eğitilmiş, Pentagon'dan emir alan generaller buyuruyor, meclis-hükümet yapıyor. Ordu bu ülkeyi hem

- Biz hepimiz işçiyiz. Her olay karşısında tutumumuzu buna göre belirlemeliyiz, seçimlerde de bu böyle olmalı. İşçilerin birliğini sağlamalıyız. Kürt halkı zulüm görüyor, buna karşı koymak gerekir, ama bu bizim birliğimizi parçalamamalı. Türk, Kürt tüm işçiler işçi sınıfının sosyalist platformunda birleşmeliyiz.

yönetiyor, hem de bu düzeni bize karşı koruyor. Grev ve direnişte polis yetmeyince asker geliyor. IMF ekonomik politikayı, ABD iç ve dış politikayı belirliyor. CIA haber veriyor, Genelkurmay görüş bildiriyor, meclis yasa çıkartıyor, hükümet uyguluyor, mahkeme yargılıyor. Olan bana sana oluyor.

- Bence, askerler son zamanlarda asıl olarak Fazilet Partisi'ni hedef alıyor. İmam-hatipleri, kuran kurslarını kapattılar, baş örtüsünü yasakladılar, RP'yi zorla hükümetten düşürdüler. Ordu dinsizliği yaymak istiyor.

- RP'nin devamı Fazilet'in diğer partilerden bir farkı var mı ki? Bu parti ücretler düşürülürken sesini mi çıkarttı, yoksa bizzat kendi eliyle mi uyguladı? Özelleştirmeyi, yani bizim işsiz, sendikası, sigortasız kalmamızı cam gönülden savunmuyor mu? İşçi sınıfı için yeni bir saldırı anlamına gelen Avrupa Birliği'ne girmek için tükürdüğünü yalamadı mı? IMF-TÜSİAD'ın çıkarları doğrultusunda siyonist İsrail'le en kapsamlı işbirliğini gerçekleştirmedi mi? Eğitimi, sağlığı özelleştirip, çocuğumuzu okula gönderemez, hastalandığımızda doktor bulamaz haline gelmemize yardım etmedi mi? Ankara'da İstanbul'da bir sürü belediye işçisini işsiz bırakmadı mı?

Ordunun asıl Refah'a karşı olduğuna gelince, bu tümüyle bir aldatmaca, arkadaş. Ordu sermaye düzeninin bekçisi. RP kim? O da sermaye partisi, ona da sermaye yön veriyor. Koç destek olmuyor da İhlas oluyor. Orada çalışanlar senden yüksek ücret mi alıyorlar? Ordu sadece Refah'ın aşırı bulduğu yönlerine müdahale ediyor. 12 Eylül ile birlikte imam-hatipleri çoğaltan kim, kuran kurslarını yaygınlaştıran kim? Zorunlu din derslerini bizzat faşist askeri rejim sırasında ordu getirmede mi?

Ordunun asıl düşman olarak gördüğü biz işçiler ve emekçileriz. Onun için dini de kullanıyorlar. Malezya'da müslüman devlet başkanı, yoksul halka oruç tutun böylece masraflarınız azalır, diyor. İşte onların derdi bu. Bize de şükredin ve çenenizi kapayın demiyorlar mı? Bize şükredin diyenler kendileri nasıl yaşıyorlar. Antalya'da 5 yıldızlı otellerde tatil yapıyorlar, hepsinin altında mercedesleri var. Bize düşen ise ahiret için dünyada açlık sınavından geçmek. Onlar niye sınavlarını Antalya'da veriyorlar? Ordu bunlara niye karşı çıksın, devlet niye dinsizlik yaymak istesin? Dini

kullanarak, bizim birliğimizi parçalayıp, bizi şükretmeye alıştırıp, hareketsiz bırakmak varken?

-Ekmek, iş, sendika, bunların tümü iyi de, siz Öcalan'ı da savunuyorsunuz. Onlar vatanımızı bölmeye çalışan teröristler. Ben milliyetçiyim, vatanımın bir karış toprağını kimseye vermem.

- Ne istiyor Kürt halkı? Kendi kaderini tayin etme hakkı, eşitlik, özgürlük. Kürt halkı dilini, kültürünü korumayı, her türlü ulusal baskının, eşitsizliğin son bulmasını istiyor. Kürtler bunun için mücadele ediyor?

Devlet onlara terörist diyor. Bu devletin terörist ilan etmediği kim kaldı? Kim hakkını almak için mücadele ederse terörist oluyor. Öğrenciler harçlara karşı çıkıyor terörist oluyor, memurlar sendika için mücadele ediyor terörist oluyor. Peki biz greve çıktığımızda taleplerimiz için mücadele edince huzuru bozmakla, kamu düzenini bozmakla suçlanmıyor muyuz? Polis, jandarma hep bize müdahale ediyor. Biz hep suçlu duruma düşüyoruz. Medya yine bize saldırıyor. Ama işveren huzuru bozmakla, yasaları çiğnemekle hiç suçlanıyor mu? Şimdi kim terörist? Bize, öğrencilere, memurlara, panzerlerle, copla, gaz bombalarıyla, mermilerle saldıran devlet mi, ona karşı koyan insanlar mı? Bu devlet sermayenin devleti, bizim değil. Ona karşı birileri özgürlükleri için savaşıyorsa, bu bize zarar değil yarar getirir. Kürtler de bizim gibi eziliyor, ama mücadele ediyor. Bizim yapmamız gereken mücadelelerine sahip çıkmaktır.

- Söylediklerin doğru. Sürekli devletin zulmü altındayız, her türlü hakaretin, baskının katmerlisini görüyoruz. Buna karşı mücadele ediyoruz ve artık barış istiyoruz. Seçimlerde de tavrımızı buna göre belirleyeceğiz.

- Biz hepimiz işçiyiz. Her olay karşısında tutumumuzu buna göre belirlemeliyiz, seçimlerde de bu böyle olmalı. İşçilerin birliğini sağlamalıyız. Kürt halkı zulüm görüyor, buna karşı koymak gerekir, ama bu bizim birliğimizi parçalamamalı. Türk, Kürt tüm işçiler işçi sınıfının sosyalist platformunda birleşmeliyiz.

Barış istiyorum diyorsun, barış devrim olmadan olabilir mi? Olsa bile birçok hakkından vazgeçme pahasına ve kazanılan haklar geri alınmak üzere olur. Her ulusun kendi kaderini tayin hakkı ancak sermaye iktidarı yıkılırsa gerçekleşir.

Bir işçi olarak sınıfın sosyalist adaylarını desteklemen, onların olmadığı yerlerde boş oy atman gerekir. Çünkü ulusal hakların tam kazanılması için de işçi sınıfının iktidara gelmesi gerekir. Seni fabrikada işçi olduğun için kim sömürüyorsa, köyde de Kürt olduğun için ezen aynı sınıf. Onu yıkmadan bu zulüm biter mi? Onu yıkmamanın yolu da devimci sınıf mücadelesine omuz vermekten geçiyor.

-Ben bugüne kadar oyunu ya CHP'ye ya da DSP'ye verdim. Sağa kesinlikle vermem. Sermaye sınıfı bize düşman, o zaman bizim solu desteklememiz gerekir. Yoksa sağ iktidara gelir, herşey daha kötü olur. Tamam bunlar da çok iyi değil, ama ehven-i şer tercih

ediyoruz. Parlamento'ya tümüyle sağ partilerin egemen olması daha mı iyi olur?

-Hem sermaye bize düşman diyorsun, hem de CHP'ye, DSP'ye oy vereceğim diyorsun. Bunlar sermaye partisi değil mi? DYP-ANAP ne kadar işçi düşmanı ise, sol dediğin partiler de o kadar işçi düşmanı. Bu partileri de sermaye ayakta tutuyor. Sermaye medyası geçen seçimlerde CHP'yi, bu seçimlerde DSP'yi kolluyor, acaba neden? Bu partiler özelleştirmeye mi karşı çıktılar, asgari ücreti mi yükselttiler, onu vergi dışı mı bıraktılar, taşeronlaştırmaya, sendikasıylaştırmaya, işsizliğe, sigortasızlığa karşı en ufak bir tepki mi gösterdiler?

Parlamentonun hepsi CHP'li olsa ne olur. Bir kere işler MGK'da bitiyor. Ordu karar veriyor, bunlar onaylıyor. Sen oyunu bunlara verdikçe bir aldatmacaya alet oluyorsun. Bu partilerin hepsi önce gidip TUSİAD'a programlarını okuyorlar. Onay oradan alınıyor, sonra karşımıza çıkıyorlar. TUSİAD'ın onay verdiği bir parti bizim çıkarlarımızı savunabilir mi? Zaten ben demiyorum ki mecliste çoğunluk olup hakkımızı alalım. Biz ancak kendi iktidarımızı kurarsak, tüm sorunların çözümünü sağlayacak gücü ele almış oluruz. Parlamento sesimizi yaymanın bir aracı olabilir ancak.

- CHP'yi, DSP'yi az-çok tamıyoruz, gördük icraatlarını. Zam yapmayacağız dediler yaptılar, İncirlik'e, Olağanüstü Hal'e, Çekiş Güç'e muhalefette iken hayır dediler, iktidarda evet. Ama başka partiler de var. Onlar da işçi sınıfından bahsediyorlar, hatta sosyalizmden... Bu partiler ayrıca yasal, yani daha yaygınlar, onlara niye vermeyelim ki oyumuzu? O zaman parlamento'ya birilerini göndermemiz daha kolay olmaz mı?

-Bu meclisten çözüm çıkmaz. Kim çoğunluk olursa olsun! Senin söylediğin partiler mecliste çoğunluk olup sorunları çözeceklerini iddia ediyorlar. Bunların hiç orduyu, devleti yıkacağız, zoru zorla bozacağız dediklerini duydunuz mu? Demezler, çünkü öyle bir niyetleri yok. Hükümet olup sorunlarımızı çözeceklermiş! Ne demiş Pir Sultan; "Bozuk düzende doğru çark olmaz"! Bu ülkede iktidarı kendi ellerimize almadığımız sürece hiçbir sorunu çözemeyiz. Senin söylediğin partiler hükümet olsa ne olur. Ülkeyi MGK yönetiyor. Onlar MGK'nın çizdiği yolda ilerliyor, onların izin verdiği alanda politika yapıyorlar. Devlet de bunlara dokunmuyor. Nasıl yasal olabildiklerini düşünebiliyor musun? Dayanışma grevinin yasak olduğu bir ülkede bunlar nasıl yasal parti kurabiliyorlar?

Biz diyoruz ki, bu ülkede bir devrim yapmalıyız. Bu süreçte de meclisten de yararlanmalıyız. Meclisten geniş kitlelere seslenebilir, komünist işçi partisinin her konudaki görüşünü açıklarız. Hem de alınan oylar işçi sınıfının gücünü göstermiş olur.

Bugün bir hükümet tüm fabrikaları kamulaştırıyorum dese, en başta ordu karşı koyar. Çünkü kendisi de bu sofradan besleniyor, dahası bizzat ortaklıkları var. Bu ordu dağıtılmadan böyle bir adım atılabilir mi? Kurdukları yasal partileriyle mi orduyu dağıtacaklar? Şili'de böyle bir deneyim yaşandı. Şili meclisinde çoğunluk oldular, bir iki önlem aldılar, hemen darbe oldu. Demek ki önemli olan parlamentoda güç olmak değil, iktidarı alabilecek yolu izlemek. Önemli olan devrimci bir sınıf partisine sahip olmak. Ve bugün işçi sınıfı böyle bir partiye sahip.

-Evet aç kalıyoruz, sefil yaşıyoruz ve hence işçi

-Bu meclisten çözüm çıkmaz. Kim çoğunluk olursa olsun! Senin söylediğin partiler mecliste çoğunluk olup sorunları çözeceklerini iddia ediyorlar. Bunların hiç orduyu, devleti yıkacağız, zoru zorla bozacağız dediklerini duydunuz mu? Demezler, çünkü öyle bir niyetleri yok. Hükümet olup sorunlarımızı çözeceklermiş! Ne demiş Pir Sultan; "Bozuk düzende doğru çark olmaz"! Bu ülkede iktidarı kendi ellerimize almadığımız sürece hiçbir sorunu çözemeyiz. Senin söylediğin partiler hükümet olsa ne olur. Ülkeyi MGK yönetiyor. Onlar MGK'nın çizdiği yolda ilerliyor, onların izin verdiği alanda politika yapıyorlar. Devlet de bunlara dokunmuyor. Nasıl yasal olabildiklerini düşünebiliyor musun? Dayanışma grevinin yasak olduğu bir ülkede bunlar nasıl yasal parti kurabiliyorlar?

olarak kaldığımız sürece de bu böyle olacak. Onun için bir şekilde işçilikten kurtulup, yolumuzu bulmamız lazım.

- İşçilikten nasıl kurtulacağım. Milli piyangoyla mı, lotuyla mı? Kaçımız kurtulacak? Bizim böyle boş hayallerle kendimizi kandırmaya vaktimiz yok. Kapıda zaten işsizlik bekliyor, aldığımız ücretler borcumuza yetmiyor. Yapabileceğimiz tek şey birlik olup mücadele etmek. Onların istediği de boş hayallerle, vaatlerle bizi oyalamak, hareketsiz bırakmak. Bizim durumumuzda en ufak bir iyileşme bile kavgayla olur. Boş vaadlere kanmayıp gerçekçi olalım.

- Bunu iyi dedin, gerçekçi olalım. Biz şimdi kime güveneceğiz? Sen işçilerin birlik olabileceğine inanıyor musun? Oy vermeyelim düzen partilerine, iyi de, o zaman hep birlikte bir şeyler yapmamız gerekir. Ben bir araya gelebileceğimizi pek sanmıyorum.

- Niye gelmeyelim? Başka çıkar yolumuz kaldı mı ki? Kaldı ki bu ülkede 15-16 Haziranlar yaşandı, DGM direnişleri yaşandı, Tarih Direnişi yaşandı, genel grevler yapıldı, birçok fabrika işgal edildi, işçiler direnişlere geçtiler. Bunları yapanlar, birden haydi eyleme çıkıyoruz deyip yapmadı. Önce kendine güvendi, sonra yanındaki tezgahta çalışana. Bizim de önce kendimize, sonra yanımızdakine güvenelim. Onun senden ne farkı var? Ya üç kuruş fazla alıyordur, ya beş kuruş aşağı. Ayrıca birbirimize güvenmekten başka çaremiz yok. Sermaye sınıfı bunu bildiği için birbirimize olan güvenimizi kırmaya çalışıyor. Kendimize, birbirimize olan güveni yok edip onlara, onların partilerine, devletlerine umut beslememizi istiyor.

- Bu partilerin bizim çıkarlarımızı savunmadıkları ortada. Onların umrunda bile değiliz. İşten atılmaları, ücretlerin düşürülmesine karşı mücadele etmemiz gerekiyor. Ama politikadan bize hayır gelmez. En iyisi başımızı fazla derde sokmadan sadece ekmeğimiz için mücadele edelim.

- Ekmeğimiz için kavga edelim, politikaya bulaşmayalım diyorsun. Ama politika yapmadan ekmeğin için kavga edilebiliyor mu? Biz işten atılan arkadaşlarımız işe alınsın diye greve çıktığımızda bize polis müdahale ediyor. Sendikayı fabrikadan çıkartmak istiyorlar, biz fabrikayı işgal edince jandarma üzerimize geliyor. Anlaşma sağlanamıyor, iş mahkemeye gidiyor, yine devlet çıkıyor karşımıza. Asgari ücret belirlenirken kim karar veriyor? İş yasalarını, sendikalarla ilgili yasaları kim yapıyor. Sendikalaşmamıza her türlü yasal engeli kim çıkartıyor? Sermaye devleti. Bunlar politika yapmadan çözülecek şeyler mi? Bakıyorlar, işler kötü gidiyor, darbe yapıyorlar. Sendikaların hepsi kapanıyor. Darbeciliğe karşı çıkmadan, cuntayla mücadele etmeden nasıl ekmeğin kavgası vereceksin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sermaye ile emek arasındaki kavgayı kim daha örgütlü, kim daha politikse o kazanır. Onun için bizim politikayla uğraşmamamızı istiyorlar. Bir düşün, devlet olmasa biz her kavgada sermayeyi dize getiririz. Ama parlamento'yla, mahkemeye, polisle, askerle, yüksek kurulla, medyayla, bilmum politik kurumla bizi eziyorlar. Onlar politikayla uğraşıyorlar ve bizim uğraşmamamızı istiyorlar. Tam da bu sayede bizi yenabiliyorlar. Politik güçlerini bize karşı kullanıyorlar. Bizim de onlara karşı kendi politikalarımızı geliştirmemiz gerekiyor. Kısacası onların devleti var ve devlet aracılığıyla işlerini yürütüyorlar. Bu devletin ürettiği politikalara karşı biz de sınıfın politikalarını geliştirmeliyiz. En sonu, bunların devletini yıkıp yerine kendi

devletimizi kurmalıyız. Ancak bu sayede işimizi de, ekmeğimizi de garantiye alırız.

- Ben yine oyumuzu boşa gitme diyardım. Biz nasıl iktidara geleceğiz? 75 yıldır bu devlet başımızda.

- Asıl düzen partilerine oy verisen oyun boşuna gidecek. 75 yıldır bir şey değişmediyse bu yüzden değişmedi.

Bu asalaklar devlet kurabiliyor, biz niye kuramayalım. 75 yıl nedir ki? Osmanlı 600 yıl yaşadı da, yıkılmadı mı? Başka ülkelerde de sermaye devletleri vardı. İşçiler bunları yıkmayı başardılar. Sovyetler Birliği dünyanın en güçlü ülkelerinden biriydi. Bu devleti işçiler kurmadı mı? Düşün bir kere, cahil, hiçbir şeyden anlamaz diye hor görülen işçiler devlet kuruyor ve bu devlet dünyanın en güçlü ikinci devleti oluyor, uzaya adam gönderiyor. Ama onlar da büyük hatalar yaptılar ve sonunda yıkıldılar. Fakat oradaki milyonlarca işçi bugün yeniden sosyalizm diye sokaklara dökülüyorlar. Kapitalizm ellerinden tüm haklarını aldı. Paralı sağlık, paralı eğitim, işsizlik ile ilk defa karşılaştılar. Devletin verdiği evlerinden oldular, aç kaldılar, açıkta kaldılar. Sosyalizmde kardeşçe yaşayan tüm milletler birbirine düştüler. Tabi bu işlerden kârlı çıkanlar da oldu. Rusya'da da artık Sabancılar, Koçlar, çeteler var. Şimdi kapitalizmle tanıştıkça, sosyalizmi yeniden nasıl getiririz diye uğraşılıyor işçi sınıfı.

Bizim onlardan bir eksikimiz yok, sosyalizm başkalarına has bir şey değil. Birleşecek ve gücümüzü göstereceğiz. Elbette kolay olmayacak. Hiçbir şeyimiz yok, ama çok şey istiyoruz, bu da kolay olmaz. Ama başka yolu var mı bunun? Ya ölmekten beter olacağız, ya da kavgaya tutuşacağız.

Kısacası, sermaye iktidarı altında bize ne ekmeğin, ne özgürlük, ne de barış var. Bu devlet var oldukça bizim için özgürlüğün anlamı, işten atılma ve aç kalma özgürlüğü olmaya devam edecek. Sermayenin çizimleri altında ezilmeye devam edeceğiz. Hastane kapılarında sürüneceğiz, çocuklarımız okula gidemeyecek. En ufak bir hakkımızı istediğimizde medyasıyla, mahkemesiyle, polisiyle, askeriyle, MİT'yle, itiyile karşımıza sermaye devleti çıkacak. Kafamıza vuracaklar, kemerlerimizi sıkacağız. Kayıplar, işkenceler artacak, kemerimizi biraz daha sıkacağız. İşte bu düzenin karşısında tek alternatifimiz var; o da işçi sınıfının devrimci sosyalist programıdır.

Bizim için demokrasi, özgürlükler ancak sermaye iktidarının yıkılması ile elde edilebilir. Faşist sermaye devletini devrim yoluyla parçalayacak, sermayenin egemenlik araçları olan ordu, polis, mahkemeler, parlamento, hepsini dağıtacak, işçi ve emekçilerin sosyalist cumhuriyetini kuracağız. Artık bize yol gösterecek bir partimiz var.

A. Semih

TKİP Kuruluş K

Uluslararası durum Üze

Çokuluslu tekeller ve "ulusal devlet"

Semih: '70'lerin başında daha çok ekonomik boyutuyla şiddetlenen rekabet, bugün artık politik bir çerçevede de ortaya çıkıyor. Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun dağılması, emperyalistler arasındaki rekabetin daha açık bir biçimde dışa vurmasına yolaçtı. Artı, başka nedenler var. Ama bir de tersinden nesnel bir gelişim sürecinden bahsedilemez mi? İki emperyalist savaş yaşandı. O süreçte tekellerin yapısı, aralarındaki rekabet bugüne göre bazı farklılıklar taşıyor. İkinci emperyalist savaş sonrasında üretimin uluslararasılaşması olgusu, tekellerin birleşmesi, dev çokuluslu tekeller olgusu söz konusu. Ulusal devletin tekeller üzerinden dünyaya müdahalesi ilk döneme göre bazı farklılıklar taşıyor. Rekabet tartışmasını böyle bir yerden de yapmak mümkün değil mi?

Cihan: Anlayabildiğim kadarıyla, entegrasyonun tersinden, rekabet dinamiğine karşı sağladığı bir imkan var mı? diye soruyorsun.

Uluslararası tekeller ya da çokuluslu şirketler ülkeleri aşıyorlar. Karmaşık ilişkilerle içiçe geçmiş durumlar ve dünyayı bir ahtapot gibi sarmışlar, bunlar açık olgular. Ama ciddi iktisatçıların bu konudaki incelemeleri ve bu olgunun siyasal yaşama yansıyan sonuçları, bu tekellerin ulusal devlet kökenini hiçbir biçimde kaybetmediklerini, o kök üzerinden dünyaya hükmettiklerini de açıklıkla gösteriyor. Ulaş yoldaş dün raporu üzerinden Japonya-Amerika ilişkilerini anlattı. Amerikan, Japon tekelleri için önemli bir pazar ve yatırım sahası. Ve Japon devleti, Japon tekellerinin elinde bir silah durumunda. Japon devletinin uyguladığı politikalar, tekellerin çıkarları bakımından her zamankinden çok hayati bir önem taşıyabiliyor. ABD tekelleri dünyaya hükmediyor. ABD dünyanın her yerine serbest uluslararası ticaretin, sermayenin ve metaların serbest akışının şampiyonluğunu yapıyor, değil mi? Ama kendisi sürekli olarak ticaret kotaları koyuyor, bu kotalar %50'lere varabiliyor. Bu kotayı koyduran ne? Amerikan tekellerinin çıkarları. Aynı şekilde bir dizi mal için yüksek gümrük duvarları örüyor, yüksek gümrük vergisi tarifeleri saptıyor. Niçin? Elbetteki ABD tekellerinin iç pazar üzerindeki denetimi için, tekellerin çıkarları için. Dikkat edin, ulusal devlet, ulusal sınır, ulusal gümrük duvarları ne kadar da işe yarıyor orada, ne kadar da geçerli oluyor.

Emperyalistler globalizmi, serbest ticareti, yani ulusal sınırların, gümrük duvarlarının, bir takım başka engellerin kalkmasını yalnızca geri ülkelere dayatıyorlar. Geri ülkelerin kapıları ardına kadar açılıyor, metalara, sermayeye, talana, görülmemiş boyutlarda sömürü ve yağmaya, ve giderek tekellerin uluslararası hukukuna... Ama aynı Amerika bazı mallara, hatta bazı hammaddelere, bazı besin maddelerine bile %50 gümrük vergisi uygulayabiliyor. Belli ki Amerikan tekellerinin çıkarları, kendi içpazarı üzerindeki hakimiyeti bunu gerektiriyor. Aynı şekilde, dev çokuluslu ABD tekelleri, ABD devletinin dünya

çapındaki gücünü, kendi çıkarları çerçevesinde bir baskı, şantaj, tehdit, gerektiğinde fiziki müdahale, istila ve işgal için kullanıyorlar. Demek ki "ulusal devlet", bu çerçevede, uluslararası tekellerin elinde geleneksel işlevini yerine getiriyor.

Çağdaş dünyada tekeller ne kadar uluslararasılaşırsa uluslararasılaşırsın, bu olgunun şu veya bu ülkenin tekellerinin bir ulusal kök (ulusal terimi belki tam anlatmıyor, kendi devletleri temeli demek gerekiyor) üzerinde işgördükleri gerçeğini ortadan kaldırmadığını görüyoruz. Bir Alman devletinin kendine özgü bir politikası var. Japon devletinin kendine özgü yönü giderek gelişen bir başka politikası var..

Bunu üreten nedir? Alman devletinden yansıyan irade kimin iradesidir? Alman devleti kimin çıkarları için kendine özgü hassasiyetler gösteriyor? Soruyu burdan sorarsak, karşımıza Alman teknelci burjuvazisi denilen sınıf çıkacaktır. Ama şu veya bu Alman tekelinin çıkarı açıktır ki bazen bir Amerikan tekelinin çıkarıyla çok daha iyi uyusabilir. Kendi devletinin politikası o açıdan kendisi için sıkıntı da yaratabilir. Ama önemli olan, sınıf olarak teknelci burjuvazinin genel çıkarı, bunun bir ifadesi olarak ortak sınıf iradesidir, tek tek tekellerin şu veya bu biçimde, şu veya bu konjonktürde farklılaşan çıkarları değil.

Yoldaşın sorduğu sorunun yanıtını, bugünkü uluslararası politikadaki farklılaşmalar üzerinden de görebiliriz. Neden Fransız devletinin hep farklı bir politikası var? Örneğin Körfez'e müdahale sırasında... Varıp baksanız, Fransız sermayesiyle Amerikan sermayesi çok içiçe geçmiştir, birçok teknel birlikte iş yapıyordur. Ulaş yoldaş anlattı, Amerika'da devlet bonolarının 320 milyar dolar değerindeki kısmı Japonya'nın elinde. Bir yanıla bakarsanız, Amerikan devletinin güçlenmesi Japonya'nın çıkarına gibi görünüyor. Çünkü o ölçüde elindeki hazine bonoları değer kazanıyor. Ama gerçekte çıkarına değil? Bu içiçeliğe rağmen, Japonya'nın ayrı bir politikası var, Amerika'nın ayrı bir politikası var. Düne göre daha çok kutuplaşmaya doğru gidiliyor. Bugün Almanya ve Japonya BM Güvenlik Konseyi'nde doğrudan temsil edilmeyi talep edebiliyorlar. Bir Japon başbakanı, bundan 7-8 sene önce, niye biz iktisadi gücümüzle orantılı bir siyasal ve askeri güce sahip değiliz iddiasıyla ortaya çıkabildi. Şu an elimizde somut veriler, rakamlar yok ama, Japonya'nın askeri harcamalarında son 7-8 yılda çok büyük bir artış gerçekleştiğinden kuşku duymamak gerekir.

Gerçekten kapitalist dünyada öyle ilginç olgusal ilişkiler var ki, bakıyorsunuz, bir Alman tekeli bir Amerikan tekeliyle işbirliği yaparak bir başka Alman tekeli karşısında üstünlük kazanmaya çalışıyor. Bu açıdan kimliği yok, milliyeti yok sermayenin. Ama neticede örgütlü bir sınıf olarak o ulusal devlet formunu, sadece kendi çıkarlarının gerektirdiği kadarıyla ve kendi çıkarları için kullanıyor. Sonuç olarak; özgün ulusal politikalara yön veren, bu ülke teknelci burjuvazisinin kendine özgü sınıf çıkarlarıdır.

Uluslararası tekeller ya da çokuluslu şirketler ülkeleri aşıyorlar. Karmaşık ilişkilerle içiçe geçmiş durumlar ve dünyayı bir ahtapot gibi sarmışlar, bunlar açık olgular. Ama ciddi iktisatçıların bu konudaki incelemeleri ve bu olgunun siyasal yaşama yansıyan sonuçları, bu tekellerin ulusal devlet kökenini hiçbir biçimde kaybetmediklerini, o kök üzerinden dünyaya hükmettiklerini de açıklıkla gösteriyor. Ulaş yoldaş dün raporu üzerinden Japonya-Amerika ilişkilerini anlattı. Amerikan, Japon tekelleri için önemli bir pazar ve yatırım sahası. Ve Japon devleti, Japon tekellerinin elinde bir silah durumunda. Japon devletinin uyguladığı politikalar, tekellerin çıkarları bakımından her zamankinden çok hayati bir önem taşıyabiliyor. ABD tekelleri dünyaya hükmediyor. ABD dünyanın her yerine serbest uluslararası ticaretin, sermayenin ve metaların serbest akışının şampiyonluğunu yapıyor, değil mi? Ama kendisi sürekli olarak ticaret kotaları koyuyor, bu kotalar %50'lere varabiliyor. Bu kotayı koyduran ne? Amerikan tekellerinin çıkarları. Aynı şekilde bir dizi mal için yüksek gümrük duvarları örüyor, yüksek gümrük vergisi tarifeleri saptıyor. Niçin? Elbetteki ABD tekellerinin iç pazar üzerindeki denetimi için, tekellerin çıkarları için. Dikkat edin, ulusal devlet, ulusal sınır, ulusal gümrük duvarları ne kadar da işe yarıyor orada, ne kadar da geçerli oluyor.

Tongresi Belgeleri

rine değerlendirmeler/3

Oysa bizzat bu burjuvazi, aynı zamanda, çokuluslu şirketler, uluslararası tekeller dediğimiz olgunun da, kendi "ulusal" kökü üzerinde bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu konuya girmişken bir başka noktaya değineyim. Sermayeyi uluslararasılaştırmış, metayı uluslararasılaştırmış, üretim sürecinin kendisini uluslararasılaştırmış. Şu meta şurada üretiliyor dedirtmeyecek kadar uluslararasılaşmış bir üretim sözkonusu bugün. Her bir parçası bir yerde üretiliyor. Montajı Meksika'da yapıldığı için bu meta Meksika'nın üretimi diyemiyorsunuz. Ama öte yandan işgücü akışı önünde aynı ölçüde engeller var. Halkların içiçe geçmesini o noktada katı bir tutumla, buna uygun politika ve tedbirlerle engelliyor. Oysa, metanın ve sermayenin serbestçe aktığı bir dünyada işgücünün de serbestçe akabilmesi lazım. Tarihsel gelişmenin, üretici güçlerdeki gelişmenin yarattığı durumun doğal bir gereği bu. Emperyalist burjuvazi bu noktada açıkça ilerici tarihsel gelişmenin olanaklı kıldığı daha ileri bir kaynaşmanın, içiçe geçmenin engelidir. Bunu, yasal engeller, yasaklar, vizeler, ırkçılık, yabancı düşmanlığı vb. yöntemlerle engellemeye çalışıyor.

Tuna: Biz bu tartışmayı bir yanıyla program tartışmaları sırasında da yaptık. Olgusal olarak bakıldığında dünyada yeni gelişmeler var. Biz bunu sadece ekonomik temelde çokuluslu şirketler üzerinden ifade etmedik. Bunun, bu gelişmeyi sınırlayan, bir noktadan sonra ekonomideki bu birleşmeyi parçalayan siyasi bir temeli olduğunu belirttik. Kapitalizmin zaten her aşamada, ekonomik temellerdeki gelişmeyi ona uygun bir siyasi yapı kurmayarak bozduğunu, her bütünleşme, ileriye çıkma eğilimini parçaladığını, geriye çevirdiğini söyledik.

Bugün çokuluslu tekellerin kontrol ettiği iktisadi temel üzerinden bütünleşme eğilimlerini uluslar arasında daha ileri düzeyde bir enternasyonalist birliğin altyapısı olarak görmek, ama bunun aynı zamanda geniş bir parçalama eğilimi doğurduğunu bilmek durumundayız. Dünya çapında, örneğin Kuzey Amerika'da bir NAFTA var. Japonya'nın Güneydoğu Asya ülkeleriyle benzer bir projesi var. Bunların en gelişmiş bir biçimi olarak, Avrupa'da AB üzerinden bir tablo var. Bu tür birliktelikler üzerinden siyasi ve askeri alanlara yayılan bir kamplaşma sözkonusu.

Bu, bütün yüzyıl boyunca görmediğimiz bir olgu. Düne kadar kamplaşmalar siyasi ve askeri temelde kamplaşmalardı. Biz iki dünya savaşı sırasında da bu olguğu gördük. Ama İkinci Emperyalist Savaş sonrasında, güçlü bir ekonomik temel ve çok daha ileri düzeyde hukuki ve siyasi birliktelik eğilimi var. Bu tür bir bütünleşmenin yaratacağı sonuç nedir? Buradan birleşik bir Avrupa devleti çıksa bile, ki pek öyle görünmüyor, dünya çapında bir bütünleşmeden çok parçalama eğilimi sözkonusu. Afrika dünya tarihinin dışına doğru itiliyor. Asya'da örneğin Afganistan şahsında yaşanıyor benzer bir olgu. Bu basit bir coğrafi sorun değil, dünyada bu tür bütünleşmelerin dışındaki ülkeler tam bir yıkımı yaşıyor. Doğal olarak

bunlar emperyalist dünya sisteminin bağımlı ülkeleri.

Ama biz AB denilen olgunun sadece ekonomik temelde devletler arası ticari anlaşmaların geliştirilmesi olmadığını görüyoruz. Bu siyasi bir birliğe doğru gidiyor. Bunu yarın parçalayacak eğilimler var mıdır? Bunu daha daraltacak eğilimler var mıdır? Elbette var, ve giderek belli işaretleri de görülüyor. Ama 30 yılı aşkın bir süredir gelişen bir süreç var. Gelişme kendini bir ortak para birimi olarak ifade etmeyi, Avrupa Birliği devleti ülküsü olarak siyasi planda tek devlete doğru ilerlemeyi, Fransa'yla Almanya arasında daha ileri entegrasyonla Batı Avrupa ordusunu vb. hedefliyor. En azından hala öyle görünüyor. Bunlar olgusal anlamda yeni şeyler.

Bu olguların anlaşılması ve bunun değerlendirilmelerimizde ifade edilmesi son derece doğal. Bugünkü işsizler hareketi bir ülkenin sınırlarının ötesine taşıyor, Fransa'yla Almanya, İtalya'yla Belçika'da işçiler arasında ortak eylem olanaklarını kendiliğinden bir süreçte, bir bilinçli öncünün olmadığı bir yerde bile doğuruyor. Bizim yoldaşlarımız Avrupa çapında otomobil sanayii işçilerinin ortak toplantılarına katılıyorlar. Fransa'dan gelen işçiler Almanya'daki öncü işçilerle toplantılar yapıyorlar. Olgusal anlamda yeni bir durum bu. Böyle bakıldığı ölçüde, bazı tartışmalar yerli yerine oturur.

Yeni dönem, yeni dönem partileri ve enternasyonalist sorumluluk

Osman: İkinci paylaşım savaşı sonrası süreçte, bağımlı ülkelerin yıkımı pahasına, emperyalist-kapitalist ülkelerde bir "altın çağ" yaşandı. Ama '60'lı yılların sonlarından itibaren bir kriz süreci var. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun varlığı bu krizin bir ölçüde ertelenmesini getirdi. Fakat gelinen yerde bu kriz alabildiğine derinleşmiştir ve yer yer emperyalistler arasında açıkça görülebilen politik çatışmaları gündeme getirmektedir.

Ancak burada bir yeni eğilim var. Büyük tekeller arasında, özellikle otomotiv sanayiinde, General Motors'un başını çektiği tekeller arasında evlilikler yapılıyor. Emperyalist tekeller, bu evlilikler sayesinde, planlı üretim çerçevesinde önlemler almayı hesaplıyorlar. Öte yandan, derinleşen krizin kendilerini vurma ihtimaline karşı bir takım tekellerle bir araya gelecek krizin yükünü atlatmaya çalışıyorlar. Özellikle otomotiv sanayiinde bu gözleniyor.

Bir başka noktaya daha dikkat çekmek istiyorum. Gerilla hareketlerinin etkin olduğu ülkeler de dahil, dünya genelinde yeni döneme işçi sınıfının damgasını vurduğu açık bir şekilde gözüküyor. Bu bizim, daha 1. Gencl Konferansımızda ortaya koyduğumuz; yeni bir dönemin eşliğindeyiz, işçi sınıfının hem ülkemizde, hem de dünyada mücadeleye damgasını vuracağı bir dönemin başındayız tespitimizi de doğruluyor. Bunun kendisi yeni dönem partilerinin/hareketlerinin oluşumu açısından önemli bir olanak.

Öte yandan, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa

ülkelerdeki gelişmelere özel bir dikkat göstermemiz gerekiyor. Bu ülkeler bugün kapitalizmin yıkıcı sonuçlarını yaşıyorlar. Başta Rusya olmak üzere, Doğu Avrupa ülkelerinde giderek yükselen bir işçi hareketi var. Bu hareketlilik, taban inisiyatifinin net bir şekilde görülebildiği, devrimci dinamikleri de barındıran bir hareketlilik.

Yeni dönem partileri dediğimiz noktada, bu gelişmeler önem taşıyor. Biz bugün Türkiye toprağında yeni bir partiyi ilan etmenin, TKİP'nin Kuruluş Kongresi'ndeyiz. Bu yeni dönem partilerinin bir örneğini oluşturuyoruz. Partimizin, dünyada ve özellikle Doğu Avrupa'daki gelişmeleri izleme ve müdahalede önemli rol oynayabileceğini düşünüyorum. Bu ülkelerdeki işçi hareketlerinin gelişimiyle bağlantılı devrimci hareketler var mıdır? Bunlarla ilişkiye girilmesi olanaklarını nasıl zorlayabiliriz? Bunu araştırmalı ve gereklerini yerine getirmeliyiz.

Dünyada üç kutuptan bahsedildi. ABD emperyalizmi halen hükümrانlığını koruyor. Öte yandan Asya'da Japonya ve Avrupa'da Almanya'nın başını çektiği AB var. Bu kutuplar arasındaki mücadele politik bir boyut kazanmaya başlıyor. Örneğin Almanya'nın özellikle Yugoslavya ve Balkanlar'a yönelik müdahalesini arttırıyor. Bu konuda yer yer ABD emperyalizmiyle çelişkiye de düşebiliyor.

İMF üzerine tartışmalar

Toplamında baktığımızda, sürecin bir de İMF ile ilgili bir boyutuna değinmek istiyorum. İMF emperyalistlerin para fonu. Emperyalizmin bu mali polisi, yapısal uyum programları ve reçetelerle bağımlı ülkelerde büyük yıkımlara yol açtı. Ama gelinen noktada çok ciddi bir tehlike sözkonusu. İMF'nin kredi verdiği ve bir dönem "mucize" ülkeler diye tanımladığı Brezilya, Meksika, Asya Kaplanları gibi, Güney Kore gibi ülkelerde, çok hızlı bir mali ve giderek ekonomik çöküşler yaşanıyor. En son İMF'nin Rusya'ya verdiği 700 milyar dolar para geri ödenmiyor. Bu emperyalist-kapitalist sistemin ne denli sıkıştığını gösteriyor. Bu sıkışma artık burjuva

İMF'nin emekçi sınıflar için yıkıcı sonuçlar yaratması yeni bir durum değil. Bağımlı ülkelerde büyük sosyal yıkımlar yaratıyor. Bu sosyal yıkımların yolaçtığı sosyal mücadeleler ise beyaz terörle, darbelerle denetim altına alınıyor. İMF bu açıdan halkların yaşamında çok yıkıcı etkileriyle, '60'ların başından '90'ların sonuna kadar hep varolageldi.

iktisatçıları tarafından da kabul ediliyor. Ama yaşanan çöküntüyü emperyalist-kapitalist sistemin değil, IMF'nin çöküşü olarak tanımlamak işlerine geliyor. Emperyalist medyada IMF işlevsizleşiyor gibi bir tartışma var. IMF'nin yerine yıpranmamış, onun işini daha rahat yapabilecek yeni bir para fonu düşünülüyor.

Semih: IMF ile ilgili olarak şunu söylemek istiyorum. Günümüz dünyasında sermayenin rastgele hareket etmesi kapitalist ekonominin toplamı için bir problemdir. Onun hareketini düzenleyecek kurumlaşmalara ihtiyaç var. Bu çerçevede oluşturulan kurumlardan bir tanesi Uluslararası Para Fonu. Bu kapitalist ekonominin gelişimine aykırı bir şey değil. Tersine, bu kurumun belli düzenlemelere ihtiyacı vardır, ki kapitalizmin dünya ölçüsünde derinleşen krizine müdahalede kullanılabilsin. Yani IMF'nin sonunun gelmesi bir yana, onun daha da kurumlaşması sistem için bir ihtiyaç.

Cihan: IMF'nin emekçi sınıflar için yıkıcı sonuçlar yaratması yeni bir durum değil. Bağımlı ülkelerde büyük sosyal yıkımlar yaratıyor. Bu sosyal yıkımların yolaştığı sosyal mücadeleler ise beyaz terörle, darbelerle denetim altına alınıyor. IMF bu açıdan halkların yaşamında çok yıkıcı etkileriyle, '60'ların başından '90'ların sonuna kadar hep varolageldi. IMF 1944 doğumludur, ama ben rolünü çok daha belirgin biçimde oynadığı evre üzerinden alıyorum. Ve böyle her yıkıcı etkinin ardından, örneğin bir Brezilya, bir Türkiye'deki askeri darbenin ardından, IMF reçeteleri çok acımasızca uygulandı. IMF reçeteleri uygulandığı şu veya bu ülkedeki toplumsal hoşnutsuzluk yarattı ve hareketliliği kışkırttı, böyle olunca askeri darbe bir ihtiyaç haline geldi, biçiminde tartışmalar her zaman yapılır. Bunlar çok yumuşak tartışmalardır, deyim uygunsu biraz yasak savılır. Sistem tabi ki kendisine yönelen yükü, belli kurumların "yanlış", "aşırı" ya da "kontROLSÜZ" politikalarına fatura edecektir, ya da yıkıcı etkilerin en ağır bir biçimde yansıdığı dönemde böyle tartışmalar yapılacaktır.

Bu tartışmalarda yeni bir boyut var: IMF, ömrü 50 yılı aşmış bir kurumdur, artık biraz gelişmenin gerisinde kalıyor, onun yapısını biraz değiştirmek, reorganize etmek lazım deniliyor. Bu daha çok Avrupa ülkelerinden geliyor. Bu tartışmaların mahiyeti tam nedir? Örneğin, ABD'nin IMF üzerindeki çok özel denetimini bir parça sınırlamaya, değiştirmeye dönük bir eğilimin de bir ifadesi midir? Tartışmaları çok yakından izlemediğimiz için bunu çok somut olarak bilmiyoruz. Fakat böyle olması da çok muhtemeldir.

Bir ağır bunalım döneminin ardından, IMF üzerinden oluşmuş tartışmalardan giderek, IMF işlevsizleşti tespitini yapmak, politik açıdan çok isabetli değil. Neticede bu halihazırda mali polistir, yıkıcı reçetelerin planlama merkezidir, işçilerin, emekçilerin, halkların tepkilerinin yoğunlaştığı zayıf bir noktadır. Bu hedefi zayıflatacak değerlendirmeler ortaya koymakta acele etmemeliyiz. Bir kurum olarak fazlasıyla yıprandığı için, emekçilerin anti-emperyalist tepkisinin yoğunlaştığı bir hedef olduğu için, reorganize etmek adı altında bunların kılığını değiştirip, biraz daha değişik bir yapı ve değişik bir isimle gündeme de getirebilirler.

Temelde bu kurum, yoldaşın da belirttiği gibi, ekonomiler üzerinde, uluslararası sermaye hareketleri üzerinde bir mali denetim aygıtı. Emperyalistler kendi iç birliklerini korumayı muhafaza ettikleri sürece, bu genç konumunu koruyacaktır. Ama bunlar arasındaki iktisadi, ticari, mali kutuplaşmalar artarsa, bloklar oluşursa, böyle bir durumda zaten IMF'yi tehdit eden başka olgular ve adımlar ortaya çıkacaktır.

IMF, iki savaş arası dönemde, dünya ekonomisinin ticari pazar birliğini, para birliğini kaybetmesinin, bundan çıkarılan sonuç, deyim uygunsu derslerin bir ürünü oldu. Birinci Emperyalist Savaş, bir hegemonya savaşıydı, hegemonya sorununu çözmeden ortada

Bugün NATO kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Zira şu anda tam anlamıyla ABD'nin silahlı kolu. Tetiği ABD çekiyor, hiçbir kilit mevkisini başka bir güce teslim etmiyor. Fransa'yla arasında büyük sürtüşmeler çıktı son dönemde. Fransa Güney Komutanlığı'nı istedi, ABD, asla vermeyiz diyor. NATO ABD politikasının uygulayıcısı durumunda. IMF ile Dünya Bankası da öyle. Bunlar birer kurum. BM fiilen öyle.

biraktı. İngiltere'nin hegemonyası sarsılmıştı, ama yerine yeni bir hegemonik güç doğmadığı ölçüde, uluslararası kapitalist dünya parçalı yapısını korudu. Ardından '29 bunalımı geldi, savaş hazırlıkları geldi, ticari gruplaşmalar, bölgeler oluştu, Sterlin uluslararası bir para birimi olmaktan çıktı, altın gündeme geldi. Ardından ikinci emperyalist dünya savaşı ve nihayet sistem içi hegemonya boşluğunu mutlak bir güç ve hakimiyetle dolduran ABD emperyalizminin yeni hegemonik güç olarak ortaya çıkması. Savaş sonrasında ABD gecikmeksizin kolları sıvadı ve işte bu Bretton-Woods Sistemi dedikleri, dolar endeksli para sistem buradan doğdu. '69 yılında çöken bu sistemdi.

Yani, demek istiyorum ki, emperyalistler arası ilişkilerde rekabetin kızışması, kamplaşmaların oluşması, bu eğilim çerçevesinde IMF'yi doğuran koşullar ortadan kalkabilir. Bu başka bir şey. Bunun ötesinde, bu son bunalımdan dolayı, IMF'nin işlevsizleşmesinden söz edilemez. 700 milyar dolar dönmüyorsa, IMF ne yapsın? IMF, mümkün olanı en ileri düzeyde yapıyor, ona rağmen tahsilat mümkün olamıyorsa, tahsilat memuru ne yapabilir ki?

Osman: Emperyalist-kapitalist sistem yaşadığı çöküntüyü IMF üzerinden izah etmeye çalışıyor. Yoksa bizim cephemizden işlevsizleştiği yönünde bir değerlendirme sözkonusu olamaz. Sistem sorumluluğu IMF üzerine yıkmayı daha uygun görüyor.

Cihan: Çok doğru, ben de bunu söylüyorum. Brezilya halkının acılarını, Güney Kore halkının acılarını da zamanında böyle izah ediyorlardı. Şimdiki durumun farkı, bu uluslararası bir bunalım olduğu ölçüde, IMF ile bu işler gider mi tartışmasını Avrupalılar yapıyor, ve böylece faturasını Amerika'ya kesiyorlar. Yani bu, emperyalist rekabetin, IMF üzerindeki güç dengelerini değiştirmenin kışkırttığı bir tartışma. Bu yeni bir gelişmeye, IMF'nin kendi iç çözülmesine yol açar mı? Bu yarının sorunu.

Osman: Eğer emperyalist-kapitalist sistemin iktisadi yaşama müdahale noktasında yeni yöntemlere başvurma eğilimi varsa ve IMF bunu yerine getirmede bir tıkanma yaşarsa, bu noktada hem yıpranmış bir isimden kurtulma, hem de yeni düzenlemelerle oluşturulacak yeni bir kurum ihtiyacı ortaya çıkabilir.

Cihan: Muhakkak! Onu söylemiş oldum. Aslında böyle bir tıkanma '80'li yıllarda bir borç krizi doğurdu. '70'li yıllarda cömertçe verilen borçların ödenememesi gibi bir tehlike doğdu. Bu durum sistemi ciddi bir biçimde tehdit ediyordu. Ama IMF'nin yapısal uyum programlarıyla ve emperyalistlerin kendi cephelelerinden biraz esnek davranmasıyla (ödeme planları, bir takım başka önlemlerle), birçok ülkede kriz atlatıldı. O zaman da fatura IMF'ya çıkarılıyordu. Neticede o kredilerin verilmesine önyak olan, ona yeşil ışık yakan IMF'nin kendisiydi.

Osman: Son sürece kadar borçların geriye dönmemesi oranı %15-20 civarındayken, şu an neredeyse yarı yarıya.

Cihan: Ve borçlar dönmeyişi halde, yine de borç veriyorlar. Çünkü sistemin bir biçimde işlemesi gerekiyor. Helmuth Schimth yıllar önce bir makale yazdı, bunun teorisini yaptı (bu makale dünyanın dört büyük haftalık dergisinde aynı anda yayınlandı, bu denli önemliydi). Ne edip edip uluslararası ticaret

çarkını döndürmek zorundayız, diyordu. Bize ne kadar borçlu olurlarsa olsunlar, yeni borçlar verip yeni mal alımlarını sağlayalım; ticari canlılığı, dolaşımı güvence altına almak zorundayız, yoksa sistem çöker, diyordu. Bugün paralar geri dönmüyor, ama IMF gene de Koc'ye 100 milyar kredi veriyor. Veriyor ama, boşluğa bir yatırımı da yapmıyor. Tamam vereceğim, ama ekonomini de artık ben yöneteceğim diyor.

Ulaş: Tartışmaların bazı kurumlar üzerinde yoğunlaşması doğru değil. IMF'nin tartışma konusu olmasının nereden kaynaklandığını biliyoruz. Avrupalı birisi yazdı; IMF'yi Rusya'dan kovmak gerekir, Rusya'daki çöküşün sorumlusu IMF'dir. Bu böyle değil. Bu kurumlar sadece birer araç. Gerisinde başka güçler var, karar verenler onlar. Bir IMF sorumlusu diyor ki; IMF yöneticileri birer memur; siz onlara ne karar alıyorsanız, onu alıyorlar.

IMF'nin gerisindeki güçler ne karar verirlerse, IMF yöneticileri de bunları uygulamaya koyar, bu konuda reçeteler hazırlarlar. IMF şöyle bir şey diyemiyor; bu kararları biz almadık, bu reçeteyi biz Boris Yeltsin'e dayatmadık. Bunu diyemiyor, çünkü onun görevi üstlenmek, o sübap işlevi görüyor.

Bugün NATO kendi başına bir anlam ifade etmiyor. Zira şu anda tam anlamıyla ABD'nin silahlı kolu. Tetiği ABD çekiyor, hiçbir kilit mevkisini başka bir güce teslim etmiyor. Fransa'yla arasında büyük sürtüşmeler çıktı son dönemde. Fransa Güney Komutanlığı'nı istedi, ABD, asla vermeyiz diyor. NATO ABD politikasının uygulayıcısı durumunda. IMF ile Dünya Bankası da öyle. Bunlar birer kurum. BM fiilen öyle. Yalnız BM'de bir oy hakkı olduğu için, ABD birkaç kez orada zorlandı? Bu nedenle BM'yi ıskartaya çıkarıyor. Son çıkarılan anlaşma da öyle. Bu aylar boyu tartışıldı. Çok Yönlü Yatırım Sigortası, MAİ, MİGA, vb... Biz yatırım yapalım, eğer yatırım geri dönmese, bunu birilerinden tahsil edelim, diyorlar. Yani spekülasyonun geleceğini garantiye almak istiyorlar. Almanya'da bunun sigortası var, devlet güvencesiyle ödenen Harnes sigortası. Dışarıya yapılmış bir yatırım tahsil edilemediği koşullarda, fatura Alman halkına ödettiler.

IMF'nin işlevsizleşmesi meselesine geri dönecek olursak. IMF şu ülkeyi batırdı deniliyor! Zaten IMF'nin görevi bu. Birisini batırması gerekiyor. Güney Kore battı, şimdi üzerine ağıt mı yaksın IMF? İyi ki battı, ABD tekelleri orada 3-5 kuruş ödeyerek birçok şirket aldılar. Kaldı ki IMF sağa-sola babasının parasını dağıtmıyor ki. Birisinin soyunduruyor, öbürünü giyindiriyor. ABD aidatlarını IMF'ye ödemiyor IMF hep başkalarından tahsil ediyor. Götür şuna ver, şuraya yatırım yap, şurda güvencemizi al! IMF şu anda mali sermayeye, çokuluslu büyük tekellere, soygununu çok daha rahat koşullarda gerçekleştirmeleri için yolaçıyor. Özelleştirmeyi, esnek üretimi, mesai saatlerinin artırılmasını, sendikasılaşmayı dayatıyor vb. Ama bunu IMF aracılığıyla yaptırımlarlar başka güçler.

Cihan: Bu tartışmanın en kritik yanı şu: Bunalım öyle bir noktaya varmış ki, en temel kurumları bile sarsıyor, yıpratıyor. Buna böyle bakmak gerekiyor.

Ulaş: IMF'nin yürüttüğü politikanın ne kadar başarılı olduğunun göstergeleri mevcut. Dünya ölçüsünde sermaye transferine baktığımız zaman, Afrikalı insanlar aklıktan kırılıırken, emperyalist ülkelere dev bir sermaye transferi var. Demek ki IMF orda başarılı bir iş görüyor. Sudan'da aklıktan insanlar kırılıyor. Ruanda'da 4-5 milyon insan var, 1 milyon insan katlediliyor. Ama yine bu kıtadan emperyalist ülkelere yoğun bir sermaye transferi gerçekleşiyor. Bu, bir.

İkincisi; özelleştirmeler dünyanın her tarafında uygulanıyor. Bunun teorisini yapan OECD'dir. Geçenlerde yazılan bir raporda deniliyor ki, işsizlik oranının hızla yükselmesi gerekiyor. Bunu ciddi ciddi öneriyor. Tabii bunu ortaya attıktan sonra da sahiplenmiyor, çünkü tepkiye neden olabilecek cüretli

bir açıklama. Bu nedenle de üstlenmiyor. İşsizlik oranının hızla yükselmesi gerekir, çünkü, diyor; Hindistan'daki işçi ücretleriyle Batı Avrupa ülkelerindeki işçi ücretleri arasında uçurum var, bunu kapatmak gerekir; yoksa ekonomik tıkanma gittikçe derinleşecektir. Şimdi bunu bugün söylüyor ve sahiplenmiyor. Yarın birisi bir ucundan sahiplenecek, birisi bir başka ucundan. İki gün sonra da tamamı uygulamaya konulacak. Yani kurumların gerisindeki güçlere bakmak lazım. IMF sistemin hizmetinde çok başarılı bir politika uyguladı bugüne kadar. Zira IMF kendisine yap denileni başarıyla yaptı.

Aykut: 25 yıllık kriz süreci şunu gösteriyor. Krizine köklü bir çözüm bulamasa da, kapitalist sistem krizini yönetebiliyor. Krizi yönetme dinamikleri çok önemli bir işlev görüyor.

İki kutuplu dünya sürecinde krizi yönetmek daha kolaydı. Kendi aralarındaki rekabet ve çelişkiler temel çıkarlar çerçevesinde belli ölçülerde törpülenebiliyordu. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çökmesiyle birlikte, çelişki ve çatışmaları dizginleyen engel de ortadan kalktı. Artık emperyalizmin krizini sürece yaymak, sonuçlarını belli ölçülerde dizginleyebilmek için kullandığı yöntemlerde bir pervasızlık söz konusu. Bu, anti-emperyalist mücadele açısından dikkate almamız gereken bir durum. Geçmişte emperyalizm, bağımlı ülkelere yönelik iktisadi politikalarının reddedilmesi karşısında askeri zora doğrudan başvurabiliyor, bunu beyaz terör, darbeler yoluyla yaptırıyordu. Ama şimdi tümüyle karşısına alabiliyor. Yeni sömürgecilik dediğimiz yöntemlere başvurmaktan çekinmiyor. Bu uluslararası planda anti-emperyalist mücadeleyi de öne çıkaracaktır. Bizim buradan bakabilmemiz gerekiyor.

Kendi bölgemiz açısından baktığımızda da, kapitalizmin derinleşen krizinin anti-emperyalist mücadeleyi öne çıkarttığını görüyoruz. Sadece IMF reçeteleri üzerinden, gizli-açık çeşitli antlaşmalar üzerinden değil, bizzat Türkiye'ye biçilen misyon üzerinden de bu ortaya çıkıyor. Bu açıdan, onyıllar öncekiyle kıyaslandığında, hükümetlerin politikalarında değişiklik var. Bugün açıkça IMF ile yapılan antlaşmaları dile getirebiliyor, IMF %20 istiyor denebiliyor. Geçmişte bunu bu denli açık bir biçimde dile getiremiyorlardı.

Gerek yayın çizgimizde, gerekse faaliyetimizde, kapitalizmin krizinin toplam tablosunda onu zayıf noktalarından vurmak durumundayız. Ülkemizde bunun sınıf hareketiyle ilişkisi noktasında yüklenebilmek durumundayız.

Sonuç olarak, toplam kriz tablosu siyasal faaliyetimizde, sınıf çalışmasında önümüze bir takım öncelikli görevler çıkarıyor. Bu parçayla-bütün arasındaki ilişkiyi doğru kurabilmek açısından önemli. Bir boyutu özelleştirmedir. Öbür boyutu, emperyalizme kölece bağımlılığın açık ifadeler kazanmasıdır. Bu açıdan bakıldığında, kendi çizgisi çerçevesinde DHKP-C'nin "vatan" söylemi üzerinden yaptığı propagandayı eleştiresek de, güncel planda anti-emperyalizmi çeşitli boyutlarıyla öne çıkarmasının bir karşılığı olduğunu unutmamalıyız. Bizim parçayla bütün arasındaki ilişkiyi siyasal çalışmada doğru kurabilmemiz gibi bir sorunun var. Bu yönüyle de soruna ışık tutmak gerekiyor.

Partimizin enternasyonalist eğitimi ve enternasyonal planda görevler

Cihan: Yaptığım konuşmanın girişinde, salt enternasyonal görevler çerçevesinde değil, kendi ülkesindeki devrimin kaderi bakımından da bir devrimcinin dünya olaylarını çok yakinen izlemesinin önemine ilişkin belli vurgular vardı. Bundan, öncelikle kendi saflarımızda, çok yoğun bir enternasyonal ilgi yaratmak ve bunu kendi saflarımızdaki insan kitlesinin enternasyonalist eğitimiyle birleştirmek gibi bir sonuç çıkıyor zaten.

Biz etkileyebildiğimiz tüm kesimleri, başta kendi örgüt kadrolarımız olmak üzere bizi çevreleyen sempatizan militan çeperi, artı etkilediğimiz tüm emekçileri devrimci enternasyonalist bir bakış açısıyla eğitebilmeliyiz. Bu herşeyden önce bizim programımızın gereğidir. Bu program temelinde eğitimin bir unsurudur. Enternasyonalist eğitime çok özel bir önem vermeliyiz. Ve bu eğitim, kendini dünya olaylarına, dünyadaki toplumsal mücadelelere ve sol akımlara ilgide somutlayabilmelidir.

Biz etkileyebildiğimiz tüm kesimleri, başta kendi örgüt kadrolarımız olmak üzere bizi çevreleyen sempatizan militan çeperi, artı etkilediğimiz tüm emekçileri devrimci enternasyonalist bir bakış açısıyla eğitebilmeliyiz. Bu herşeyden önce bizim programımızın gereğidir. Bu program temelinde eğitimin bir unsurudur. Enternasyonalist eğitime çok özel bir önem vermeliyiz. Ve bu eğitim, kendini dünya olaylarına, dünyadaki toplumsal mücadelelere ve sol akımlara ilgide somutlayabilmelidir.

Yapılan tartışmalardan çıkarılması gereken ilk önemli sonuçlardan ve dolayısıyla görevlerden biri bu. Bu, öncelikle sağlam bir bakış açısı ve ilgi sorunu.

İkincisi, yayınlarımızın bu çizgideki faaliyetidir. Halihazırda yayınlarımızın izlediği çizgi asgari açıdan başarılıdır. Ama örgütlerimiz ve militanlarımız, yayınlarımızı bu gözle ele alıp bu bakış açısıyla kullanmadığı ölçüde, amacına yeterince ulaşamayan bir durum da söz konusudur. Biz bir yandan yayınlarımızın enternasyonalizm çizgisini güçlendirmeye bakmalıyız; öte yandan ise, bu yayınların bu açıdan da örgütün elinde etkin bir silaha, bir eğitim silahına, bir propaganda silahına ve bir enternasyonalist pratik tavır silahına dönüşebilmesi için gerekeni yapabilmeliyiz. Bu, ikinci önemli nokta, tartışmalardan çıkması gereken ikinci önemli sonuç ve görevler alanı.

Üçüncüsü, dünya sol hareketini öncelikle yakından tanımalıyız ve mümkün sınırlar içerisinde yeni ilişkiler kurmayı artık pratik bir görev haline getirmeliyiz. Gerek tanıma faaliyetinde, gerekse somut ilişkilerde çok fazla bir gayret sarf etmedik bugüne kadar. Tanımaya çalıştık, çok sınırlı imkanlar içerisinde. Bize yansıdığı kadarıyla belli bilgileri almaya, belli akımlar hakkında bir fikir edinmeye çalıştık.

Bildiğiniz gibi dünyada belli sol akımlar, çeşitli sol kümelenmeler var. Bunlar hakkında kabaca bir fikrimiz var, ama bu yeterli değil. Bu bilgiyi çok özel bir tarzda almak, çeşitli ülkelerin sol akımlarını, çeşitli bölgelerdeki ya da dünya ölçüsündeki kümeleşmeleri tanımak, belli değerlendirmelere tabii tutmak ve giderek pratik ilişkilere konu etmek gibi bir görevimiz var.

Bu görevi somutlamalıyız. Bu, bunun için gerekli bilgiyi edinmek, dil engelini aşarak gerekli kaynaklara ulaşmak anlamına geliyor. Yapılabilir bir şey bu. Kongre bunu bir görev olarak saptarsa, parti bunu yurtdışı örgütünden de gerekli yardımı alarak, mutlaka yapmak durumunda kalır. Artı, çeşitli pratik ilişkilere de girebiliriz artık. Biz bugüne kadar bunu zorlamadık. Bazı enternasyonal ilişkilerimiz oldu, ama bunlar bizim kendi özel çabalarımızla geliştirdiğimiz ilişkiler olmadı. Almanya bizim için bir siyasi çalışma ortamıydı, Türkiye'de bir kitle vardı, burada yaşayan, burada çalışan yoldaşlarımız vardı. Bu MLPD ile girilmiş belli ilişkilere vesile oldu. Bu ilişkilerin sağladığı belli imkanlarla, çeşitli ülkelere bazı siyasal akımlarla tanışmış olduk.

Bunların şu veya bu ideolojik akımlar olmasının esasa ilişkin çok fazla bir önemi yok. Bunların AEP yanlısı ya da Maoçu geleneğe bağlı olması, ya da bir başka geleneğe bağlı olması, esasa ilişkin bir farklılık yaratmıyor. Genelde bir dar kafalılık var. Bugün sol

harekette yaygın bir darkafalılık var. Çağdaş gelişmenin gerisinde olma var, donup kalma var bir yerlerde. Bu açıdan, örneğin MLPD'nin temsil ettiği Maoçu siyasal akımdaki düşünüş darlığı ile AEP geleneğinden gelen partilerin düşünüşleri arasında esasa ilişkin bir farklılık yok. Bu konudaki ayrımların çok fazla bir önemi olduğunu zannetmiyorum.

Şöyle de diyebilirim; Türkiye'de diyelim TKP/Kıvılcım ya da DHKP-C ile MLKP arasında, ya da MLKP ile TKP/ML arasında ayırım yapmak ne kadar önemli ve anlamlıysa (ki bunlar bu uluslararası akımların ülkemizdeki izdüşümleri durumundalar), söz konusu akımlar arasında ayırım yapmak da

ancak o kadar önemli ve anlamlıdır. Bu nedenle bu akımlar sağlam ilkesel bir konumda duruyorlar mı, doğru bir ideolojik çizgiye sahipler mi? türünden soruların yanıtlarını ilişkiye girmede çok belirleyici faktörler olarak almamalıyız. Zira bu açıdan zaten problemli akımlar bunlar. Deyim uygunsa, bizdeki türden geleneksel akımlar bunlar. Kendi geleneksel sol hareketimize bakışımız ne ise, onlara bakışımız da biraz zorunlu olarak bu olmak durumunda.

Ama farklı olarak, bunlar başka ülkelerin siyasal akımları, o ülkelerin ilerici birikimi. Biz kendi ülkemizde bile, ilerici devrimci birikimi hiçbir biçimde küçümsemek gibi tavra girmiyoruz. Eleştirel bir küçümsememiz var ama, neticede kendi gerçekliği içerisinde ne ise, bu akımlara o ölçüde gerekli değeri de veriyoruz. Aynı değeri öteki ülkelerin ilerici devrimci akımlarına vermek, aynı ilgiyi onlara da göstermek durumundayız. Dünya bu açıdan bizim için küçük olmalı.

Kendi ülkemizdekilerle karşı biraz daha sert, yer yer daha katı olabiliriz; bu çok normal, çünkü bu ülkede artık biz varız. Bizim olduğumuz yerde bir takım başka şeylerin gereksiz olduğunu biz iddia edebiliriz. Oysa öteki ülkelerin sol akımlarına karşı bu noktada biraz daha toleranslı olabiliriz. Çünkü bizim orada kendimize yer açmak gibi bir sorunun yok. Biz bir yer dolduruyoruz ve biz bu yeri dolduruyorsak, bir şeyleri aşmışsak, aşarak geride bıraktıklarımızın tarihsel olarak yaşam hakkı tükenmiştir, bunlar siyasal olarak hala varlıklarını sürdürüyorlar olsalar bile bu böyle, diyebiliyoruz. Ama başka ülkelerin sol akımlarına bu açıdan biraz daha esnek yaklaşmak gerekiyor.

Kurulacak pratik ilişkiler, çok büyük ölçüde tanımayı, artı birlikte yapacak bir şeyler varsa yapmayı amaçlamalı. Birlikte yapılacak şeyler derken, bugün Türkiyeli bazı grupların enternasyonal ilişkiler adı altında girdikleri faydacı, reklamcı ilişkileri, oluşturdukları bir takım ciddiyeti tartışmalı platformları kastetmiyorum. Bunları ciddiye de almıyorum, doğru da bulmuyorum.

Ama bizim bir yurtdışı örgütümüz, çeşitli ülkelerde yoldaşlarımız var. Orada zaten belli akımlarla şu ya da bu nedenle bir biçimde pratikte yanyana düşmek imkanları doğuyor. Bunu sadece Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki sol akımları kast ederek söylemiyorum. Diyelim ki İranlı bir örgütün Avrupa'da taraftarları ya da temsilcileri var. Bunların da kendilerine göre bir siyasi yaşamı var, yapmaya çalıştıkları bir şeyler olabiliyor. Bazen katıldıkları etkinlikler olabiliyor, pratik faaliyete dönük platformlar olabiliyor. Platform derken, böyle enternasyonal parti platformlarını kastetmiyorum. Siyasal gündeme ve eyleme dönük girişimleri ve platformları kastetmiyorum. Bu iş yurtdışı örgütüne bırakılmayacak kadar kapsamlı ve ciddi bir iş olmakla birlikte, pratik açıdan yurtdışı örgütünden de mümkün sınırlar içerisinde yararlanabilmek lazım. Kaldı ki belli pratik ilişkilerin kurulmasında da yurtdışı örgütüne de önemli görevler düşmektedir.

Bölgesel alanı, Türkiye'yi çevreleyen bölgeyi tartıştıktan sonra girmek daha doğru olur diye düşündüğüm için, sorunun örgütsel boyutuna

girmedim. Ama bu tanıma ve somut ilişkilere girmek sözkonusu olduğunda, biz, gerek tanıma gerekse de birlikte bir şeyler yapmak planında Türkiye'yi çevreleyen ülkelerdeki (buna Ukrayna, Rusya, Balkan ülkeleri, Yugoslavya, Romanya vb. ülkeler de dahil, bunlar da yakın komşularımız oluyorlar) siyasal yaşamı ve gelişmeleri, artı bu ülkelerdeki toplumsal mücadeleleri, sınıf ve kite hareketini, artı bu ülkelerin sol akımlarını izlemek, tanımak, anlamak ve ilerici devrimci muhalefetiyle mümkün olan politik ilişkilere girmek gibi son derece somut bir görev tanımlayabilmeliyiz. 10 yıllık siyasi yaşamımızla bugüne kadar böyle şeylerde acele etmedik. Ama partili aşama, artık bu konuları gündeme almamız ve pratik bir ilginin ve ilerlemenin konusu yapmamız gerekeni bir aşamadır da.

Bunun dışında partimizi tanıtmak diye de bir sorun var. Bu, bu ilişkilerin bir yönüdür zaten. Ama daha genel bir görev olarak bunu tanımlamak gerekiyor. Partimizi, gerek programıyla, gerek temel ideolojik konumuyla, gerekse de bugünün dünyasındaki çeşitli olaylara politik-taktik yaklaşımıyla, uluslararası planda tanıtılabilmemiz lazım. Bu da herşeyden önce dil engellerini aşarak kendi görüşlerimizi, hiç değilse başta İngilizce olmak üzere birkaç temel dile aktarabilmemizi gerektiriyor. Çünkü bir Arjantinli ile karşı karşıya oturduğunuz zaman anlaşabilmeniz için, araya bazen iki tercüman bile girmesi gerekebiliyor. Tabii çok fazla da bir şey anlatılamıyor. Kendini en iyi anlatmanın yolu, kendi görüşlerini başka halkların da yararlanabildiği, biraz enternasyonal bir mahiyet kazanmış dillere aktarabilmektir.

Bizim 1. Genel Konferansımızın bildirisinin tarihsel sorunlara ilişkin bölümünü okuduğu ve sırf bundan etkilendiği için Küba'nın Avrupa temsilcilerinden biri bizimle çok özel olarak görüşme istedi. Yurtdışı örgütünden yoldaşlar gidip görüştüler. Bu görüşme rapor olarak Küba Komünist Partisi MK'sine iletildi. Bununla anlatmak istediğim şu; 1. Genel Konferans bildirimizin İngilizce metninin tarihsel sorunlar bölümünün yarattığı çok özel bir etkiyle, Küba Komünist Partisi'nin Avrupa'nın bir ülkesindeki yetkili temsilcisi bizimle görüşmek ihtiyacı duyabiliyor. Tarihsel sorunlara ilişkin değerlendirmelerimizin kendisine çok ilginç geldiğini, bu kadar soğukkanlı, dengeli ve çok yönlü bir değerlendirme göremediğini övgüyle söyleyebiliyor. Ki sadece bildirideki 3-4 sayfalık bölüm üzerinden edinilen bir izlenim bu.

Bunun için kendimizi tanıtmak, herşeyden önce görüşlerimizi batı dillerine, özellikle de İngilizce'ye aktarabilmek demektir. Çünkü öteki diller, benim görebildiğim kadarıyla, çok fazla bilinmiyor ve kullanılmıyor. Almanca zaten çok fazla bilinmiyor, Fransızca da sanıldığı kadar yaygın bir dil değil. Örneğin Latin Amerikalı akımlar da İngilizceyi kullanıyorlar. İyi bir parti ashında bütün temel dillerde bir biçimde bağ kurabilmeli. MLPD başka bakımlardan pek kusurlu ama Rusça'dan İspanyolca'ya ve Türkçe'ye kadar bir dizi dili bilen kadroları var. Bunlar özel olarak görevlendirilmiş ve eğitilmiş. Bir kaç kişiyi İspanyolca'yı öğrensinler diye özel olarak Peru'ya gönderiyor. Peru, Latin Amerika'da en iyi İspanyolca konuşan ülke olduğu için seçilmiş. Günümüz gelir biz de soruna bu kadar geniş bakabiliriz. Bugün için çok öncelikli değil demeyeceğim, ama bugün için belki çok kolay değil henüz bizim için.

Özet olarak şunları söyledim:

- 1) Saflarımızda sıkı bir enternasyonalizm eğitimi ve bu çerçevede dünya olaylarına yakın, yoğun, olağan bir ilginin yerleştirilmesi;
- 2) Yayınlarımızın buna uygun bir çizgide daha da güçlendirilmesi;
- 3) Dünya sol hareketini tanımak, değerlendirmek ve pratik ilişkilere girmek;
- 4) Partimizin uluslararası planda yaygın ve çok yönlü tanıtım;
- 5) Özellikle bizi çevreleyen bölgeyi çok daha özel

bir ilginin konusu yapmak gereği.

Bizi çevreleyen bölgeye daha özel bir ilgi göstermeliyiz diyorum, çünkü bu bölge bizdeki sınıf mücadelesini ve gelecekte devrimimizi çok doğrudan ilgilendiren bir alan. Bölgeyi birazdan ayrıca tartışacağız. Bölge demek, Türk burjuvazisi için de yoğun bir etkinlik sahası demektir. Türk devletinin dış politikasının, dış etkinliklerinin doğrudan yansıdığı bir alan demektir. Dolayısıyla bizi çok dolaysız olarak ilgilendiren bir alan demektir. Bir sınıfın iç politikasıyla dış politikası bir bütün olduğuna göre, Türk burjuvazisine karşı mücadelemiz, onun dış politikasına ve bütün bir uluslararası etkinliğine karşı da bir mücadele demektir.

Bugün Türk burjuvazisi İsrail ile bir askeri ittifak kuruyor, bu bizi en dolaysız biçimde ilgilendiriyor. Suriye ile savaşın eşiğine geliyor, bu iç sınıf mücadelesini en dolaysız biçimde ilgilendiriyor; Güney Kürdistan'a durmadan askeri müdahalelerde bulunuyor, bu bizi dolaysız ilgilendiriyor. İran'a karşı sık sık gerilimler yaratıyor, bu bizi dolaysız ilgilendiriyor. Kıbrıs sorunu, Yunanistan sorunu bizi dolaysız ilgilendiriyor. Balkanlar'da Makedonya, Arnavutluk vb. ülkeleri kendi dolaysız etkinlik alanı haline getirmeye çalışıyor, elbette Amerikan taşeronluğu çerçevesinde, bu bizi dolaysız olarak ilgilendiriyor. Bugün Arnavutluk subayları bizim ülkemizde eğitiliyor. Muhtemelen Makedonya ile de böyle ilişkiler var. Kafkasya'da Azerbaycan, Ermenistan, Gürcistan vs. yine öyle.

Dikkat ediniz, bizzat Genelkurmay başkanı buraları turlayabiliyor. Bütün bunlar Türk devletinin fiili girişim, etkinlik sahaları olduğuna göre, bunlar bizim siyasi yaşamımızı, gündelik faaliyetimizi çok dolaysız olarak ilgilendiren yaşam alanlarıdır, etkinlik sahalarıdır. Dolayısıyla, burayla ilgili görevlerimizi öyle dünyaya ilişkin genel görevlerimiz kapsamında tanımlanmamak, çok daha özel ve yoğun bir ilginin konusu yapmak lazım. Zira bizi ilgilendiren çok daha dolaysız siyasal alanlardır buralar. Dolayısıyla bu toplumları tanımak, bu toplumların iç politika yaşamlarını tanımak, buradaki toplumsal mücadeleleri izlemek, buradaki sol akımları tanımak ve onlarla mümkün mertebe bağ kurmak, çok özel bir önem taşımaktadır.

Bu görevi nasıl somutlayacağız veya kongreden sonra MK bu görevi nasıl somutlayacaktır, ne yapacaktır? Bunu bilemiyorum, ama gündemine de bunu almak zorunda. Kongre, MK'nın önüne, MK şahsında partinin önüne, böyle bir görev koymak zorundadır.

Yaklaşık olarak altı maddelik bir görev alanı saydım. Buna yedinci bir nokta olarak ekleyeyim; uluslararası sorunlara ilişkin bugüne kadarki değerlendirmelerimiz ile yazılarımızın derlenmesini öneriyorum. Uluslararası sorunlara ilişkin değerlendirmelerimiz derken, 1. Genel Konferans'tan başlayan bir takım ana değerlendirmeleri (genel çizgileri, esas çerçeveyi veren yazıları) kastediyorum. Başta *Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler* yazısı olmak üzere, *Yeni Dünyü Düzeni ve Ortadoğu* değerlendirmesi, artı sonraki bir takım değerlendirmeleri ("Dünyadan Çizgiler" vb.) ekleyerek, bugünün dünyası üzerine en temel değerlendirmelerimizi içeren bir kitap çıkarmalıyız.

Artı, bugüne kadar gerek *Ekim*'de gerek PYO'da dünya olaylarına ve sorunlarına ilişkin olarak çıkmış bütün yazıları bir kaç kitap halinde bir an önce derlemeliyiz. Belki zayıf, çok geçici bir takım şeyleri bir ayıklamaya tabii tutmak kuşkusuz gerekecektir. Ama mümkün mertebe geniş tutarak, kronolojik değil de belli esaslara göre (konu, bölge, ülke vb.) bir sınıflandırmaya tabii tutarak, birkaç kitap halinde yayınlamalıyız. Bu kitaplar bizim elimizde ve elbette devrimci okurun elinde güncel dünya olaylarını izlemek için temel kaynak kitaplar olacaktır, dünya olaylarına ilgi gösteren herkesin de ilgisini çekecektir.

Ayrıca, *Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iraney.org>

başta olmak üzere, çeşitli temel yazılarımızdan yararlanan, ama en son gelişmeleri de hesaba katan bir özlü değerlendirme de parti kongremiz adına kaleme alınmak durumunda. Temel metinlerimiz bu gündeme bağli olarak delegeler tarafından yeniden incelendi. Eğer temel fikirler, temel yaklaşımlar –bir takım ayrıntıları kastetmiyorum, temel yaklaşımlardır esas olan– üzerinde kongrede bir rahatlık varsa, bunlar üzerinde anlaşılıyorsa, gerisi bu son gelişmelerin ışığında bunları biraz güncelleştirmek olacaktır. Bu konuda uluslararası durum üzerine ya da dünyada bugünkü durum üzerine maddeleştirilmiş, mümkün mertebe özlü biçimde ele alınmış, bir kongre karar belgesi kongre adına yayınlanmalıdır, bunu öneriyorum.

Artı, Ulaş yoldaş sunduğu kongre raporunu mümkün mertebe geliştirmeli, işlemeli, bir kitap formu halinde hazırlamalıdır. Bu, bu yeni biçimiyle kongre belgesi olarak sunulmayabilir. Tutanakları kongre belgesidir, ama Raporu üzerinde daha serbest çalışılacağı için, daha ayrıntılandırılacağı için, kongrenin temel fikirlerini işleyen, onun arka planını veren ayrı bir çalışma olacaktır bu. (...)

Sergen: Kısaca iki nokta eklemek istiyorum. Özellikle bizi çevreleyen bölgedeki bazı partilerle, yurtdışı örgütü üzerinden kurulmuş ilişkiler var. İran, Irak, Kıbrıs, Yunanistan vb. Ama bunlar çok da amaca uygun bir biçimde kurulmuş ilişkiler değil. Bizi çevreleyen bölgenin devrimimiz açısından önemi açık. Parti aşamasından sonra bizim bu ilişkileri gerçekten amaca uygun bir biçimde kurmamız, şu anda onlarla ilişkide olan yoldaşların şekilsiz ve rastgele ilişkisi olmaktan çıkarıp, daha amaca uygun hale getirmemiz gerekiyor. Birincisi bu.

İkincisi; partimizin programının, yanısıra eski-yeni bir takım temel değerlendirmelerimizin diğer dillere çevrilmesi, bunların yaygın bir şekilde tanıtılması için, çeviri bürosu gibi bir şey kurmak gerekiyor. Şu anda bu düzeyde olmayabilir. Ama şimdiden bunun alt yapısını döşemek için insanlarımızı özel olarak teşvik etmek, yönlendirmek, görevlendirmek gerekiyor.

Aykut: Biz uluslararası ilişkiler geliştireceksek, buna ilk adım olarak, programın ve programa kısa bir sunuşun (ki bu sunuşun uluslararası devrimci örgütlere ilişkin bir boyutu da olmalı) bir an önce çevrilmesi gerekir. Bunun internet aracılığıyla iletilmesi çok zor birşey değil. Bu, ilk anlamlı adım olmuş olur. Bizi şu ya da bu hareket tanıyacaksa, en temel metnimizden, en başta da programımızdan tanıyabilmelidir. Bu durumda, bizden ve bizim kendi pratik girişimlerimizden bağımsız olarak, bir diyalog kanalı açılacaktır böylece. İleriki sürece yönelik bir dizi şeyi çevirebiliriz, ama en temel belge olarak programımızı çevirerek başlasak, daha anlamlı ve işlevsel olur. Başta program olmak üzere, bütün temel metinlerimizin bir kitap olarak beş dile (Almanca, İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve Rusça) çevrilmesi hedeflenmelidir, bu bir karar olmalıdır.

Bahtiyar: PYO'muzun yurtdışı sayfalarında bir takım ülkelerle ilgili yayınlanan kimi değerlendirmeler, o ülkelerde yaşayanlar için de oldukça anlamlı olabilecek değerlendirmeler. Teknik alanda bir takım adımlar atacağımız bir durumda, PYO'nun yurtdışı baskısının yurtdışı sayfalarını, çalışmalarının olduğu ülkenin dilinde yayınlamayı tercih edebilir miyiz? Ayrıca yurtdışı çalışmalarının olduğu ülkelerde, tabii ki bu ülkelerin örgütüymüş gibi yönlendirmek anlamında değil, ama genel planda bir perspektif sunmak gibi bir görev de çıkarabilir miyiz? Bunu yabancı dilde ek sayfalar yayınlamak çerçevesinde soruyorum.

Cihan: Belli konulardaki en önemli değerlendirmelerimiz elbette çevrilebilir. Örneğin Arnavutluk'ta bir ayaklanma olmuş ve biz bunu anında değerlendirmişiz. Bu konudaki değerlendirmemizi güncelliği geçmeden çevirip yayınlayabiliriz.

(Devam edecek...)

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci politika ve taktiğin sorunları/1

Tutar bir büyük kentte bir jandarma karakoluna bomba atarsanız, orada 3-5 asker ölürse, bilmem kim gene iyi bir iş yaptı diyeceklerdir, buradan bakılabiliyor. Ama Türkiye'nin metropollerinde mücadelenin bugün belli bir biçimi, belli bir düzeyi, belli bir mantığı varken, sizin genel eylem çizginiz içerisinde bile bu eylem bir yere oturmuyorken, altı ayda bir "ses getirmek" adına böyle bir eylemi yaptığınız zaman, bunun işçi-emekçi kitleler üzerinde nasıl bir etkiyi yaratacağını düşünmememizle edebilir misiniz?

Bu tür eylemler aynı zamanda provokatif mantığı da olan eylemler. Ama bu temel bir bakış açısı sorunu. Soruna sınıflar düzleminden, mücadelenin o günkü düzeyinden, ihtiyaçlarından, kitlelerin o günkü düzeyinden ve psikolojisinden bakmak yerine sol gettonun psikolojisinden bakmak, birçok geleneksel sol grubun en temel zaafiyetidir. Şimdilerde buna güya bir tepki olarak bildiğimiz sosyal-reformizm çıktı. Birileri, solun bir kesiminin yanlış ve sorumsuz "sol"cu eylem çizgisini de, kitlelere karşı sorumluluk adına, mevcut rejimin icazet alanına geçişin manivelalarından biri olarak kullandılar. Kitlelerin çıkarları, kitlelerin duyarlılıkları, kitlelerin bilinç düzeyi vb.'nin arkasına sığınan ve en iyi ifadesini EMEP şahsında bulan kuyrukçu liberalizm kendini buradan giderek rasyonalize etmeye çalıştı.

Tartışma gündeminin kapsamı

Tuna: Yürütülecek tartışmanın önden belli açıklamalara ihtiyacı var. "Taktik Komisyonu/Notlar" başlıklı önümüzdeki metin, taktik mücadelenin temelde bir dizi alanla; programla, stratejiyle, örgütle, eylemle olan ilişkisi ve nasıl bir taktik mücadele gibi daha genel bir çerçeve taşıyor. Taktik komisyonu tartışmaya bizim taktik mücadeledeki zorlanma alanlarımızla başlamadı. Bunun üzerinde daha sonra yoğunlaştırmak üzere, önce alt parçalarda (anti-emperyalizm sorunu, demokratik hak ve özgürlükler sorunu, Kürt ulusal sorunu ve ekonomik mücadele temel alanlarında) bir tartışma yürüttü. Bu alt başlıkların ve buradaki taleplerin bugünkü siyasal durumla bağlantılı ele alınışı ile ilgili bir tartışmanın üzerinden, bu alanlara döndü. Önümüzdeki metin alttaki konularla ilgili yapılmış tartışmaların üzerinden ortaya çıkmış bir metin. Sadece bu metin üzerinden tartışmak bir parça dağıtıcı olacak, daha doğrusu yoğunlaşma açısından problem yaratacak. Metnin içerisinde bir dizi yerde, alt konulara ilişkin göndermeler var ve bir ilk kısa metin olarak yazılmaya çalışıldığı ölçüde de yeterince açılmış değil. Buradaki tartışmada, temel eksenler üzerinden o örnekleri tartışıp, bunun üzerinden yeniden metnin tartışmaya çalıştığı düzeye dönebiliriz. Önümüzdeki metin üzerinden yapılacak tartışmadan sonra, alt konuların nasıl ele alındığı tartışılabilir. "Taktik Komisyonu/Notlar", tartışma notlarından öteye, belli noktalarda bitmiş bir metin gibi duruyor, ama böyle bakılmamalı. Belli ifadelerde kaymalar olmuş olabilir, ifadeye ilişkin sorunlar üzerinde durulmamalı. Önemli olan, metnin temel tartışma konuları üzerinden bir yoğunluk sağlayabilmesi.

Cihan: Politika yapabilmek için öncelikle çeşitli konularda politik açılımlara sahip olmak gerekiyor. Bu demokrasi mücadelesidir, emperyalizme karşı mücadeledir, yığınların gündelik istemleri uğruna mücadeledir, Kürt sorunudur. Bunun çok değişik alanları var ve bunlar kendi içinde alanlar. Burada konumuz, bu tek tek sorunlar alanını kendi içinde ele almak ve irdelemek değildir. Burada konumuz tüm bu sorunlar alanını kesen bir ortak payda üzerinden, devrimci taktiğin, pratik devrimci politikanın sorunlarını tartışmak, tek tek sorunlar alanına da buradan bakmaktır. Biz taktik mücadelenin sorunlarıyla ilgili yine bir komisyon kurabilir, fakat bu arada Kürt sorununa ilişkin taktik açılım sorununu bir başka komisyona verebilirdik. Kürt sorunu komisyonu olurdu bu sonuncusunun adı, genel olarak taktik komisyonu değil. Ama biz, ön hazırlık sürecinde sınırlı sayıda yoldaşla çalıştığımız ölçüde, hem genel planda taktiğin ve taktik mücadelenin sorunları (ilkeleri ve pratik sorunları), hem de daha özgül planda, çeşitli temel siyasal sorunlarda döneme ilişkin taktik platformumuzun ortaya konulması gibi, epeyce

geniş, biraz karmaşık ve dağıtıcı bir görev alanı tanımlamış olduk bu komisyona.

Aykut: Deyim yerindeyse, taktik önderliğin genel ve özel, temel ve güncel sorunlarını birarada ele alan bir komisyon.

Cihan: Evet, bugünkü gündemimiz taktik önderliğin sorunları. Şu veya bu alandaki taktik açılımımız değil, buna dikkat edelim. Kürt sorununda, demokrasi sorununda, anti-emperyalist mücadele sorununda vb. taktik açılımlarımız ya da dönemsel taktik platformumuz ayrıca tartışılacaktır. Şu an ise devrimci taktiğin, taktik politika üretbilmenin, bunu başarıyla hayata geçirebilmenin genel ve özel esaslarını, bu alandaki sorunları tartışacağız.

Devrimci taktiğin temel önkoşulları

Ben genel planda bazı noktalar üzerinde durmak istiyorum. Öncelikle belirlenmesi gereken şu; politika yapmakta yeterince başarılı olamadığımızı uzun bir dönemdir söylüyoruz. Bu nereden geliyor? Bu sorunun da yanıtını kolaylaştırmak için genelden özele bazı temel noktaları sıralamaya çalışacağım.

Devrimci politika yapabilmek için, herşeyden önce sağlam bir teorik temele, açık ve net bir programatik çerçeveye ve bunun bir parçası olarak, devrimci bir stratejik çizgiye sahip olabilmek gerekiyor. Elbette politika bunlarsız da yapılır. Ama bu dar ve kısır, gelecek perspektifinden yoksun, günübirlik, kendiliğindenci ve dar pratikçi bir politika olur. Ya da Bernstein'ın veciz sözlerinde ifadesini bulan, "Hareket herşey, nihai hedef hiçbir şey!" anlamında reformist bir burjuva ya da küçük-burjuva politikası olur. Reformizmin ifadesi olan, aslında temelde yine de ideolojik kökü olan, fakat devrimci stratejik bir hedefi, gelecek ufku olmayan bir politika yapış tarzı olur bu.

Devrimci politika yapmanın temel koşulu, herşeyden önce, devrimci bir teorik temele ve programa, bu çerçevede devrimci bir stratejik çizgiye sahip olabilmektir. Çünkü devrimci politika ve taktikler, bu stratejik hedefe ulaşabilmek içindir. Ama, eğer genelde bir programınız ve stratejik çizginiz varsa, ve doğal olarak pratikte ona hayat vermek istiyorsanız, bu durumda politika yapmasını başarmak durumundasınız. Genel doğrularınızı kitlelere gündelik mücadele içerisinde kavrayabilmek, onları kendi stratejik hedef ve amaçlarınıza politika yaparak kazanmak, onların bilinç ve örgütlenmelerini aynı stratejik hedef çerçevesinde başarıyla geliştirmek, hoşnutsuzluk ve hareketliliklerini daha ileri noktalara yine başarıyla yönlendirebilmek durumundasınız. Bu doğru ve isabetli devrimci taktiklerle, başarılı bir politika üretme pratiğiyle sağlanabilir ancak. Politika yapamadığımız ölçüde, taktik çizgi üretmediğiniz ölçüde, bunu hayata geçiremediğiniz ölçüde, belirlediğiniz genel programatik hedefler, saptadığınız

genel stratejik çizgi, kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Güç, politika yapılarak kazanılır. Devrimci politika, ancak bir stratejik perspektif içerisinde yapılabilir. Ama devrimci bir stratejik çizgiyi adım adım hayata geçirebilmek de, ancak doğru devrimci taktikler ile, ancak pratik politika üretmekle ve o politikayı başarıyla uygulamakla olanaklı olabilir.

Geçmiş sürecimiz üzerine değerlendirmeler

Biz politika yapmakta belirgin biçimde yetersiz kaldık diyoruz. Hareketimizin gelişme süreçleri irdelendiği zaman, buna çeşitli nedenler göstermek mümkün. Nitekim örgütsel gelişmemizin değişik safhalarında, bu konudaki yetersizliklerimizi, bunun nedenlerini tartıştık da. Ama ben, bu kısa tartışmada, bizim gelişme sürecimiz içerisinde politika yapamamanın sorunları üzerinde durmak istemiyorum. Tartışmayı bir başka yana çekmek, vurguyu bir başka alana yapmak istiyorum.

Biz, parti olabildiğimiz bir safhada, artık politika yapabilmek, bunu başarabilmek durumundayız. Parti öncesi örgüt olduğumuz bir dönemde, politikadaki yetersizliklerimizin, bir sınıf adına toplumun karşı karşıya bulunduğu çeşitli somut sorunlar ya da durumlara ilişkin olarak politik açılımlar yapamamamızın anlaşılır bir yanı vardı. Ama bir sınıfın partisi olmak iddiasıyla siyasal mücadele sahnesine, demek oluyor ki sınıflar mücadelesi alanına çıktığımız bir dönemde, politika yapabilmeyi mutlaka başarabilmek durumundayız. Biz bir propaganda örgütü değiliz; genel ilkelerimizin, genel doğrularımızın propagandasıyla yetinmeyiz. Kendi doğrularımızı, kendi politik açılımlarımızı kitlelere anlatmak, kitleleri mücadele içerisinde bu doğrulara kazanmak ve sınıfın ve kitlelerin mücadelesini ileriye taşımak sorumluluğu ile yüzyüze olan bir devrimci örgütüz. Bütün bunlar hep gelip politika yapma, başarılı bir politika pratiği sorununa bağlanıyor.

Pratik politikada en önemli sorunumuz neydi? Biz çok erken tarihlerde politikayı özgülleştirememek gibi bir yetersizlikten yakındık ve politikayı özgülleştirmenin de çok büyük ölçüde bir yerel inisiyatif sorunu olduğunu söyledik. Parti öncesi bir örgüttük, öncelikle bir teorik temele, stratejik çizgiye sahip olmamız gerekirdi, demiştik. Ama bu hiçbir biçimde bizim gelişme sürecimiz içerisinde politik sorunlara, akan mücadelenin sorunlarına ilgisiz kaldığımız anlamına gelmiyor. Tersine, biz bir dönem temel teorik sorunları, ortaya bir program çıkarabilmenin sorunlarını ihmal edecek denli, gündelik politika üzerinde durduk. İlk temel metinlerimizde Türkiye'deki siyasal gelişmelerin seyrine, sınıf hareketinin gelişme durumuna, kitle mücadelesinin aldığı örgütsel ve pratik biçimlere çok özel bir ilgi vardı, buna ilişkin sayısız değerlendirmelerimiz vardır. Bu nereden gelmektedir? Siyaset sahnesine devrimci bir politik akım olmak iddiasıyla çıkmıştık ve politik sorunlara ve gündeme ilgisiz kalan bir hareketin devrimci kimliğini dahi koruyamayacağı konusunda açık bir bilince sahiptik.

Bu bilinçle hareket ettik ve gündelik politikaya fazlasıyla ilgi gösterdik. Ama öte yandan biz, bir başka konuda da açık bir bilince sahiptik; geleneksel sol hareketin 20-30 yıllık deneyiminden çıkartılmış bir önemli sonucumuz daha vardı: Eğer sağlam bir teorik temeliniz yoksa, eğer isabetli bir stratejik çizginiz yoksa, gündelik politikadaki başarınız kendi içinde çok fazla birşey ifade etmez, kalıcı bir sonuç yaratmaz ve dolayısıyla sizi bir yere götürmez. Doğru devrimci

Bir stratejik çizgi ancak politika yapılarak hayata geçirilebilir, dedim. Bu aynı zamanda şu demektir: Kitleler ancak politika yapılarak, bunun için de kuşkusuz ortaya bu politikalara temel oluşturacak bir program konularak kazanılabilir. Ama kalkıp sınıfa, “iyi bir program yaptık, gelin bu programın bayrağı altında birleşin!” demek, kendi başına hiçbir sonuç yaratmaz. Bu sadece bir propagandadır, bugün hiçbir karşılığı olmaz bunun. Biz bu propagandayı dün de yaptık, bugün de yapıyoruz ve yarın da yapacağız, bu genel bir sosyalist propagandadır. Ama bu propagandamızın etki bulabilmesi için bile, bizim gündelik mücadeleler içerisinde kitlelerle buluşabilmemiz lazım. Pratikte politika yapmayan, ajitasyon yapmayan, kitleleri eyleme çekme, ya da şu veya bu biçimde zaten harekete geçmiş kitlelerle birleşme çabası içinde olmayan bir hareketin propagandasının da hiçbir değeri ve somut etkisi olmaz.

bir stratejik çizgiye bağlanamamış bir gündelik çabanın geleceği yoktur. Bunu ‘70’li yılların pratiği üzerinden çok net bir biçimde görebiliyoruz. Devrimci akımlar gerçekte programsızdı, gerçekte isabetli bir stratejik çizgiden yoksundu, akan mücadelenin içinde onunla birlikte sürükleniyorlardı. Stratejik hedef derken, biçimsel olarak saptanmış bir genel stratejik formülasyonu kastedmiyorum. Gerçekten teorik bir tahlile dayanan, programatik bir çerçeveye oturan, iyi özümsemiş sağlam bir stratejik hedeftir söz konusu olan. Biz buna temelde iktidar perspektifinin doğru bir biçimde ortaya konulması ve özümsemişi de diyebiliriz. Ancak böyle bir stratejik çizgiye sahip olduğunuz koşullarda, yapılan politikanın bir geleceği, yarattığı etkinin az-çok bir kalıcılığı olabilir. Bizim öte yandan, geçmişin deneyimlerinden ve eleştirilerinden çıkarılmış bir de böyle bir bilincimiz vardı.

Ama biz bu ikisi arasındaki dengeyi çok başarıyla kurabildik diyebilecek durumda da değilim. Bir taraftan teorik temeli, programatik çerçeveyi, stratejik çizgiyi ortaya koymayı belli bir yoğunlukla götürürken, öte yandan da gündelik politikayla, kitlelerin akan mücadelesiyle ilgilendik, ona başarıyla ya da yeterince karşılık vermeye çalıştık diyemiyorum. Çünkü biz buna güç yetirebilecek normal bir gelişim seyri yaşamadık. Çok özel koşullarda, çok ciddi güçlüklerle yüzyüze kalarak ve bu denli kısa tarihimizde yer yer tuhaf ve talihsiz bir takım sorunlar yaşayarak bugüne geldik. Ama toplamında bakıldığı zaman sorun şudur; temel sorunlar üzerinden ortaya bir programatik çerçeve çıkarabildik ve bunu hiç de aydınca bir sapmaya düşmeden, hiç de yaşamın sorunlarından, kitlelerin mücadelesinden kopmadan ya da en azından ona hiçbir biçimde ilgisiz kalmadan yapmayı başarabildik.

Kitlelerin mücadelesine ve siyasal olayların akışına her zaman ilgi gösterdik dedim; bizim düşünsel birikimimiz, yaşamın gerçek sorunlarına ilgi gösterdiğimiz iyi bir kanıttır. Çok erken bir tarihte, daha ‘91 yılı başında, “Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi” isimli bir derleme yaptık. Hem akan kitle hareketinin gelişme durumuna ve hem de siyasal olayların somut seyrine, onun somut özelliklerine hep ilgi göstermeye çalıştığımızın bir kanıtıdır bu kitap. Sonraki dönemde, özellikle ‘90’lı ilk yıllarda, teorik çabamızı zayıflatacak ölçüde bu konuda bir ilgi yoğunlaşması yaşamak durumunda kalabildik. Teorik çabamızı zayıflatacak ölçüde diyorum, ama bunu bir zaaf saymıyorum kesinlikle. Zira devrimci bir politik akım hiçbir biçimde politik yaşamdan kopmamalıdır. Sözün burasında, şu ana kadar henüz sözünü etmediğim bir olguya, güç yetersizliği olgusuna değinmek durumundayım. Elde asgari kadrosal güçler olsa, teorik ve pratik cephe elbette birarada gider. Fakat bizim hangi koşullarda, ne tür güç ve olanaklarla yola çıktığımız ve daha yolun başında ne türden

sorunlarla karşı karşıya kaldığımız da bilinmektedir. Keşke güçlerimiz yeterli olsaydı da, partileşme sürecinin tüm önceliklerine birarada kilitlenmeyi başarabilseydik. Ama bu gücümüz yok diyerek, mevcut sınırlı güçlerle teorik alana kapanmak da söz konusu olamazdı. Bunu yapmak, örgütsel temeliniz ve kitlelerle bağınız olmadığı ölçüde, sizin için kaçınılmaz bir biçimde bir takım zaafaların üreme alanı olurdu ve sizi oportünist bir yozlaşmaya götürürdü. Siyasal olayları izledik, gelişmeleri değerlendirdik, kitle hareketinin seyrini değerlendirdik, dedim. Ama bu kendi başına politika yapmanın gerekleri konusunda üstümüze düşeni yaptığımız anlamına gelmiyor. Bir hareket siyasal durumu, kitle hareketinin seyrini, onun ortaya çıkardığı sorunları çok

iyi izleyebilir, ki bunlar önemlidir, bunlar politik bir çizgi izleyebilmek bakımından gerekli ve zorunlu önkoşullardır. Ama artı, bütün bunlar bir politik müdahale zemini içindir. Yani siz bir politik müdahaleyi gerçekleştirebilmek için bu değerlendirmeleri yaparsınız. Politik müdahale yapmak iki anlama gelir; bir yandan gelişmeye karşı bir alternatif politik tutum ortaya koymak durumundasınız, öte yandan onu hayata geçirebilmenin yollarına, yöntemlerine, araçlarına, örgütsel biçimlerine açıklık kazandırmak durumundasınız. İşte biz, bu ikinci alanda yetersiz ve başarısız kaldık.

Gücü olmayan politika yapamaz! Bu genel bir doğrudur. Ama politika yapamayan da güç kazanamaz! Bu da aynı gerçeği tamamlayan bir diğer doğrudur. Bu ikisi arasında organik bir bütünlük ve hayatın içerisinde rasyonel bir dengeyi kurabilmek gerekir. Bizim çoğu kere politika üretemememizin gerisinde, önerilen alternatif pratik politikanın işlevsiz kalması, karşılıksız kalması, sahipsiz kalması duygusunun özel bir rolü olmuştur. Örneğin bir KESK kongresi oluyor ve siz bu kongre sınırları içerisinde alternatif bir politika önermek istiyorsunuz. Ama gücünüz yoksa, bu konuda bir politika belirlemek, bu konuda bir değerlendirme yapmak bile sizin için anlamlı bir ihtiyaç olmaktan çıkabiliyor. Ama öte yandan da, böyle fırsatları kaçırdığınız ölçüde bir türlü güç de olamıyorsunuz. Sizi orada bir politik alternatifle karşısında göremeyen kamu emekçisinin size olan ilgisi varsa azalıyor, yoksa oluşmuyor, siz şansınızı iyice kaybetmek durumunda kalabiliyorsunuz.

Pratik politikadaki yetersizliklerimizi aşmalıyız

Sorunu açıklama ihtiyacı biraz geçmiş süreçte girmeme yolaçıyor. Yeniden partili süreç üzerinden söyleyecek olursam, temelde anlatmak istediğim şey şu: Parti olduğumuz bir aşamada biz pratikte uygulanacak alternatif politikalar üretmek ve bunları hayata geçirmek, kitlelere maletmek için en azami çabayı sarfetmek durumundayız. İşte taktiğin sorunlarını bu en işlevsel alanından kavrayabilmeli, politikayı bu amaca dönük olarak üretebilmeli ve pratikte gerçekleştirebilmeliyiz. Biz, süreçleri iyi tahlil eden, kitlelerin içinde bulunduğu durumu ya da pratik davranışı iyi değerlendiren, onun yönünü, olanaklarını, güçlüklerini iyi gören bir hareket olmaktan, bununla sınırlı kalmaktan mutlak biçimde çıkmalıyız; bütün bunlar bizde artık pratik bir davranış çizgisine dönüşebilmeli ve biz davranışımızın taktiğini üretebilmeliyiz. Devrimci taktik devrimci anlamını tam da burada, yani pratiğe müdahale yeteneğinde bulur. İşte bizde aksayan en temel, en can alıcı alan bu.

Ama sorunun can alıcı noktası da budur, buradadır.

Kuşkusuz son birkaç yıldır, özellikle 3. Genel Konferans sonrasında, çeşitli gelişmeler ve sorunlar karşısında (toplum düzeyinde olmasa bile, hiç değilse faaliyet alanlarımızda) taraf olmaya, müdahale etmeye, belli politikaları üretmeye ve uygulamaya çalışıyoruz, bu çerçevede belli girişimlerimiz ve bazı deneyimlerimiz oldu. Burada bunların dökümünü yapmak gerekmiyor. Biz politika yapmaya çalıştık, ancak bunlar, politika yapabilmeyi, kitle hareketinin akışına, kitlelerin eylemine müdahale edebilmenin ilk örnekleri, ilk deneyimleri sayılabilmeli. Biz mevzi direnişlere de müdahale ettik, biz 1 Mayıs gibi olaylarda da bir politik tutumun ve pratiğinin sahibi olduk vb. Sadece son yıl üzerinden söylemiyorum bunu. Bir varoş dalgasının doğduğu dönemde yönelimini kaybetmeyerek rahatlıkla bazı şeylere vurgu yapmayı başarabilmek bile bir taktik tutumun ve tercihin ifadesidir. Zira taktik sürükleniş diye de bir şey vardır, bundan kaçınabilmek de doğru devrimci bir politik tutum ve taktik sorunudur. Gazi döneminde bizim gösterdiğimiz tutumun en özgül, en dikkate değer yanı budur; olayların ardından sürüklenmemektir. Çünkü taktik her zaman stratejik önceliğe bağlıdır. Güncel planda belli bir olay öne çıkmış olabilir, o olayı kendi sınırları içinde önemli de görebilirsiniz. Ama özgül bir alanda bugün öne bu çıktığına göre bugün asıl olan budur demek, her zaman doğru bir taktik tutum değildir, çünkü bu, doğru bir stratejik perspektifin ürünü bir davranış değildir. Bu kendini anlık ya da konjonktürel gelişmelere, onun rüzgarına kaptırmaktır ki, olayların ardından bir tür kendiliğindenci sürükleniştir.

Bu açıdan bakıldığında (biraz rahat konuşuyorum, bugüne kadarki pratiğimizi, emeğimizi küçümsemek için söylemiyorum, sadece partili kimlikle birlikte bu alanda büyüyen ağır sorumluluğa vurgu yapmaya çalışıyorum), bugünden itibaren, bizim olayların mahiyetini ve gelişme yönünü doğru görmemiz, doğru yorumlamamız herhangi bir üstünlük değildir. Bu çok önemli olmakla birlikte, yalnızca bir ilk adımdır, bu anlamda kendi başına bir şey ifade etmez. Biz her duruma karşı yapılacak işi, izlenecek tutumu, atılacak şiarı, yapılacak çağrıyı, kullanılacak aracı, başvurulacak yöntemi somut olarak saptayabilmeliyiz ki, taktik gerçek devrimci (o dönüştürücü, o kitleleri eğitici ve yönlendirici) işlevini ve zeminini bulabilsin. Örneğin bugün metal işçisinin sendika bürokrasisine karşı bir başkaldırı var. Bu nereden doğuyor, kitlelerin bu tepkisinin anlamı nedir, metal işçisinin geçmiş birikimleri nelerdi, bugün bunu başarabilmesini olanaklı kılan nedir, kitle hareketinin diyalektiği ya da gelişme mantığı bakımında bunun anlamı, önemi nedir? vb... Oturulup pekala bu konuda bir yazı yazılır ve bu çok iyi bir makale de olabilir; ama bu sınırlar içerisinde bu bir değerlendirmedir yalnızca. Bu, sadece dünyayı yorumlamaktır, deyim uygunsu. Önemli olan, bugün metal işçisinin açığa çıkan tepkisini iyi kavrayarak, onun dinamiklerini, birikimlerini, o kendiliğinden özelliğini değerlendirerek, ona bilinçli bir yön vermenin sorunlarına açıklık getirebilmektir. Biz bugün ne diyeceğiz metal işçisine? Çeşitli durumlara karşı ne diyeceğiz? Bu soruna açıklık getirmek ve bunu hayata geçirme pratiği içerisinde girmek -devrimci politika yapmanın kendisi budur, asıl anlamını burada bulur.

En başından itibaren siyasal olaylarla ilgili bir hareket olduk; ama en azından ilk yıllarda, bu çok büyük ölçüde olayları kavramak, yorumlamak, gelişme yönüne işaret etmek sınırları içerisinde kaldı, demiştik. Bunun çok değişik nedenleri var, burada

Genel politikamızı kendi alanlarında özgüleştirecek olanlar elbette ki genel değerlendirmelerimizi hareket noktası olarak alacaklardır. Döneme, duruma, şu veya bu çalışma alanına ilişkin değerlendirmelerimizi, örgüt ve mücadele biçimlerine bakışımızı veri olarak kullanacaklardır. Bunları alıp kendi özgül alanında belli bir biçime sokmak ve onu kitlelerle birleşmenin bir imkanına dönüştürmek, yerel örgütün kendi sorunu. Yerel örgüt birimleri genel planda hareketinin önderliğinden öğrenecektir, hareketin önderliği de somut uygulamalar sayesinde örgütün kendisinden öğrenecektir. Ve ancak bu karşılıklı iletişim olduğu koşullarda, bir hareketin önderliği de giderek hayata daha yakın, özgüllüğe daha yakın bir kapasite ve deneyim kazanabilecektir.

girmek gerekmiyor. Ama geline yerde bir politik hareket olduk. Biraz yavaş da olsa, zamana fazla da yayılsa, emek harcayarak bir birikim oluşturduk, bir parti iddiasıyla ortaya çıkabilecek duruma ve aşamaya geldik. Artık sınıfın karşısına öncü bir parti olarak ve öteki sınıfların karşısına devrimci sınıfın partisi olarak çıkacağız. İşte bu aşama, politikada ustalaşmayı gerektirir. Biz politikada ustalaşmayı başaramazsak, en iyi teoriyi, en iyi programı, en iyi stratejik çizgiyi ortaya koysak bile, bu kendi başına hiçbir şey ifade etmez, bizi bir yere götürmez. Bir programa ve stratejik çizgiye hayat verecek olan taktik politikadır. Bu açıdan pratik politika yapmayı çok önemsemeliyiz. Basit bir doğruyu ifade etmiş gibi oluyorum, ama hayat içerisinde çoğu kere de gerekleri unutulmuş bir doğru olduğu için bu, özellikle altını çizmek gerekiyor.

Bir stratejik çizgi ancak politika yapılarak hayata geçirilebilir, dedim. Bu aynı zamanda şu demektir: Kitleler ancak politika yapılarak, bunun için de kuşkusuz ortaya bu politikalara temel oluşturacak bir program konularak kazanılabilir. Ama kalkıp sınıfa, "iyi bir program yaptık, gelin bu programın bayrağı altında birleşin!" demek, kendi başına hiçbir sonuç yaratmaz. Bu sadece bir propagandadır, bugün hiçbir karşılığı olmaz bunun. Biz bu propagandayı dün de yaptık, bugün de yapıyoruz ve yarın da yapacağız, bu genel bir sosyalist propagandadır. Ama bu propagandamızın etki bulabilmesi için bile, bizim gündelik mücadeleler içerisinde kitlelerle buluşabilmemiz lazım. Pratikte politika yapmayan, ajitasyon yapmayan, kitleleri eyleme çekme, ya da şu veya bu biçimde zaten harekete geçmiş kitlelerle birleşme çabası içinde olmayan bir hareketin propagandasının da hiçbir değeri ve somut etkisi olmaz. Kitleler böyle bir propagandaya dönüp bakmazlar bile. Ama politika pratiğinde yeri olan bir hareketin genel planda ne dediğine de döner bakar genellikle işçiler. Siz Ceyhan'daki bir toplu sözleşme anlaşmazlığından çıkan grevi bir yanından tutmaya başlarsanız, o zaman tartışma gündemine girersiniz, işçiler size ilgi göstermeye başlarlar; bu hareket nedir, genelde iddiası nedir, ne savunuyor sorusu hiç değilse ileri işçiler için özel bir sorun haline gelmeye başlar, merak edirsiniz, izlenirsiniz, incelenirsiniz. Yarın politik ortam biraz yoğunlaştığında işçiler bize, sizin programınız nedir diye sormaya bile başlarlar. Politika yapmanın ve pratik müdahalenin büyük hayati önemi budur.

Politika, görünürde teorinin türevidir, programın türevidir, stratejinin türevidir, ama gerisin geri de tüm bunlara hayat verebilen, onları olanaklı kılabilecek, gerçek yaşamda maddi bir güce dönüştürecek olan şeyin de kendisidir taktik politika. Devrimi hazırlayacak olan evrimdir. Nicelik birikimleri olmadan nitelik sıçramalar olamıyor, evrim olmadan devrim olamıyor. İşte bu anlamda politika yapmak, gerçekte kitleleri devrimci hazırlamaktır. Devrim kuşkusuz ki

nesnel dinamiklerle oluşur ve olgunlaşır, bunu bir yana koyuyorum. Ama bir şey anlatmaya çalışıyorum; politika kitleleri devrimci hazırlayabilmektir, yani evrimi tüketebilmektir, devrimci ulaşabilmektir. Ki bu öznel çaba da, son tahlilde, devrimi hazırlayan ve olgunlaştıran nesnel süreçlerin ayrılmaz bir parçasıdır.

Taktik sorunu tüm kapsamıyla ve boyutlarıyla kavranmalıdır

Politika yapmanın ya da taktiğin çeşitli kategorileri ya da alanları vardır. Taktik sorununu çok değişik kategoriler içerisinde düşünebiliriz. Bu çoğu kere tekyanlı, salt belli biçimler içerisinde, belli sınırlı sorunlar çerçevesinde anlaşılabilir. Örneğin legalitenin kullanılması, genel ilkesel yönü olan bir

sorun, ama devrimci taktiğin bir alanıdır. Ya da sendikalar sorunu, seçimler ve parlamento platformunu kullanmak sorunu, bunlar da teorik-ilkesel çerçevesi olan taktik sorunlar alanı. Örneğin parlamento taktiğimiz nedir, sendikalar taktiğimiz nedir, legalitenin istismarında taktiğimiz nedir, diye sorulur. Devrimci taktiğin bir böyle bir yanı, bu türden bir alanı var. Bunlar, ilkesel ve teorik çerçevesi olan, taktik sorunlar alanıdır. Bu, işin bir yanı.

İkincisi; siyasal durumun bir akışı ve kitle hareketinin bir gelişme seyri vardır. Genel planda olayların bir seyri vardır. Burada durum değerlendirmesi yapmak, bir taktik açıklık alanıdır. Taktik durum nedir? Yani içinden geçilmekte olan dönem ve durum nedir; sınıf ilişkileri alanında durum nedir, siyasal ilişkiler alanında nedir, bölgesel ve uluslararası alanda nedir? Nasıl bir konjonktürden geçiliyor? İşte buna açıklık getirmek, taktiğin sorunudur. Artı, bu temel üzerinde, mücadelenin seyri nedir? Kitle hareketinin seyri ve düzeyi nedir, aldığı biçimler nelerdir. Hareketin ortaya çıkardığı mevcut ve somut eylem biçimleri nelerdir, yarattığı somut örgüt biçimleri nelerdir ve bunların karşısına neyle, nasıl bir politika ve pratik müdahale hattı ile çıkılır? Kitlelerin bugünkü eylemi daha ileri bir eylem düzeyine nasıl çıkarılır ya da kitlelerin kendiliğinden bir eylemine daha bilinçli ve genelleşmiş bir ifade nasıl kazandırılır? Bu çerçevede tüm bunlar taktiğin sorunlarıdır. Tüm bu sorunların doğru ve isabetli yanıtlarını ortaya koymak, taktik çizgide açıklık demektir. Bir partinin bütün bunları başarıyla hayata geçirebilmesinin sorunları da aynı şekilde taktiğin sorunlarıdır. Partinin bu dönemki çalışma tarzı nedir? Bunun genel bir kalıbı yoktur, bu taktik durumla çok bağlantılıdır. Parti bu dönem kitleler içerisinde nasıl çalışacaktır? Bu bir dizi etkene bağlıdır; genel siyasal duruma, partinin durumuna, sınıfın durumuna, karşı-devrimin, egemen sınıfın durumuna vb. bağlıdır. Yani bu tümüyle somut ve özgül bir değerlendirme sorunudur. Bunlar hep politika yapmanın sorunları kapsamına girer.

Bunu şundan dolayı da söylüyorum: Komisyon tarafından hazırlanan metinlere baktığım zaman, daha çok talepler üzerinden, taleplerin taktik planda formülasyonu üzerinden yoğunlaşan vurgular var. Sanıyorum, biraz genel politikalarımızı özgüleştirememek ya da örneğin emperyalizme karşı devrimci bir perspektif koyup da güncel planda anti-emperyalist mücadele platformunu ya da taktik istemlerini bugüne kadar yeterli somutlukta oluşturamamak, bunları bu kongre platformunda mutlaka oluşturmak ihtiyacı çerçevesinde, vurguların ağırlık merkezi biraz buraya kaymış. Ama devrimci taktiğin genel kapsamı ve unsurları düşünüldüğünde, burada belirgin bir darlık, daha doğrusu bir tek yanlılık, tek boyutluluk da var, buna dikkat etmemiz gerekiyor. Taktik denildiğinde, en başta akla gelmesi

gereken, izlenecek devrimci davranış çizgisi, bununla bağlantılı olarak, mücadele ve örgüt biçimleri sorunudur.

Bayram: Ve sloganlar sorunu...

Cihan: Evet, bu çerçevede sloganlar sorunu; eylem sloganı sorunu, örgüt sloganı sorunu. Mesela, güncel bir olay üzerinden gidelim, şu dönemde metal işçisine biz ne diyeceğiz? Kazanabileceği örgütsel mevzi nedir? Metal işçisi bir sendikadan kopuyor, ötekine gidiyor. Biz bu işçiye, “aman gitme, bunların hepsi birbirine benziyor” diyemeyiz, çünkü bu gidiş şimdiki eylemsel dinamizmin kendisi zaten. Bir çeteye karşı birikmiş öfke ve tepkiyi işçiler böyle açığa vuruyorlar. “Aman diğerine gitmeyin, diğeri de bunun gibi” demek, kendi başına işçilere fazla ve anlamlı bir şey demek değildir. Bu, işçilere bir gerçeği anlatmaktır, ama bu gidişin önüne dikilerek yapılmaz bu. Siz işçilere diyeceksiniz ki; “sendikanıza sahip çıkmadan, dahası bu sahip çıkışın bir ilk adımı olarak işyeri düzeyinde mevzi tutmadan (mesela bu çerçevede temsilcilik sorunu, işçilerin seçtiği temsilcilerin sendikalara kabul ettirilmesi sorunu önplana çıkarılabilir), tuttuğunuz bu mevzi üzerinden sendika bürokrasisine karşı amansız bir mücadeleye girişmeden, sendika değiştirdiyseniz de değişen bir şey olmayacaktır.” Bu, işçilere bir alternatif önerilebilir, eylemin alacağı örgütsel biçimler ya da yaratacağı örgütsel mevziler planında onlara bir yön verebilmektir.

Biz bu konuda mutlaka bir şeyler söyleyebilmeliyiz. Çok ilginçtir, bugün DISK genel başkanı bile bunun üzerine demagoji yapabiliyor; Türk-Metal yönetimini suçlayarak, bunlar işçinin seçtiği temsilciliği bile kabul etmiyorlar, diyebiliyor. DISK’de bu genel bir uygulama mıdır, bilmiyorum. Yasalar temsilcinin sendika tarafından atanacağını hükme bağlıyor. Ama işçiler bu konuda bir mevzi kazanabilirler, buradan sendikalar yasasına yönelik bir tepki örgütlenebilir. Örneğin, burada hem işçilere bir mücadele mevzisi kazandırmak (sendika bürokrasisi karşısında eylem yeteneği alanında bir mevzi), hem de bu noktada sendikalar yasasına karşı işçilerin politik tepkisini geliştirmek, sendikalar yasasını fiilen boşa çıkarmak, büyük bir önem taşıyor. Taktik işte bunları üretebilmeli. Politika yapmak budur, bu konularda açıklıklar oluşturmak ve eylem içindeki işçilere sunabilmektir.

Bizim yayın çizgimizi bu noktada belirgin bir biçimde gözden geçirmemiz gerekiyor. Yeni dönemde, henüz partinin üyesi bile olmayan, partinin teorik temelini ve ideolojik çizgisini özümsemekten uzak, genel teorik birikimi zayıf, strateji bilmeyen, politika bilmeyen insanları sırf eli kalem tuttuğu için yazar olarak kullanmaktan kaçınmak gerekir. Hareketi kimler yönetiyorlarsa, yayın organlarımızın muhtevası da çok büyük ölçüde onlar tarafından üretilen metinlerle belirlenebilmelidir. Politik yayında güncel olaylarla ilgili daha çok genel yorum ve teşhir yazıları yer alıyor. Ben yayın organlarımızın bu tür genel teşhir yazılarıyla çok yüklenmemesi gerektiğini düşünüyorum, zira aynı teşhiri herkes, tüm sol gruplar yapıyorlar. Herkesin yaptığını bir de biz yaparsak eğer, haftalık bir gazete çıkarmanın ne gereği var. Hayır, biz bir devrimci örgütün yayın organıyız, kendi başına bir yayın kuruluşu değiliz. Biz hep kitlelere ne yapacağını ve nasıl yapılacağını anlatabilmeliyiz. Ben zaman zaman kemalist Aydınlik iyi politika yapıyor, diyorum. Aydınlik teşhirini bile bir politik hedef doğrultusunda yapıyor. Örneğin, ağaç gedikten

yanılır diyor, Refah-Yol hükümetinde kendince bir gedik buluyor, oraya yükleniyor. Teşhir olarak bu böyle, belge olarak sundukları kendi bu yüklenme noktalarına uygun. Teşhiri genelden yapmıyor, herkesin yaptığı bir teşhiri yapmıyor, kendisi o an hangi hedefi güdüyorsa ona uygun düşen bir teşhiri yapıyor, vb.

Bu açıdan yayın organlarımızın belirli bir çizgi değişimine ihtiyacı var. Mücadeleyi ve örgütü yöneten, örgüte yön veren insanlar yayın organlarına katkıyı asli bir görev olarak üstlenmezlerse eğer, bu değişim de başarılamaz. Gazete politik bir yayın olma işlevini yerine getirecekse, onu ancak politika üreten kadrolar çıkarabilir. Ya da onların genel katkılarıyla bu gazete çıkarıldığında ancak politik bir gazete olabilir.

Geleneksel hareketin politika tarzı üzerine

Tartışmaya sunulan metinde, sol hareketin politika deneyimi üzerine anlamlı bazı şeyler söyleniyor. Benim bu konuda genel planda ifade edebileceğim bir-iki nokta var. Sol hareket sağlam bir teorik temelden ve stratejik perspektiften yoksun olarak politika yaptığı ölçüde, politikaları bir kere bundan dolayı temelden kusurludur. Bu, dar deneyciliğe, reformist kaymalara, gündelik sürüklenmelere, sığlığa uygun bir zemindir ve buna uygun düşen bir politika tarzı üretmektedir.

İkincisi: işçi sınıfı perspektifi olmadığı ölçüde sınıf politikası üretmiyor. Her taktiğin bir sınıf mantığı vardır. Taktik kavramı sınıfsal bir içerik taşır. Komünist taktiğin sınıfsal içeriği, proleter sınıf hareketini esas alması, onun çıkarlarına ve temel amaçlarına dayanmasıdır. Gazi’nin yarattığı atmosfer karşısında bir akımın bir türlü, bir başkasının başka türlü davranmasının gerisinde, bir sınıfsal bakış açısı sorunu, bundan gelen öncelikler sorunu vardır. Bu aynı gerçeğin bir başka yönü ise şudur: Her talebin anlamı şu veya bu sınıfa göre değişir. Köylülüğe dayanan ya da semtlerin heterojen küçük-burjuva katmanlarına dayanan akımların şu veya bu talebe yaklaşımı ile işçi sınıfına dayanan ya da onun adına hareket eden bir partinin yaklaşımı başkadır. Örneğin, program üzerine ön tartışmalarda da vurgulandı, *Komünist Manifesto*’dan beri marksistler, küçük-üretici köylülüğün geriye dönük istem ve özlemlerini destekleyemeyeceklerini ilan ederler. Oysa küçük-burjuva bir akım için, halkçılar için, böyle ayrımlar yoktur. Bu taktiğin sınıf karakterine ve amacına açıklayıcı bir örnektir. Biz bunu ta Z. Ekrem polemiginden beri vurguluyoruz.

Öte yandan, metinde de belirtildiği gibi, geleneksel sol akımlar politikayı sınıflar ilişkisi alanında değil, grup ihtiyaçları üzerinden yapıyorlar. Grup psikolojisi üzerinden, yaşadığı sıkıntılar

üzerinden, grubun dar deneyimleri, dar ilgi alanları üzerinden politika yapıyorlar. Bir takım çocukça tutumlar niye solda bu kadar itibar kazanıyor? Bir takım sorumsuzluklar niye bu kadar kolay yapılıyor? Çünkü bu olay emekçi sınıfları nasıl etkileyecektir, geniş kitleleri nasıl etkileyecektir diye sorulmuyor. Geleneksel solun o kendi vadisinde, o kapalı gettosunda nasıl karşılanacaktır diye bakılıyor. Onlar nezdinde itibar görüyor mu görmüyor mu, soruna buradan bakılıyor, bu alandaki karşılığı önem taşıyor. Bir politik tercihi, bir eylem biçimini, bir örgüt biçimini, gettolaşmış solun çarpık değer yargıları üzerinden üretiyor. Tutar bir büyük kentte bir jandarma karakoluna bomba atarsanız, orada 3-5 asker ölürse, bilmem kim gene iyi bir iş yaptı diyeceklerdir, buradan bakılabiliyor. Sol gettoda bunu diyenler gerçekten çıkacaktır. Ama Türkiye’nin metropollerinde mücadelenin bugün belli bir biçimi, belli bir düzeyi, belli bir mantığı varken, sizin genel eylem çizginiz içerisinde bile bu eylem bir yere oturmuyorken, altı ayda bir “ses getirmek” adına böyle bir eylemi yaptığınız zaman, bunun işçi-emekçi kitleler üzerinde nasıl bir etkiyi yaratacağını düşünmemezlik edebilir misiniz? Siz burjuvazinin bunu alıp zaten gerilik içerisinde olan yığınları aldatmak ya da onları demagojiye boğmak için nasıl kullandığını düşünmeden o eylem biçimini seçmek yoluna gidebilir misiniz? Ama bunlar düşünülmüyor ve gözatılmıyor. Bunu yaparsam, örgütü nasıl tatmin edebilirim, bunları marifet sayan bazı sol çevrelerde bu nasıl karşılanır vb. üzerinden bakılıyor.

Bu tür eylemler aynı zamanda provokatif mantığı da olan eylemler. Ama bu temel bir bakış açısı sorunu. Soruna sınıflar düzleminden, mücadelenin o günkü düzeyinden, ihtiyaçlarından, kitlelerin o günkü düzeyinden ve psikolojisinden bakmak yerine sol gettonun psikolojisinden bakmak, birçok geleneksel sol grubun en temel zaafiyetidir. Şimdilerde buna güya bir tepki olarak bildiğimiz sosyal-reformizm çıktı. Birileri, solun bir kesiminin yanlış ve sorumsuz “sol”cu eylem çizgisini de, kitlelere karşı sorumluluk adına, mevcut rejimin icazet alanına geçişin manivelalarından biri olarak kullandılar. Kitlelerin çıkarları, kitlelerin duyarlılıkları, kitlelerin bilinç düzeyi vb.’nin arkasına sığınan ve en iyi ifadesini EMEP şahsında bulan kuyrukçu liberalizm kendini buradan giderek rasyonalize etmeye çalıştı.

Devrimci politika temel marksist ilkelere dayanmak, temel bir sınıf perspektifine sahip olmak ve pratik gerçekle doğru bir bağ kurmak zorunda. Yani devrimci stratejik perspektif ve bu çerçevede ona bağlı, ona hizmet eden doğru bir taktik, doğru bir devrimci eylem çizgisi, doğru devrimci mücadele ve örgüt biçimleri...

Taktik sorunu, politika sorunu, temelde ilkesel bir sorun, ilkelere dayalı bir sorundur. Sağlam bir ilkesel bakışınız yoksa, doğru devrimci politika da yapamazsınız. Gündelik yaşamda hiçbir sorun gösteremezsiniz ki, arkasında temel bir ilkesel bakış açısı sorunu olmasın. Dolayısıyla, sağlam bir ilkesel bakış ve teorik temeli olmayan bir hareket, doğru devrimci bir politik çizgi izleyemez. Bir kere politikada istikrarlı olamaz, politikada omurgalı olamaz. Nedir istikrar, nedir omurga? Stratejidir, temel ilkelere ve temel stratejik hedeftir. Politikayı buna göre yapacaksınız. Yoksa gündelik hareketlilik içerisinde sürüklenirsiniz; bir o tarafa bir bu tarafa, bir onun etkisine bir bunun etkisine, bir işçiliğe bir semtçiliğe, gider gelirsiniz. Nitekim geleneksel sol

Biz, parti olabildiğimiz bir safhada, artık politika yapabilmek, bunu başarabilmek durumundayız. Parti öncesi örgüt olduğumuz bir dönemde, politikadaki yetersizliklerimizin, bir sınıf adına toplumun karşı karşıya bulunduğu çeşitli somut sorunlar ya da durumlara ilişkin olarak politik açılımlar yapamamızın anlaşılır bir yanı vardı. Ama bir sınıfın partisi olmak iddiasıyla siyasal mücadele sahnesine, demek oluyor ki sınıflar mücadelesi alanına çıktığımız bir dönemde, politika yapabilmeyi mutlaka başarabilmek durumundayız. Biz bir propaganda örgütü değiliz; genel ilkelerimizin, genel doğrularımızın propagandasıyla yetinmeyiz. Kendi doğrularımızı, kendi politik açılımlarımızı kitlelere anlatmak, kitleleri mücadele içerisinde bu doğrulara kazanmak ve sınıfın ve kitlelerin mücadelesini ileriye taşımak sorumluluğu ile yüzyüze olan bir devrimci örgütüz. Bütün bunlar hep gelip politika yapma, başarılı bir politika pratiği sorununa bağlanıyor.

harekette bunun her bir duruma uygun örnekleri bolca var.

Taktik politikanın yerel planda özgülleştirilmesi

Bunlara ek olarak bir de şunu söyleyebilirim: Genel siyasal durumu değerlendirmek bir hareketin önderliğinin görevidir. Taktik dönemi değerlendirmek, taktiğe ilişkin temel görevleri belirlemek, olayların yönünü belirlemek, kitlelere götürülecek ana şiarları belirlemek vb. -bunlar hep bir hareketin önderliğinin sorumluluklarıdır. Yani önderliğin taktik boyutudur, taktik önderlik alanı. Yerel inisiyatifte yönelik bilinen eleştiride sorun hiç de bu değil. Yapılmış bir taktik değerlendirmeyi ve belirlenmiş genel bir taktiği hayata geçirmek yerel planda bir yaratıcılık gerektirir. Yaratıcılığı gerektiren ne? Hayatın kendi gerçekliği, karmaşıklığı... Siz onu kendi alanlarınızda, kendi birimlerinizde, kendi özgüllüğünüzde hayata geçireceksiniz. Özgülleştirmek ise yerel örgütlerin görevi.

Biz, bugüne kadar, genel planda ortaya koyduğumuz belli değerlendirmelere ve politikalara bu açıdan yerelde bir karşılık bulamamayı, yerel planda anlamlı bir özgülleştirme girişiminin olmamasını, politikanın özgülleştirilememesini, yerel örgütlerin kusuru saydık. Bu gene de böyledir. Çünkü özgülleştirme, gerçekte pratik durumun, çok daha dar anlamda pratik durumun (genel plandaki güncel siyasal durumun değil, şu veya bu alandaki ya da birimdeki somut durumun) doğru bir biçimde değerlendirilmesidir. Bu da o alanda hangi örgüt birimi çalışıyorsa onun sorunudur. Yerel örgütlerin politikayı özgülleştirmek ve yaratıcı bir biçimde hayata geçirmek alanında çok geniş bir sorumluluk alanı vardır. Bu, bizim partili kimlikle birlikte mutlaka aşmamız gereken bir zaaf alanı ve saflara aşılamamız gereken bir temel perspektif sorunudur.

Biz örneğin, bu sayı çıkacak yayın organımızda, sınıf hareketi içerisindeki son gelişmeyi çok iyi değerlendirip bazı genel öneriler ortaya da koyabiliriz. Kalkıp, "bunlar genel öneriler, biz bunu kendi alanımıza nasıl uyguluyacağız, parti önderliği bu konuda bir şey dememiştir!" denilebilir mi? Partinin merkezi önderliği bu konuda bir şey diyemez ki. O politikanın A fabrikasına, B fabrikasına, ya da C sektörüne, ya da herhangi bir özgül alana nasıl uygulanacağı, bizzat yerel örgütlerin kendi sorunu ve sorumluluğudur. Genel çerçeve verilmiş mi, olayın temel yönü verilmiş mi, yapılması gerekenlerin genel çizgisi, genel çerçevesi verilmiş mi? Onu özgülleştirmek ve onu hayata geçirecek aracı, yöntemi, imkanı bulmak yerel örgütlerin, onların göstereceği inisiyatif ve yaratıcılığın sorunudur. Yeni dönemde parti birimlerine ve kadrolarına bunu anlatabilmek büyük bir önem taşıyor. Politika yapmada, daha doğrusu politika yapmayı o dönüştürücülük safhasına vardırma en temel aksama noktasıdır bu. Ve yeni dönemde çözülmesi gereken en temel sorunlardan biridir.

Genel politikamızı kendi alanlarında özgülleştirecek olanlar elbette ki genel değerlendirmelerimizi hareket noktası olarak alacaklardır. Döneme, duruma, şu veya bu çalışma alanına ilişkin değerlendirmelerimizi, örgüt ve mücadele biçimlerine bakışımızı veri olarak kullanacaklardır. Bunları alıp kendi özgül alanında belli bir biçime sokmak ve onu kitlelerle birleşmenin bir imkanına dönüştürmek, yerel örgütün kendi sorunu. Yerel örgüt birimleri genel planda hareketinin

Devrimci politika yapmanın temel koşulu, herşeyden önce, devrimci bir teorik temele ve programa, bu çerçevede devrimci bir stratejik çizgiye sahip olabilmektir. Çünkü devrimci politika ve taktikler, bu stratejik hedefe ulaşabilmek içindir. Ama, eğer genelde bir programınız ve stratejik çizginiz varsa, ve doğal olarak pratikte ona hayat vermek istiyorsanız, bu durumda politika yapmasını başarmak durumundasınız. Genel doğrularınızı kitlelere gündelik mücadele içerisinde kavrayabilmek, onları kendi stratejik hedef ve amaçlarınıza politika yaparak kazanmak, onların bilinç ve örgütlenmelerini aynı stratejik hedef çerçevesinde başarıyla geliştirmek, hoşnutsuzluk ve hareketliliklerini daha ileri noktalara yine başarıyla yönlendirebilmek durumundasınız

önderliğinden öğrenecektir, hareketin önderliği de somut uygulamalar sayesinde örgütün kendisinden öğrenecektir. Ve ancak bu karşılıklı iletişim olduğu koşullarda, bir hareketin önderliği de giderek hayata daha yakın, özgüllüğe daha yakın bir kapasite ve deneyim kazanabilecektir.

Mesela, ta *Beşinci Yıl* başyazısından itibaren tartıştığımız bir sorun var. Genelde ortaya konulmuş bir taktik politikanın nereden aksadığını görebilmek için bile, onu önce hayata uygulamaya girişmek lazım. Zira onun zorlanma noktalarını hayat açığa çıkaracaktır. Ama bunu alıp hayata geçirmek doğrultusunda belli girişimler olacak ki eksiği ne, fazlası ne, bu açığa çıksın. Bu bir.

İkincisi, hayat yeni sorunlar üretecektir. Siz o politikayı hayata uygulamaya kalktığınız zaman, hayat sizin karşınıza yeni bazı problemler çıkaracaktır. Ve siz bunu anında önderliğe ileteceksiniz: Biz bu politikayı hayata geçirmeye çalıştık, ama karşımıza şöyle yeni sorunlar ve güçlükler çıkıyor, bu sorunları nasıl çözeceğiz, bu güçlükleri nasıl aşacağız? Yeter ki yerel örgütler soruları formüle etsinler, güçlüğü tanımlayıp Merkez Komitesi'ne iletinler. Ancak hayata yakın insanlar bu sorunları fark edebilirler, tespit edebilirler. Fark edilmiş sorunlar bir hareketin önderliğinde merkezileştiği ölçüde, önderlik onlara çözüm de üretir. Bir hareketin önderliği a'yı, b'yi söyler, c'yi, d'yi söylemek örgütün işi olmasa bile, hareketin önderliğinin c'yi, d'yi de söyleyebilmesi, ancak örgütün yapabilecekleriyle, a'yı ve b'yi hayata geçirmek için gösterecekleri çaba ile olanaklıdır.

Bu, yeni dönemde örgüte kavratmamız gereken en temel sorunlardan biridir. Devrimci politika yapmanın, saptanmış bir taktiği sınamanın ve geliştirmenin en temel halkalarından biridir. Biz bu halkadaki zaafiyeti gidermeden geneldeki zaafiyetimizi gideremeyiz. Çünkü bu halka o kadar kritik ki; ürünün meyveye durduğu safha, yani tanı devşirme safhası bu. Ya da genel politikanın pratikleşeceği ve gerçek devrimci işlevini göstereceği (dönüştürücü etkisini gerçekleştirme anlamında) safha bu.

Kısaca söyleceklerimi bunlar.

Yoldaşların burada ortaya koyduğu bir takım sorunlar var. Bunlar genel planda önemli sorunlar, ama daha çok bir perspektifin oluşması ya da genel bir perspektif içerisinde sorunların kavranması bakımından önem taşıyor. Hiç değilse şu an çok özel olarak tartışılması gereken sorunlar değil. Bunlar taktik sorun üzerine genel bir perspektif oluşturulurken önemle göz önünde bulundurulması gereken noktalar. Ben daha çok tartışmalı, daha çok kavranmayan ya da pratikte aksayan sorunlar ve yeni dönemle birlikte yakıcılık kazanacak olan sorumluluklar üzerine konuşmak ihtiyacı duydum ve söylediklerim de bu kapsam çerçevesinde söylemiş oldum.

(Devam edecek...)

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
3. Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. *Ekimler-1*, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. *Ekimler-2* 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. *İç Yazılar/İç Çatışmalar*, Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tük.) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tük.) . . . 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.
32. Demokrasi, Devrim ve Oportünizm 1 000 000 TL.
33. Ulusal Sorun ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 250 000 TL.

Emperyalist saldırı ve muhtemel seçenekler

C. Kaynak

Üçüncü haftasını doldurmak üzere olan NATO'nun Balkanlar'a saldırısı son derece hassas bir noktaya dayanmış bulunuyor. Gece gündüz ekranlara getirilen mülteci dramının gölgesinde başka hesapların yapıldığına ilişkin bazı göstergeler uç vermeye başladı. Pentagon'un hesaplarının neler olabileceğine girmeden önce, müdahale ile bugüne kadar alınmış sonuçları özetlemek gerekiyor.

ABD emperyalizmi, dünyanın kalbi konumunda olan ve atardamarlarla örülmüş bulunan Avrupa'ya en yakın bir mekanda, çoktan beridir militarist bir gövde gösterisi yapmak istiyordu. Böyle bir militarist gövde gösterisi ihtiyacı tekil ve somut nedenlere dayanmamakta, sistemin genel ihtiyaçlarının nesnellüğinden kaynaklanmaktadır. ABD emperyalizmi günümüzde bu sistemin dünya ölçeğindeki önderi, yargıcı, savcısı, polisi, bekçisi, icra memuru, kısacası herşeyi. Gündemi belirleyen de son sözü söyleyen de hala o'dur.

Ancak gitgide daha açık görüldüğü gibi, sistem giderek ağırlaşan bir bunalımla pençeleşmektedir. Sistemin bunalımı ise doğal olarak beraberinde kazanılmış mevzilerin yeniden dağılmasını, kriz odaklarının çoğalmasını getirmektedir. Yani bir yandan emperyalist güçler arasındaki iç rekabet ve nüfuz mücadeleleri kızışırken, öte yandan da sistemin kendisine karşı mücadele potansiyeli birikmekte, karşı dinamikler artmakta, güç kazanmaktadır. Dolayısıyla, ABD emperyalizminin karmaşıklaşan bu ortamda önderlik konumunun gereklerini yerine getirmesi bir ihtiyaca dönüşüyor. ABD emperyalizminin rolünü salt kendi çıkarları doğrultusunda oynaması ise, eşyanın tabiatına uygun bir davranış tarzıdır.

Bu gerekler son tahlilde iki kategoriye ayrılmaktadır.

Birincisi, kapitalist sistemin krizinin gününbirlik tuz biber ektiği emperyalist güçler arası rekabeti Washington'un istediği bir sürece sokmaktır. Emperyalist güçler arasındaki çıkar çelişkileri her zaman masa başında yürütülen pazarlıklar sonucu çözüm bulmamaktadırlar. Kapitalizmin bu gerçeğinin en iyi kanıtı tarihin kendisidir. Özgün bir tarihsel bağlamda gerçekleştirilen ABD'nin Körfez seferi böyle bir işlev görmüştü. Ama ömrü on yılı bile geçmedi. Sistemin bağrında merkezkaç kuvvetler çoğalmaya, bunlar arasındaki çelişkiler artmaya, dönün müttefikleri birbirlerinin mevzilerine, çıkarlarına daha fazla göz dikmeye başladılar. Dünyanın zenginliklerinin paylaşımında köşe başlarını tutan emperyalist güçler cemaatinin bir kurbağa gölüne dönüşmesi, birbirlerine çelme atma eğiliminin artması, belli bir aşamadan sonra sistemin jandarmalığını yapan ABD çıkarlarını zedelemektedir. Rusya ve Doğu Avrupa pazarından aslan payını Almanya kapmış durumda. İran doğal zenginliklerinin etrafında Avrupa tekelleri gününbirlik göbek dansı yapıyorlar. Irak pazarının petrolü ile birlikte açılması için hummalı bir faaliyet sürüyor. Bu eğilim ABD'nin önderliğini tartışma konusu yapmakla, onun vesayetinden sıyrılmayı bir reflekse dönüştürmekle eşanlamlıdır. Dahası onun çıkarlarına açıktan göz dikmektir. Onun için bu ilişkiler bir gözdağının verilmesini objektif olarak gerekli kılmaktadır. Balkanlar'a müdahalenin başlatılması ile birlikte, ABD, kendisi ile aynı cephede yer alıyormuş gibi görünen rakiplerini bir kez daha kendisine birer koltuk değneğine, kendi politikasının icrasının birer aracına dönüştürdü. Böylece, ABD'nin kapitalist sistemin tartışılmaz önderi olduğu bir kez daha kuvvetle ifade edilmiş, ispatlanmış, hatırlatılmış oldu.

Neden Avrupa bir hesaplaşma mekanı olarak seçildi? Bunun nedeni son derece berraktır. Önceki sayılarımızda bunalımın Rusya'ya ilişkin boyutlarına değinmiştik. Kapitalizmin başa oynayan aktörlerinin yoğunlaştıkları mekân Avrupa'dır. Dolayısıyla sistem içi çelişkilerin yoğunluk alanı da Avrupa'dır. ABD emperyalizmi açısından kontrol altına alınmaları, dizginlenmeleri gereken rakipler yaşlı kıtada bulunuyorlar. Onun için militarist gövde gösteri sinir sistemine en yakın bir mekanda gerçekleştirilirse azami etki yaratır. Panama, Somali ya da Doğu Timur adaları işgal edilerek Alman emperyalizmine doğrudan tesirli bir göz dağı verilemez. Bu açıdan ABD emperyalizmi önemli bir avantaj kazanmış durumdadır.

Eğer NATO'nun kullanımını da hesaba katarak bilanço yapıp, ABD elde ettiği avantajın önemi bütünü artmaktadır. NATO'nun ABD'nin silahlı kolu olduğu ve dış politikasını, Birleşmiş Milletler Örgütü üzerinden atlayarak, bu kanaldan icra etmeye çalıştığı, tartışma götürmeyen bir veridir. Dahası NATO'yu uluslararası bağlamda meşrulaştırmanın ABD emperyalizminin stratejik bir hedefi olduğunu her zaman vurguladık. Bu senaryonun ilk ölçekli adımı Balkanlar'da atılmış oldu. ABD ile birlikte müdahaleye katılan diğer 18 NATO üyesi devletin ne operasyonlara doğru dürüst bir katılımı, ne de herhangi bir yetkileri mevcuttur. ABD'nin elde ettiği bu avantajların bir de yan etkileri mevcuttur. Pentagon müttefiklerine ne önden ne de sondan bilgi vermiyor. Koalisyon saflarında hüküm sürdüğü iddia edilen mükemmel ahenk toptan ve tümüyle yalandır. Yugoslavya'yı bombalayan uçaklar ABD uçaklarıdır, atılan füzeler Tomahawks'lardır. Almanya ve özellikle İngiltere, işin ucundan biraz tutuyorlarmış gibi bir konuma sahipler. Diğerlerinin hepsi figüran rolü oynamakta, ABD emperyalizmine maskelik yapmaktaırlar. Bu konumlarıyla onun haydutluğunu meşrulaştırmanın birer aracı olmaktan öteye gidememektedirler. Bu ittifakın şimdilik gizlenen sıkıntıları sonradan yaşanacaktır. Savaş bir gün sonuçlandıktan sonra sıra kirli çamaşır sergilemeye gelecek, madalyonun öteki yüzü görülecektir.

Balkan savaşının ikinci bir kategori oluşturmak durumunda olan diğer yanı, kapitalizme karşı biriken mücadele potansiyeline göz dağı vermektir. Dünya devrim süreçlerini bastırma, anti-kapitalist, anti-emperyalist direniş odaklarını ezme görevi de hala ABD emperyalizminin omuzlarında duran bir misyondur. Bu alanda somut konuşmak zordur. Zira belirgin biçimde açığa çıkmış devrimci bir cereyan henüz mevcut değildir. Ancak her yerin kaynadığı, tek tek mücadele dinamiklerinin gelişmekte ve sayılarının da artmakta olduğu da bir gerçektir. Ama Pentagon, biriken tehlikelerin hem karakterlerini hem boyutlarını herkesten çok daha iyi izlemekte, tahlil etmekte ve ezilmeleri için önlem almaya çalışmaktadır. Emperyalizm tekil mücadele dinamiklerinin birleşerek ileri bir sıçrama kaydetmelerine meydan vermeden tehdit yağmurunu başlatmayı, gözdağı vermeyi, bir ön tedbir olarak sınıyor. Balkanlar'a bomba ve füze yağdırmakla, 'cerrahi vuruş' yapmakla emperyalizm, onun doğrudan egemenliğine ya da çeşitli ülkelerdeki kuklalarına ya da işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmeye hazır olan kitlelere göz dağı vermeye, onları caydırmaya, kaderlerine razı etmeye çalışıyor.

Bu bağlamda emperyalist koalisyonun Balkanlar'da ya da Balkanlar'dan hareketle dünyada elde ettiği sonuç nedir? Sorunu bir kaç gösterge üzerinden ifade etmek mümkündür. Herşeye rağmen batı Avrupa kamuoyu baştan çıkarılamamıştır. Mülteci trajedisinin etkisi,

örgütlenen tüm mizansene karşın, savaşın gerçek amaçları hakkındaki kuşkuları bertaraf etmeye yetmemektedir. Mülteci dramının işlenmesi savaş karşıtı gösterilere karşı da istenilen etkide bir panzehir olamadı. ABD kamuoyu bir tek askerinin burnunun kanamaması koşulu ile genelde savaşa iyi bakar bir konuma gelmiş bulunuyor. Ama uygulaması yapılan 'cerrahi vuruş' teorisinin de savaşın belli bir aşamasından sonra sadece bir aptal kandırmacasına dönüşeceği açıktır. Rusya'da Balkan savaşının yarattığı sıkıntılar, savaşa karşı gelişen cereyan, bu ülkeyi büyük ölçekli bir başka krize doğru sürüklemektedir. Balkan halklarının savaşa karşı tavırlarına ilişkin en ufak bir ip ucu dahi verilmemeye özen gösterilmektedir. Çil yavruları gibi dağılan ünlü UÇK 'militanları' zor bela televizyon kameraları için biraraya getirilmekte ve onlarla bol bol röportaj yapılmakta. Yüzbinlerce insanın içme suyu dahi bulamadıkları bir ortamda ütülü üniformalarıyla görünen UÇK savaşçıları, silah kullanmaktan çok İngilizce konuşmalarının mükemmelliği ile dikkat çekmektedirler.. Ama, füze yağmuru altında yaşayan Belgrad'da Sırların, Arnavutların, Türklerin, öteki milliyetlerden insanların ortaklaşa düzenledikleri ve yüzbinlerin katıldığı savaş karşıtı gösteriler ise, emperyalist yöneticiler ve savaşın hizmetindeki emperyalist medya tarafından rejimin bir düzmeccesi kategorisine konmaktadır.

Bugün savaş, Yugoslavya halkının rejim etrafında kenetlendiği ve NATO askerleri ile karada çatışmaya hazırlandığı; emperyalist müdahalenin temel dayanağı UÇK'yi bir araya getirmenin CIA'nın omuzlarında kaldığı; Kosova'nın sakinlerinden boşaltılmış olduğu; batılı ülkelerin kamuoyunda savaş aleyhtarı cereyanın dinamizmini koruduğu; koalisyon içinde yer alan Fransızların el altından Sırp ajanlığıyla suçlandıkları; NATO ve ABD'ye karşı eleştirilerin radikalleşmeye başladığı; Rusya'nın bu müdahalenin basıncı sonucu bir iç bunalım doğru sürüklendiği bir aşamaya gelmiş bulunuyor.

Bu arada Yugoslavya'ya askeri hedefler dışında da son derece ciddi zararlar verildi. Ülkenin konvansiyonel savaş yürütecek askeri kapasitesi önemli ölçüde imha edildiği gibi, iktisadi alt yapısı da epeyce tahrip edildi. ABD'nin füze ve silah üreten tekellerinin borsa kurları acayip rekorlar kırdılar.

Bu durumda bölgeye takviye kuvvetlerinin yığılmasını nasıl anlamak gerekiyor? Bunun iki türlü açıklaması olabilir; zira bugüne kadar uygulanan senaryo çerçevesinde bakıldığında, yapılacak fazla birşey kalmamıştır. Ya ABD kaçışını tezgahlamak için bölgeye ek güç göndermeye ya da karaya asker çıkartma ve uzun süreli bir savaşa, doğrudan işgale katlanmaya karar vermiş bulunmaktadır.

Başka göstergelerle birlikte değerlendirildiğinde, birinci ihtimal daha fazla güç kazanıyor. Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreteri Kofi Annan devreye sokulmakta, Rusya'ya pazarlıklarda daha aktif bir rol biçilmekte ve bu genellikle hep Fransız sorumluların ağı ile ifade edilmektedir. Diğer taraftan bakıldığında, ABD'nin bölgeye bu kadar güç yığmasının askeri bir ihtiyaçtan kaynaklanmadığı da açıktır. Adriyatik açıklarındaki savaş uçaklarının sayısı binin üzerindedir. Rusya, sembolik tehditleri dışında, savaşa bulaşma yönünde somut bir adım atmış değildir. Yugoslavya'nın savaş potansiyeli de zaten üç haftadır harap edildi. Dolayısıyla, bu ek gövde gösterisinin gerisinde ya kaçış ya da doğrudan işgal niyetleri yatmaktadır.

Savaşın bu hali ile devam etmesi, artık anlamını ve işlevini tüketmek üzeredir.

Alexandre Lebed ile röportaj:

“Tunç tabutlar Amerika’ya gönderilmeye başlar başlamaz...”

Le Figaro: Federasyon Konseyi önünde Yugoslavya’ya karşı yürürlükte olan silah ambargosunun kaldırılması yönünde sert bir açıklama yaptınız. Gerçekten sorunu çözmenin en iyi yöntemi bu mudur?

Alexandre Lebed: NATO’nun bombalamaları Avrupa’ya karşı bir saldırdır. Avrupa, sayıları yüzbinlerle ifade edilen mülteciler sorunu karşısında, gelişen bir ülsere yakalanmış duruma düşecektir. Aynı şekilde, Sırbistan ve komşuları arasında hazırlanan çatışmalarla da yüz yüze kalmak gerekecektir. Kısacası, durum zembereğinden boşanma sürecini yaşamaktadır. Yarın Amerikalılar ülkelerine geri dönmeye karar verebilirler. Ama Avrupa bir savaş alanı olarak kalmak durumunda olacaktır.

Üstelik neden çifte standart politikası uygulanıyor? Neden Arnavutların yardımına koşuyorsunuz da Kürtlerinkine değil. Türkiye NATO üyesidir. Eline ne geçerse onu kullanarak Kürtleri yok ediyor, üstelik Irak topraklarında bile. Hiçbir şey söylenmiyor.

Le Figaro: Ama Miloseviç Kosova’da etnik bir ayıklama yapıyor?

Alexandre Lebed: Kosova Yugoslavya’nın ayrılmaz bir parçasıdır. Dolayısıyla, sorunu bombalamalarla değil bu çerçevede çözmek gerekir. Clausewitz diyor ki, bir yeri karada kontrol edemiyorsanız fethedilmiş sayamazsınız. NATO askerinin ayağı Yugoslavya toprağına değer değmez, Sırp topraklarını savunmak için harekete geçmeye başlayacaklardır. Tunç tabutlar Amerikaya gönderilmeye başlar ve işte tam da o zaman gerçek sorunların başlangıç noktası gündeme gelir.

Le Figaro: Rusya, Beyaz Rusya ve Yugoslavya arasında bir ittifaktan yana olduğunu açıklayan Yeltsin’le Pem fikir misiniz? Moskova’nın en iyi müttefikleri bunlar mı?

Alexandre Lebed: Herhalükarda böyle bir ittifak, NATO sorumlularının acayip bir baş ağrısına tutulmalarına yol açacaktır. Böyle bir birlik karşısında ne yapabiliriz diye kendi kendilerini sorgulayacaklardır.

Le Figaro: Ruslar sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyorlar, halbuki Miloseviç sorunu yıllardan beri mevcuttur.

Alexandre Lebed: Eğer birileri Miloseviç’in sorun yarattığını düşünüyorsa o zaman Miloseviç sorununu çözmek gerekir. Oysa bombalar, esas olarak Priştine ve Kosova’da, çok değişik kategorideki insanları öldürüyorlar. Bu yöntem bir sineği öldürmek için ona bir el bombası atmaya benziyor.

Le Figaro: Sorun sadece Miloseviç değil, Sırp polisi ve ordusu da var...

Alexandre Lebed: Ziyarı gelindiği yerde durdurmak gerekir, zira çatışmalar kontrolden çıkar bir sürece giriyorlar. Benim görüşüme göre, batılılar karaya asker çıkartmak zorunda kalacaklardır. Ve savaş tutkuları yüksek olan Sırp da direneceklerdir. Bu durum 19 NATO ülkesinde ciddi çalkantılara yol açacaktır. Her savaş halklar arasında, görünmeyen ve sadece zamanın sonradan doldurabileceği, dev bir uçurum açar. Sırp ölünceye kadar savaşır, çünkü Kosova onların tarihi toprağıdır. Bosna senaryosu tekrarlanmaz. Solana, Blair, Clinton, bunu anlamıyor görünüyorlar. Bu, büyük bir ihtimalle, onların ölmüş bir insanın bağırsaklarını asla yakından görmemiş olduklarından kaynaklanıyor. Televizyonda savaş yapıyorlar.

Le Figaro: Miloseviç’e nasıl geri adım attırmak gerekir?

Alexandre Lebed: Bütün savaşlar her zaman pazarlık ve ardından da barışla sonuçlanırlar. Dolayısıyla, biraz akıllı davranıp, tamam, bitti, şimdi başka bir şey üzerinde anlaşalım demek gerekir.

Le Figaro: Sırp larla Arnavutlar artık anlaşabilirler mi? Kosova’nın paylaşımı kaçınılmaz değil midir?

Alexandre Lebed: 1996 yılında Belçika’ya NATO’yu ziyarete gittiğimi hatırlıyorum. Bu vesile ile Wallonlar ile Flamanlar arasında var olan kini gördüm. Ama, beraber yaşıyorlar, değil mi?

Le Figaro: Bu kadar zayıf durumda olan Rusya, Yugoslavya savaşına bulaştırılmayı göze alabilir mi?

Alexandre Lebed: Elbette askeri operasyonlara katılmamak gerekir. Bu ihtimal dışıdır. Ama gelişmeleri etkilemek kaçınılmazdır, çünkü Rusya bir Avrupa ülkesidir. Rusya’nın Yugoslavya’ya hava saldırılarına karşı kendisini koruması için ona silah vermesini normal görüyorum; çünkü batı bu ülkeyi, herhangi bir yetkiye dayanmadan, bombalamaktadır. Ama gemilerimizin gönderilmesini aptalca buluyorum. Bunun herhangi bir etkisi yoktur. Bizde duyulan gereksiz nükleer tehditleri vs. anmadan geçiyorum.

Le Figaro: Rusya ile batı arasındaki uçurum derinleşiyor?

Alexandre Lebed: Bu uçurum meydana. Ve hiç hoşuma gitmiyor, çünkü ben Rusya’nın Amerikalılarla savaşmasını istemiyorum. Rusya’da bizim yapmamız gereken Balkan Savaşı’ndan yararlanarak ayağa kalkmamız, onurumuzu yeniden elde etmemizdir. NATO’nun zayıflamasından politik açıdan yararlanarak ulus olarak kendimize çekti düzen vermeli, işe

koyulmalıyız.

Le Figaro: Rus askerlerinin krizden yararlanarak seslerini duyuran bir lobi oluşturduklarından bahsediliyor?

Alexandre Lebed: Askeri lobi herkes gibi ateş püskürüyor. 1991’i ve onu izleyen reform sarhoşluğunu gördük. Bunların nasıl sonuçlar yarattığını görüyoruz. İnsanlar kandırıldı, nüfusun % 80’i mutlak sefalet standartlarının altında bir yaşam düzeyine mahkum edildi.

Le Figaro: Primakov’un rüşvetçiliğe karşı başlattığı mücadelenin bazı sonuçlar vereceğine inanıyor musunuz?

Alexandre Lebed: Eğer Primakov devletin bir numaralı sorumlusu olsaydı sorun değişirdi. Ama başbakan olduğu için fazla ileri gitmesi zordur. Başkanın, ailesinin ve oligarkların varlığı ciddi bir engel oluşturmaktadır.

Le Figaro: Savcı Youri Skouratov meselesi nasıl sonuçlanacaktır?

Alexandre Lebed: Savcının istifasıyla.

Le Figaro: Ama sizin de üyesi olduğunuz Federasyon Konseyi savcıyı yoğun bir biçimde destekledi...

Alexandre Lebed: Çünkü yürütme erki psikolojik bakımdan büyük bir hata yaptı. Federasyon Konseyi başbakanın ya da başkanlık idaresi şefinin bir açıklama yapmasını bekliyordu. Öyle olsaydı mesele hallolmuştu. Fakat bize başkanın bir temsilcisini gönderdiler. O zaman, allaha şükür artık başkanın köpekleri olmayan valiler savcıyı desteklediler.

Le Figaro: Mevcut karmaşıklık içinde başkanın görevinden alınması mümkün müdür?

Alexandre Lebed: Boris Yeltsin çok hata yaptı. Fakat, şimdilik olumlu bir rol oynamaktadır. Varlığı ile bile, ister Merkez Klinik’te olsun ister 15 dakikalığına Kremlin’de bulunsun, sekiz yıldır iktidarda olan başkan olarak kalmaktadır. Allah korusun, eğer, yarın ölürse, darmadağın olmuş ülkeyi paylaşmak için herkes yarışa dalacaktır. Görevden alınma işine pek inanmıyorum, bir oyundur, üstelik Duma o kadar çürümüştür ki... Tolstoy’un kurt geliyor diye bağırın çoban Pierre hakkındaki hikayesini biliyorsunuz. İlk çoban her ‘kurt geliyor!’ diye bağırdığında herkes dışarı çıkıyor, çobanı kurttan kurtarmaya koşuyor. Fakat her defasında ortalıkla kurt olmadığı için çoban kendisine inanan insanlarla alay ediyor, ne kadar kolay kandırıldığını söylüyor. Ama bir gün kurt gerçekten gelince bu defa çobanın çılgınlıklarına kimse inanmıyor ve...

Le Figaro / 12 Nisan ‘99

Çev: C. Kaynak

“Direnen bir halkın olağanüstü cesaretini gördüm”

Amaç Balkanlar’a “Pax Americana” rejimini dayatmaktır

Bayan Marie-France Garaud, Fransa’da örneğine artık nadir rastlanan ortodoks gaulist politikacılarından biri. Devlet başkanı ve başbakanlık danışmanlığı da yapmış olan ve dosdoğru konuşmasıyla tanınan Bayan Garaud, Fransız sağının sözü dinlenen akıl hocaları arasında yer almaktadır.

Belgrad belediye başkanı Vojislav Mihailovic’in daveti üzerine Yugoslavya başkentinde bir hafta geçiren Bayan Garaud, Le Parisien’de yayınlanan röportajında Balkanlar’da yaşanan sorun gelişmeleri şöyle değerlendirmektedir:

Le Parisien: İşlenimleriniz nelerdir ?

Marie-France Garaud: Belgrad’la çok sayıda soru ve bazı kesin kanılarla dönmüş bulunuyorum. NATO bombardımanlarının ilk kurbanı, tartışmasız bir biçimde, başkan Miloseviç’in muhalifleridir. Duyguları ve inançları ne olursa olsun dünyanın muhaliflerinden iktidara mesafeli duran bir tanesine bile rastlanılmamaktadır. Muhaliflerden birisi bana “*şimdi 12 milyon Miloseviç var*” dedi. NATO’nun ikinci kurbanı Kosova’daki Arnavut azınlıktır. Arnavutların göçü, kendiliğindenci olsun planlanmış olsun, on beş günden beri yoğunlaştı ve NATO bombalarının korkusunun Sırp bombalarının korkusuna eklendiğini herkes biliyor. Üçüncü kurban ise Sırp halkıdır. Kosova, Sırpların tarihi, kültürü, dini ve hatta mistik kalbidir. Kosova’dan asla vazgeçmeyi kabul etmezler, yahudilerin Kudüs’üdür.

Le Parisien: Fransa’nın katılımı nasıl hissedilmektedir?

Marie-France Garaud: Sırplar Amerika’nın saldırganlığını kabul edebilirler, her zaman ABD’nin suç ortaklığını yapan İngiltere’nin angajmanını ve Almanların her iki dünya savaşı sırasında Sırpları sindirebileceklerini sanan ve tarumar eden seçeneğini anlayabilirler. Ama Fransa’nın nasıl olup da sadık dostlarını bombalar hale geldiğini anlamıyorlar. Sırplar Avrupa kültürünü, onun esprisinin zenginliğini, hristiyan inançlarının gücünü savundukları mutlak inancını taşıyorlar. Onlar için Fransa, bombaladığı bu değerlerin taşııcısıydı.

Le Parisien: Slobodan Miloseviç’le görüştünüz mü?

Marie-France Garaud: Görüşmeye çalışmadım. Ama, Yugoslavya eski başkanı büyük yazar Tchossitch, eski muhalefet lideri ve şimdiki başbakan yardımcısı Vuk Draskovic ve ortodoks kilisesi Patrik’i tarafından kabul edildim. Saldırıya karşı alaycı bir tavır takınarak direnen bir halkın olağanüstü cesaretini gördüm. Ve köprülerin bombalanmasını engellemek için insan zinciri oluşturan Belgradlılarla beraber oldum. Sırplar kendilerini öldürtmeye hazırlar.

Le Parisien: Bu savaşın ilk sonuçları nelerdir?

Marie-France Garaud: Aranılan amaçların kesinlikle tam tersine ulaşılmaktadır. Kosova’nın egemenliği korunmak isteniyordu, parçalanmaya başlandı. Eyaletin çokuluslu özerkliği isteniyordu, hristiyanlarla müslümanlar arasındaki kin kışkırtılıyor. Arnavutlar korunmak isteniyordu, göç yoluna sürüldüler. Muhalefetin Miloseviç’i devireceği, halkın yöneticilerine karşı ayaklanacağı, Sırpların fazla dayanamayacakları vb. düşünülüyordu. Her alanda yanlış olundu.

Le Parisien: Neden Fransız angajmanına karşı çıkıyorsunuz?

Marie-France Garaud: Bu savaş entellektüel ve ahlaki bir namussuzluğun mutlak skandal kategorisine giren bir üründür. Uluslararası ilişkiler temellerinden hırpalanmaktadır. Birleşmiş Milletler çerçevesinde egemen devlet temeline dayalı bir yapıdan, aracı NATO ve bahanesi de “insani yardım” olan bir “Pax Americana” rejimine geçilmektedir. Neden yarın Kürtler yüzünden Türkiye bombalanmasın?

Le Parisien: Yani Miloseviç’le pazarlık etmek gerekecek?

Marie-France Garaud: Başka kiminle pazarlık etmek istiyorsunuz? Miloseviç kaçınılmaz bir faktöre dönüştürüldü. Miloseviç Kosova konusunda taviz veremez. Eğer verirse halkı tarafından linç edilir. Bugün savaşı durdurmak, Amerikalıların el altından yaptıkları gibi UÇK’yı silahlandırmaya son vererek pazarlığa başlamak gerekir. Böyle yapılmamakla, Kosova’da uzun yıllar sürecektir olan ve tüm Balkanlar’a yayılma risklerini taşıyan bir iç savaş hazırlanıyor.

(Le Parisien, 12 Nisan 1999, Çev: C. Kaynak)

Emperyalist haydutluk Nürnberg’te bir kez daha protesto edildi

Sırp emekçileriyle dayanışma içinde olduk

10 Nisan’da Nürnberg’te Sırp emekçilerinin düzenlediği bir yürüyüş yapıldı. Bizler yürüyüş haberini bir gün öncesinde aldık. Hemen o akşam yürüyüşün başlangıç alanına Almanca-Türkçe TKİP imzalı afişlerimizi yoğun bir biçimde yaptık. Burası zaten fabrikaların yoğun olduğu bir alandı. Alanı ve çevre fabrikaların önünü donattık afişlerimizle.

Sabah saat 10’dan itibaren işçiler, kadınlar, gençler yavaş yavaş alana gelmeye başladılar. Bölgede polis denetimi ve baskısı fazlaydı. TKİP’li bir arkadaşımız da bildiri ve materyallerle alana doğru giderken polisin müdahalesiyle karşılaştı. Amaçları materyallere el koymaktı ama başaramadılar. Yurtseverlerin açmak istediği imzasız pankart da engellenmek istendi, yoğun tepki üzerine polis geri adım atmak zorunda kaldı.

Yürüyüş sırasında emekçilerle hemen kaynaşma içine girdik ve bildirilerimizi dağıtmaya başladık. Burada bir kez daha polisin müdahalesiyle karşılaştık. Biz de NATO’nun saldırganlığını, Alman devletini ve polisin tutumunu teşhir ettik. Sonuçta bildirilerimizi dağıtmamıza engel olmadılar. Sırp emekçiler tek tek gelip bildirileri kendileri alıyordu. Ve görüşlerimize sempati ile yaklaştılar.

2 saatlik uzun bir yürüyüşten sonra şehrin merkezine miting alanına geldik. Sırplar ve MLPD adına yapılan konuşmalardan sonra, biz de parti bildirimizi Almanca olarak okunması için verdik. Parti bildirimiz kitlenin alkışlarıyla karşılandı.

Mitinge 1000 kadar katılım oldu. Mitingte en çok atılan sloganlar ise, “Katil NATO!”, “Terörist NATO!”, “Faşist NATO!” “NATO ve ABD Balkanlar’dan defol!”, “Alman silahları Balkanlar’dan çıksın!”, “Yaşasın uluslararası dayanışma!” vb. oldu.

Sonuç olarak bildiri ve afişlerimiz tam hedefine ulaştı. Sırp emekçiler kendileriyle dayanışma içinde olmamızdan ötürü sevinçlerini ifade ettiler. “Bildirinizin de vurguladığı gibi, Balkan halklarını birbirine boğazlatanlar, dolayısıyla asıl suçlular, emperyalistlerdir” dediler. Başta Alman emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalistlerin kanlı yüzünü ve iğrenç planlarını açığa vurmaya çalıştık emekçiler nezdinde. Mitinge bildiri, afiş vb. ile müdahale eden tek siyasal örgüt biz olduk. Alman polisinin bize yönelik baskısı bu yüzden nedensiz değildi. Polis diğer uluslardan örgütlerin ve devrimcilerin gösterilere katılmasını, müdahale etmesini engellemek için özel bir çaba sarf ediyor. Onlar bizlerin müdahalesinin yaratacağı sonuçların farkında. Biliyorlar ki gerçekler ortaya serilecek ve bu durum onların başlarını ağrıatacak. Öyleyse bizler de kendi görevlerimizi yerine getirmek için daha fazla ileri atılmalı, kitleler içinde daha enerjik, daha etkili bir çalışma örgütlemeliyiz.

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Yaşasın Balkan halklarının devrimci birliği ve kardeşliği!

Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Almanya/Nürnberg’den TKİP’li işçiler

Komünist Enternasyonal belgelerinden...

Komünist partisi bayrağı altında birleşin ve devrim için savaşın!

(Komünist Balkan Federasyonunun Balkan ülkelerinin işçi ve köylülerine Manifestosu... Aralık 1922/Sofya)

İşçiler, köylüler!

Yunanistan'la Türkiye arasında barış henüz gerçekleşmedi, akan kanlar henüz kurumadı, Anadolu'da ateşe verilen kentlerin, köylerin dumanları halâ tütmeğe. Ama gene de *Balkanlar üzerinde yeni bir savaşın kanlı hayaleti dolışmaya başlamıştır*. Emperyalist İttifak Devletleri, birbirleriyle mücadelelerinde Balkan devletlerini araç olarak kullandılar. Şimdi de çıkarları gerektirirse, bu devletleri Türkiye halkının ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak, Türkiye'yi ekonomik ve siyasal boyunduruk zincirinde tutmak, Boğazları ele geçirerek Yakındoğu'daki durumlarını güçlendirmek için böyle davranmak zorundalar. Son olaylar ve Lozan Konferansı, İttifak Devletlerinin fetihçi siyasetine, özellikle de İngiltere ve Fransa'nın Türkiye ve Balkan devletlerine karşı siyasetine açıklık getirmektedir.

Burjuvazi ve hanedanlar, tüm Balkan halklarını kanlı felaketlere sürüklediler

Yunan halkı, kendisine hükmedenlerin serüvenci ölümcül siyaseti, binlerce kurban vererek, mali ve ekonomik açıdan tam bir iflasla ödedi. Tıpkı Bulgar burjuvazisinin 1913 ve 1918 yılında, Sırp burjuvazisinin 1915 yılında ve Rumen burjuvazisinin 1916 yılındaki çöküşü gibi Yunan burjuvazisinin milliyetçi, yağmacı siyaseti de çöktü. Balkan devletlerindeki burjuvazi ve hanedanlar, tüm Balkan halklarının birbiri ardından kanlı felaketlere ve korkunç bir yoksulluğa sürüklediler. Bu halklarını hepsi ekonomik bakımdan perişan oldu ve büyük kapitalist devletlerin boyunduruğu altına girdi. Milliyetçi burjuvazilerin geçici başarılarını İttifak devletlerine ekonomik ve siyasal yönden tam bir bağımlılıkla ödeyen; haklarını gaspeden zorba bir yönetime boyun eğmek zorunda kalan Yugoslav ve Rumen halkları bu bakımdan bir istisna oluşturmuyor.

Yunanistan'ın durumu, burjuvazi ve hanedanların Balkan halklarını ulusal kurtuluş ve birliğe götürmediğini, tam tersine savaşa, sefalet ve ölüme sürüklediğini yeniden kanıtlamaktadır. Aynı zamanda bu, sosyalist Balkan Federal Cumhuriyeti siyasetini bir kez daha doğrulamaktadır. Yıllardır bu siyaseti izleyen Balkan komünist partileri, bugün işçileri ve köylüleri, Balkan ülkelerinin tüm halkını bu bayrak altında birleşmeye çağırmaktadır.

Yunanistan'ın yenilgisi ve Türk ulusal ordularının İstanbul'a doğru ilerlemesi Balkanlardaki durumu değiştirdi. Yunanistan'ın yenilgisi aynı zamanda İngiltere'nin yenilgisi oldu. İngiltere savaşta Yunanistan'ı destekledi ve onu, Anadolu'yu istila siyasetinin ileri karakolu olarak kullandı. Türkiye'nin başarısı, İttifak Devletlerinden özellikle de İngiliz emperyalizminin boyunduruğundan kurtulmak mücadelesi veren Türkiye halkının başarısıdır. Türkiye ve büyük emperyalist devletler arasındaki bu mücadelede Balkan halklarının ekonomik, siyasal ve ulusal çıkarları, emperyalist soyguncuların yayılmacı emellerinin karşısında ve Türkiye halkının yanındadır.

Emperyalizmin hesapları ve oyunları

Başta İngiltere ve Fransa olmak üzere büyük emperyalist devletler Türkiye'den ne istiyor? Onu boyunduruk altında tutmak, kesin olarak sömürgeleştirmek ve aralarında paylaşmak istiyorlar. Kısa bir süre öncesine kadar Türkiye'ye uyguladıkları siyasetlerde birbirleriyle mücadele eden İngiltere ve Fransa, bugün Türkiye halkının elde silah istilacıları kovaladığı ve ulusal bağımsızlığını tam olarak kazanmak istediği bir anda görüş birliğine vararak Türklere karşı birleşiyorlar. Amaçları, ortak güçlerle Türkiye'nin istila edilmesini ve boyunduruk altına alınmasını sağlamaktır.

İngiltere, Küçükasya'ya aslında Hindistan üzerindeki sömürgeci egemenliğini güvence altına almak amacıyla hükmetmek istiyor. Ama bugün biraz daha fazlasını da istemektedir: İstanbul ve Boğazlara el atarak Karadeniz'i bir İngiliz savaş denizine dönüştürmek. İngiltere'nin büyük çabalar sarfederek talep ettiği "Boğazların serbestliği"nin altında yatan gerçek niyet budur.

İngiliz emperyalizminin, esasen tüm İttifak Devletleri emperyalizminin Anadolu'ya, Boğazlara ve Karadeniz'e yerleşmesi, Balkan halkları için ve Karadeniz kıyısında yaşayan diğer halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı için büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Üstelik bu, emperyalist İngiltere'nin Rusya halkının yüce cumhuriyetine karşı, devrimci Rusya'ya karşı vereceği mücadele için daha büyük yeni bir üsse kavuşması demek olur.

Büyük emperyalist devletlerin Yakındoğu halklarına ve Balkan halklarına karşı güttüğü istilacı emellere Lozan Konferansında olsun, geçenlerde toplanan Cenevre Konferansında olsun karşı çıkan tek devlet *Sovyet Rusya*'dır. Böylece Rusya Cumhuriyeti, emperyalist boyunduruktan kurtulma mücadelesi veren Yakındoğu'nun ezilen ve boyunduruk altındaki tüm halklarını da, Balkan halklarını da koruyor.

Balkan ülkelerinin burjuvazisi ve hanedanları, emperyalistlerin elinde iradesiz birer oyuncaktır.

Balkan ülkelerinin burjuvazisi ve hanedanları, Balkan hükümetleri bugün hâlâ eskiden olduğu gibi büyük kapitalist devletlerin elinde iradesiz birer oyuncaktır. Bunlar Türkiye halkıyla İngiliz-Fransız istilacıları arasındaki büyük tarihsel mücadelede İngiltere'nin ve Fransa'nın tarafını tuttular. Böylece Balkan halklarının yaşamsal çıkarlarına, bu halkların ulusal bağımsızlığına bir kez daha ihanet ettiler. Bugün de Balkan hükümetleri, Balkan halklarının doğal mütefiki olan Türkiye halkı ile anlaşmak ve yüce Rusya Cumhuriyetinin

desteğini sağlamak yerine İngiliz ve Fransızların özendirmesiyle yeni bir savaş ve hanedanlar birliği kuruyorlar. Bu birliğin amacı, Balkan halklarını Türkiye ve Rusya'ya karşı yeni bir savaşa sürüklemektir.

Son olaylarda Trakya'ya sahip olma sorunu ön plana çıktı. Bulgar burjuvazisi Ege denizine açılan bir kapı ile Trakya'nın özerkliğini istiyor. Ama bu özerklik lafazanlığı altında milliyetçi istila siyasetini uyguluyor. Trakya'yı ilhak etmeyi amaçlıyor. Trakya'yı silah zoruyla kendi elinde tutmak isteyen milliyetçi Yunan burjuvazisi de aynı istila siyasetini gütmektedir.

Bu halklar, ulusal kurtuluş ve özerklik mücadelelerinde tamamen haklıdır ve tüm Balkan halkları tarafından desteklenmelidir. Trakya halkları, ancak ulusal kurtuluş mücadeleleri, komşu Balkan ülkelerinin burjuvazisinin etkisinden kurtulur ve Trakya'da bir Sovyet cumhuriyeti, Balkanlarda ise federal bir Sovyet cumhuriyetinin kurulmasına yönelirse, tam bağımsızlıklarına kavuşabilirler.

Sırp burjuvazisinin, başka milliyetten halkların yaşadığı Yugoslav ve özellikle Makedonya eyaletlerinde uyguladığı hakları gaspetme, milliyetsizleştirme ve terör yönetimi halklar arasında büyük hoşnutsuzluk yaratarak bağımsızlık ve özerklik için ulusal bir hareketin doğmasına yol açıyor. Bulgar burjuvazisi; Makedonya'daki ulusların bağımsızlık ve özerklik hareketinden hem ülke içindeki gerici siyaseti, hem de milliyetçi istilacı dış siyaseti için yararlanmak istiyor. 1912 yılında Makedonya'yı istila etmek ve parçalamak amacıyla Sırp burjuvazisiyle bir birlik kuran Bulgar burjuvazisi, bugün özerklik maskesi altında Makedonya'ya karşı aynı istilacı emelleri güdüyor. Makedonya'da yaşayan milletlerin bağımsızlık ve özerklik mücadelesi haklı bir mücadeledir ve Balkan halklarının en yaşamsal çıkarı bu mücadeleyi desteklemeyi gerektirir. Ama bu mücadele ancak, Bulgaristan, Yunanistan ve Yugoslavya'nın istilacı emellerine hizmet etmekten vazgeçip Makedonya'da bir Sovyet cumhuriyeti kurulmasına yöneldiği zaman, Makedonya'daki milletlerin kurtuluşuna yol açar.

Romanya'da Boyarlar ve burjuvazi, sömürülen kitlelerin ve ezilen halkların üzerinde kurdukları acımasız diktatörlükle egemenliklerini sürdürüyor. Balkanlarda ortaya çıkan son bunalım sırasında Yugoslavya gibi Romanya da yeniden İttifak Devletleri emperyalizminin, özellikle de İngiltere'nin oyuncağı oldu. Türkiye'nin bağımsızlığını kazanma çabalarına karşı çıktı ve Sovyet Rusya'ya karşı düşmanca bir siyaset izleyerek kıskırtıcılık yaptı.

Komünist Partisinin bayrağı altında toplanın!

Dünyayı yeni bir savaşın tehdit ettiği günümüzde sosyal-yurtseverler, proletaryanın özgürlük mücadelesinin bu ünlü hainleri, tıpkı Avrupa'daki kardeşleri gibi burjuvaziye hizmet sunuyorlar.

Sosyal-yurtseverler, Lahey'deki Uluslararası Barış Kongresinde burjuvaziyle işbirliği yaptıklarını doğrulamış ve burjuvaziye karşı birleşik cepheyi reddetmişlerdir.

Sosyal-yurtseverler, Rus proletaryasının temsilcilerince sunulan, tüm işçi örgütlerinin temsilcilerinden oluşan özel bir komisyon kurma önerisine karşı çıktılar. Bu komisyon yeni bir savaş tehlikesine karşı emekçi kitlelerin ortak eylemini örgütleyecek, hazırlayacak, yönetecek ve böylece Balkan halkını ve tüm çalışan insanları tehdit eden kanlı bir facia olasılığını yok edecektir.

Tüm Balkan devletlerinin işçileri ve köylüleri, emperyalist devletlerle onların maşası olan Balkan ülkeleri burjuvazisi ve hanedanlarının, Balkan halklarını Türkiye'ye ve Rusya'ya karşı yeni bir savaşa sürükleme çabalarına, kararlılıkla karşı çıkmalıdır. Çalışan halk kitleleri sermayenin saldırısına ve Balkanlardaki gericiğe karşı, milliyetçiliğe, monarşiyeye ve emperyalizme karşı birleşmelidir. Ancak böyle bir mücadelenin sonunda burjuvazinin kendilerine taktığı boyunduruğu silkip atacak ve Balkan halkalarını yeni savaşlara, sarsıntılara ve sefaletle sürükleyen yerli kapitalizmin zincirlerini parçalayacaklardır. Balkan halkları, toplumsal ve ulusal kurtuluşlarına ancak işçi ve köylülerin iktidarı ele geçirmesiyle, ancak devrimin zaferiyle kavuşabilirler.

İşçiler, köylüler! Balkan ülkelerinin tüm ezilen, hakları gaspedilen halkları!

Komünist Partisinin bayrağı altında birleşerek burjuvazinin sömürü, istila, toplumsal ve ulusal baskı siyasetine karşı cesaretle mücadele edin. Komünist Partisinin bayrağı altında toplanın. Komünist Balkan Federasyonu, Balkan halklarının bağımsızlığına ve hayatına kasteden ve İttifak Devletleri emperyalizminden etkilenen Balkan burjuvazisinin savaş ve hanedanlar birliğinin karşısına, tüm Balkan ülkelerinin çalışan halk kitlelerinin güçlü birliğini çıkartıyor.

Türkiye ile barış! Türkiye halkının Avrupa emperyalizmine karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi ile dayanışma!

Yakındoğu ve Balkanlardaki ezilen halkların biricik savunucusu Rusya Sosyalist Federal Sovyet Cumhuriyeti ile barış ve ittifak!

İşçi ve köylülerin iktidarı ele geçirmesi için, onların Federal Sosyalist Balkan Sovyet Cumhuriyetinde birleşmesi için mücadelede ileri!

**Komünist Balkan Federasyonu
Yürütme Komitesi
Sofya, Aralık 1922**

(Komintern Belgelerinde Türkiye Kurtuluş Savaşı.

Kaynak yayınları, s.159-65/Başlık ve arabaşlıklar tarafınızdan konulmuştur.)

Bir kitap:

“Savaş sanatı” kitabı üzerine sesli düşünceler

**“Kazanır halde olsan bile”,
diyor Sun Tzu, “savaşırken işi
uzatırsan gücün körelir,
keskinliğin aşınır”. Bu sözler
karşısında, akla ister istemez,
uzayan, uzadıkça
kararlılığından çok şey yitirilen
ve çoğu kere kaybedilen işçi
direnişleri ve grevleri geliyor.
Sermaye ve hain sendika
bürokratları da bunu çok iyi
bildiklerinden, direnişleri sürece
yayarak boğma yoluna
gidiyorlar ve çoğu kere de
başarılı oluyorlar.**

Savaş üzerine çokca kitap yazılmıştır. Ama belki de bunların en eskisi, günümüzden yaklaşık iki bin yıl önce savaşçı-filozof Sun Tzu'nun yazdığı “Savaş Sanatı” isimli kitaptır. Sun Tzu bir savaşçıdır, komutandır, önderdir... Savaşı bir sanat olarak yorumlamakta ve bu biçimde yaşama geçirmektedir.

Sun Tzu, savaş deneyimlerinin toplamından çıkardığı sonuçları, felsefi bir ifadeyle, bir tür önermeler biçiminde, ilkeleştirmiş ve kendinden sonra gelen savaşçılara aktarmıştır. Bu ilkeler Çin'de uzun yıllar süren iç savaş deneyiminden süzölmüştür.

Kuşkusuz günümüzden iki bin yıl önce savaş üzerine ortaya konulan ilkelerin büyük çoğunluğu günümüzün nükleer savaşlar döneminde pek de geçerliliğini korumuyor. Ama savaşçı, komutan ve önder için söylenen sözler var ki, bugün ve gelecekte, her zaman geçerliliğini koruyacaktır. Hele özellikle bir devrimci için, deyim yerindeyse “kulağına küpe” olması gereken yaşamsal önermeler var kitapta.

Anahtar Kitaplar Yayınevi tarafından yayınlanan kitaptan birkaç alıntı yaparak, kitap hakkında bir fikir edindirmekte yarar var.

“Önderlik, zeka, güvenilirlik, insancılık, cesaret ve kararlılık işidir”, diyor Sun Tzu. Adeta bir devrimci profili çiziliyor burada. Devrimciler de yalın anlamında bir savaşçı olduklarına göre, askeri önderlik için söylenen bu sözlerin devrimci önder için de geçerli olması son derece normaldir.

Kimileri kurallar koymayı severler. Öyle kurallar koyarlar ki bazen, yaşam bulmasının hiç koşulu yoktur. Bu durumda kurallar, ilkeler çiğnenmekle kalmaz, sulanır da. Bu konuda Sun Tzu'nun ardıllarından Cao Cao şunları söylüyor: “Çiğnenmeyecek kurallar koy ortaya, çiğneyenleri de hemen cezalandır.”

Bu sözü öntümüze koymamız gereken hedeflere de uyarlamak mümkün. Elbette stratejik anlamda hedefimizi belirlerken, günün koşullarından çok onun olabilirliğini esas alırız.

Ama taktik anlamda, yine çıtayı alabildiğine yukarıya koyarak ayakları yere basan hedefler koymak gerekir. Misal, şimdiye dek hiçbir direnişe katılmamış, herhangi bir örgütlenmesi olmayan, geri bilinçli işçilerin çalıştığı bir fabrikada daha işin başında, kirli savaşı protesto etmek amacıyla işçilere bir günlük iş bıraktırma eylemi gibi bir taktik hedef koyarsak önümüze, başarısızlık neredeyse kaçınılmazdır. Ama yemeklerin kötülüğü ya da ücretlerin düşüklüğü talebiyle bir direniş örgütlenmesinin başarı şansı hiç kuşkusuz diğerinden misli misli fazladır.

Sun Tzu'dan devam edelim:

“(Düşmanın) saflarını bozmak için öfkeyi kullan.” Kazanmak için böyle yapmak gerek. Öyleyse kaybetmemek için de öfkelenmemek gerekiyor. En kötü durumda bile akli selim düşünmek, devrimci sağduyuyla hareket etmek, kazandırıcı olacaktır.

“Onlara hazırlıksızken saldır, beklemedikleri anda davran.” Her zaman geçerliliğini koruyacak olan bir taktik ilke. Marksist ustaların ayaklanma üzerine söyledikleriyle nasıl da örtüşüyor.

“Kazanır halde olsan bile”, diyor Sun Tzu, “savaşırken işi uzatırsan gücün körelir, keskinliğin aşınır”. Bu sözler karşısında, akla ister istemez, uzayan, uzadıkça kararlılığından çok şey yitirilen ve çoğu kere kaybedilen işçi direnişleri ve grevleri geliyor. Sermaye ve hain sendika bürokratları da bunu çok iyi bildiklerinden, direnişleri sürece yayarak boğma yoluna gidiyorlar ve çoğu kere de başarılı oluyorlar.

Sun Tzu savaşı kazanmanın koşulunun akıllıca düşünmekten geçtiğini temel önemde görüyor ve buna ilişkin çeşitli önermelerde bulunuyor. İşte bunlardan iki tanesi:

“Askeri harekatta önemli olan zaferdir, inat değil.”

“Girdiği her savaşı kazananlar aslında usta değildirler-başka orduları savaşmadan çaresiz bırakanlar, işte onlar en iyisidir.”

“Savaşmadan kazanmak” -Sun Tzu, bunu sıklıkla dillendiriyor. Düşmanı açmaza sokmak, onu çaresiz bırakmak, yenilgiyi kabule zorlamak-bütün bunlar akıllıca hazırlanmış strateji ve taktiklerle mümkündür.

Misal, Ekim Devrimi böylesi bir zaferdir. Ve bu zaferin elde edilmesinde Lenin'in politik dehasının belirleyici önemi tartışmasız bir gerçektir.

“Denilir ki, başkasını ve kendini bilersen, yüz kere savaşsan da tehlikeye düşmezsin; başkasını bilmeyip kendini bilersen, bir kazanır bir kaybedersin; kendini de başkasını da bilmezsen, girdiğin her savaşta tehlikeydesin demektir.”

Düşmanı tanımadan, onun güçlerini ve olanaklarını bilmeden devrim mücadelesinde başarıya ulaşmak bir yana, bir direniş bile kazanılamaz. Körü körüne mayın tarlasında yürümek gibi birşey olur bu.

“Gücü yetmeyenler savunmada kalmalı, gücü çok fazla olanlar saldırıya geçmelidir.” Lenin 1917 Temmuz'unda ayaklanmanın henüz erken

olduğunu söylerken, bir anlamda savunmada kalırken; 1917 Eylül'ünde ve sonrasında ayaklanma çağrısında bulunuyor. Bu kısa zamanda değişen şey, güç dengeleriydi. Temmuz'da güçlü olan liberal burjuvaziydi, Eylül'de ise Bolşevikler önderliğinde işçi sınıfı.

“... galip bir ordu önce kazanır; sonra savaşır; mağluplar ise önce savaşır; sonra kazanmaya gayret eder.” Bu söz sadece teknik hazırlık olarak anlaşılmalı, ondan da önemli olan moralle ilgili olarak algılanmalı. Yenilen direnişlere bakalım. Neredeyse hemen hepsinde işçilerin daha baştan kazanma psikolojisinden uzak oldukları görülecektir.

“Karmaşa düzenden, korkaklık cesareten, zayıflık güçten doğar.”

“Düzen düzensizlik örgütlenmeye; cesaret ve korkaklık momentuma; güç ve zayıflık saflaşmaya ilişkindir.” Başka söze gerek var mı?

Bakın devrimci kişiliğin olmazsa olmazlarından biri, belki de başlıca olanı için, tevazu için, Sun Tzu'nun söyledikleri: “Mütevazi konuşanlar savaş hazırlıklarını artırırken kazançlı çıkarlar. Atıp tutanlar ve saldırganca hareket edenler ise geri çekilirler.”

Sonra, “Düşmanlarını hafife alanlar ve tek başına bildiğini okuyan birisi”, diyor Sun Tzu, “kaçınılmaz olarak diğerlerine esir düşer.” Bu sözlerin devrimci mücadele için de geçerli olmadığını kim iddia edebilir...

Aşağıdaki sözler, sorumlunun yoldaşlarıyla kuracağı ilişkilerde “kulağına küpe” olması gereken (bir anlamda) ilkelerdir dersek, sadece bir doğruyu ifade etmiş oluruz:

“Bebeklere baktığım gibi askerlerine de bak, seninle her daim vadilere bile istikle geleceklerdir; onlara sevdiğin çocukların gibi bak, senin için seve seve öleceklerdir.”

Gelgelelim;

“Eğer onlara görev vermeyecek kadar iyi davranırsan, emir vermeyecek kadar nazik olursan, düzen sağlamayacak kadar laubali hareket edersen, şımarık çocuklar gibi olurlar; işine yaramazlar.”

Son olarak da birlik üzerine veciz bir özdeyiş:

“İnsanlar birkez birleştiler mi, cesurlar tek başlarına ilerleyemezler; korkaklar tek başlarına gerileyemezler.”

Bu kadar örnek kitap hakkında fikir edinmek için yeterli gelir herhalde. Ama bir söz daha:

“Başkalarının edindirdiği fikirlerle yetinme; bu seni kısırlaştırır, kendin olmanın önünü tıkar. Ortaya atılan şeyin kaynağına in, onu tanı ve kendin bir fikir edin. Seni geliştirecek yegane yöntem budur. Ki bu Lenin'in yöntemidir.”

Son cümleden de anlaşılacağı üzere bu sözler, Sun Tzu'ya ait değil. Burada okuduğuyla yetinip kitabı okumaya lüzum görmeyecek okura bir gönderme yapan, kitabı tanıtmaya çalışan yazara ait.

Demek oluyor ki, *Savaş Sanatı*, üretilerek okunması gereken bir kitaptır.

A. Selim

Kızıl Bayrak/İsviçre Temsilciliğinin bildirisi:

Basel polisinin saldırganlığı ve burjuva demokrasisinin ikiyüzlülüğü

İsviçre, demokrasinin beşiği ve refah ülkesi olarak anılıyor ve öyle propaganda ediliyor. Fakat bu, “demokratik” ülkede demokratik haklar sistemli ve kapsamlı bir saldırının hedefidir. Refah toplumu ve sosyal devlet olmakla övünen bu aynı ülkede, emekçilerin sosyal hakları bir bir tırpanlanıyor, sosyal ve toplumsal sorunlar büyüyor. Bunların sonuçlarına karşı oluşan tepkiler ise bir taraftan siyasal gericiliğin, anti-demokratik uygulamaların ve insan hakları ihlallerinin konusu edilirken, diğer yandan da ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını kışkırtıp geliştirmenin aracına dönüştürülüyor. Bu aynı ülke kendi ilerici demokrat ve devrimci güçlerine karşı da saldırgan ve baskıcı politikalarını adım adım pekiştiriyor. İsviçre’deki anti-demokratik uygulamalar, insan hakları ihlalleri, yaşanan işkence olayları Uluslararası Af Örgütü’nün gündemine girecek ve raporlarına konu olacak yaygındır. Tüm bu uygulamaların öncelikli hedefinin ise yabancılar olduğunu belirtmeye gerek bile yok.

Basel polisi özellikle de yabancılara karşı saldırganlığını tırmandırıyor. Yabancılar potansiyel suçlu gösterilerek tam bir kriminalize etme politikası uygulanıyor. Bunun bir örneği de 9 Nisan Cuma günü yaşandı. Emperyalist savaş makinası NATO’nun, Balkanlar’a yönelik saldırganlığını, ölüm ve yıkım demek olan savaşı teşhir eden, Kürt halkının meşru mücadelesini ve ulusal demokratik haklarını savunan iki ayrı afişin yapılmasını bahane eden polis, *Kızıl Bayrak* taraftarlarına karşı tam bir terör estirdi. Biri bayan iki okurumuz sokak ortasında ve insanların gözü önünde kıyasıya dövüldü. Bu saldırganlık, doktor raporuyla da kanıtlandı. Bir okuyucumuzun evi ise kalabalık bir polis ekibi tarafından gece saat 23:00’de basıldı ve dağıtıldı. Ev sahibi, kendisinin misafiri olan bir başka okuyucumuzla birlikte kelepçelenerek ve merdivenlerde tartaklanarak götürüldüler. Karakolda bir dizi saldırı, hakaret ve tehditlere maruz kaldılar.

Peki, polisi bu kadar saldırganlaştıran nedir? “Demokratik” ülkenin bu “demokratik” kurumu neden bu kadar pervasız davranıyor? Balkan halklarına ölüm

kusan haydutlar topluluğu NATO’yu ve savaşın barbarlığını teşhir eden bir afişe karşı bu kadar tahammülsüzlük neden? Hergün kendi televizyonlarında Kosovalılar’ın yaşadığı dramı ekranlara getiren ve bu görüntüler eşliğinde birilerine insan hakları dersi vermeye çalışanlar, Kosovalılar’a yapılan vahşeti sözümona kınayan bu “insan hakları melekleri”, NATO’nun sergilediği vahşeti kınayanlara karşı neden bu kadar saldırgan davranıyorlar?

Sözümona, Kosovalıların haklarını savunanlar, Kürt ulusunun ulusal demokratik haklarını dile getiren bir afiş karşısında neden hırçınlaşıyorlar? Bu büyük bir ikiyüzlülük ve sahtekârlık değil midir? Savaşa karşı çıkanlara ve bunu bir tepkiye dönüştürenlere terör uygulamak, bu “demokrasi”nin özüne yakışır bir davranış biçimidir. Çünkü bu “demokrasi”, ikiyüzlü ve sahtedir. Bu “demokrasi”, milyonlarca emekçi için bir baskı ve gericilik rejimidir.

Bu “demokratik” ülke, ilerici, demokrat ve devrimci muhalif düşüncelere tahammül edemiyor. Okurlarımıza yönelik saldırı şahsında hedef alınan, afişlerde dile getirilen düşüncelerdir. Öldüğü iddia edilen sosyalizm fikirleri ve şiarları karşısında duyulan korkudur. Bu şiarların ve düşüncelerin kitlelere taşınmasından duyulan tedirginlik ve telaş, okurlarımıza yönelik terörün gerçek nedenidir.

İşçiler, emekçiler;

Salırganlığın, zorbalığın, keyfi tutumların ve anti-demokratik uygulamaların karşısına dikilin! Sessiz kalmayın! Karşılaştığınız her saldırıya tepki gösterin! Susmak, sinmek, korkmak daha büyük saldırılara ve arkası kesilmeyecek keyfi tutumlara zemin döşemekten başka bir işe yaramayacaktır. Tepkimizi İsviçre’deki demokratik kurum ve kuruluşlarla ve İsviçreli ilerici güçlerle birlikte örgütleyelim.

Yaşasın Eşitlik ve Özgürlük Mücadelesi!

Yaşasın sosyalizm!

Kızıl Bayrak/İsviçre Temsilciliği
12 Nisan ‘99

Emperyalist saldırganlık Wuppertal’da da protesto edildi

Emperyalist saldırganlığın Balkan halklarına yönelik kanlı saldırısını protesto etmek amacıyla Almanya’nın Wuppertal kentinde MLPD, PDS, Otonomlar ve öteki sol güçler tarafından her Salı günü saat 17:00’de miting düzenlenmesi kararlaştırıldı.

Bizler TKİP taraftarları olarak yapılacak mitinglerde yer almanın yanısıra, yaygın bir çalışma yürütüyoruz. Almanca ve Türkçe bildirilerin yanısıra miting alanının çevresine yaptığımız afişleme hemen polis müdahalesi görmesine rağmen belli bir ilgi gördü.

Mitingde Almanca yazılı olarak “Kanlı Ellerinizi Balkanlar’dan Çekin!” “Emperyalist işgal Balkan halklarına ölüm ve yıkım getiriyor!”, “Savaş Makinası NATO Balkanlar’dan defolsun!” pankartlarını taşıdık. Mitinge ilgi genel olarak azdı. İlk yapılan mitingde az da olsa Yunanistan Komünist Partisi taraftarları ile İtalyan Komünist Partisi taraftarları, Wuppertal’da yaşayan Sırplar, MLPD ve biz TKİP taraftarları katıldık.

Emperyalist saldırganlığa son!

Yaşasın Balkan Halklarının Devrimci Birliği ve Kardeşliği!

Wuppertal’dan TKİP taraftarları

NATO saldırganlığı protesto edildi

Kapitalizm ırkçılık ve savaş demektir!

10 Nisan ‘99 günü, saat 12:00’de Amsterdam Dam Plain’de (Dam Meydanı’nda) düzenlenen mitingde bin kişinin üzerinde bir kitle katıldı. Yoğun bir ilginin olduğu miting sürecinde çok sayıda grup, örgüt ve parti de destek ve dayanışmada bulundular. Ancak yürüyüşte Türkiye’li ve Kürdistan’lı örgütlerin olmayışı dikkat çekiciydi.

Miting üç tema üzerinden savaşı protesto ediyordu:

- 1) Yugoslavya halklarına karşı NATO’nun savaşı durdurulsun!
- 2) Hollanda yer aldığı saldırgan ittifaktan çekilsin!
- 3) Bütün yabancı saldırganlar bölgeden (Balkanlar’dan) defolsun!

Miting süresince yapılan konuşmalar, atılan sloganlar, insanların dışarıdan gelip savaşa karşı kenetlenmesi büyük bir coşku yaratıyordu.

Biz TKİP taraftarları Türkçe ve Hollandaca “*Kahrolsun emperyalist saldırganlık! Kanlı ellerinizi Balkanlar’dan çekin!*” başlıklı ve TKİP imzalı bildirimiz ile aynı başlıklı ve TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı bildirilerimizi yoğun bir şekilde dağıttık. Bildirilerimiz ve özellikle de TKİP imzalı bildirimizin arka sayfasında yer alan “*Sorun nereden doğuyor, çözüm nerede?*” yazısı mitingdeki herkes tarafından ilgiyle karşılandı.

Kapitalizm ırkçılık ve savaş demektir!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Hollanda’dan TKİP taraftarları

✓Emperyalizme ve savaşı karşı

✓Sermayenin saldırılarına ve faşist devlet terörüne karşı

✓İMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı

✓Şovenizme ve kirli savaşı karşı

1 Mayıs Devrimci İşçi Platformlarında
Birleşelim!

Kızıl Bayrak